Ludas Matyi

Ára 1 forint

XIII. évfolyam 1. szám. 1957. február 21.

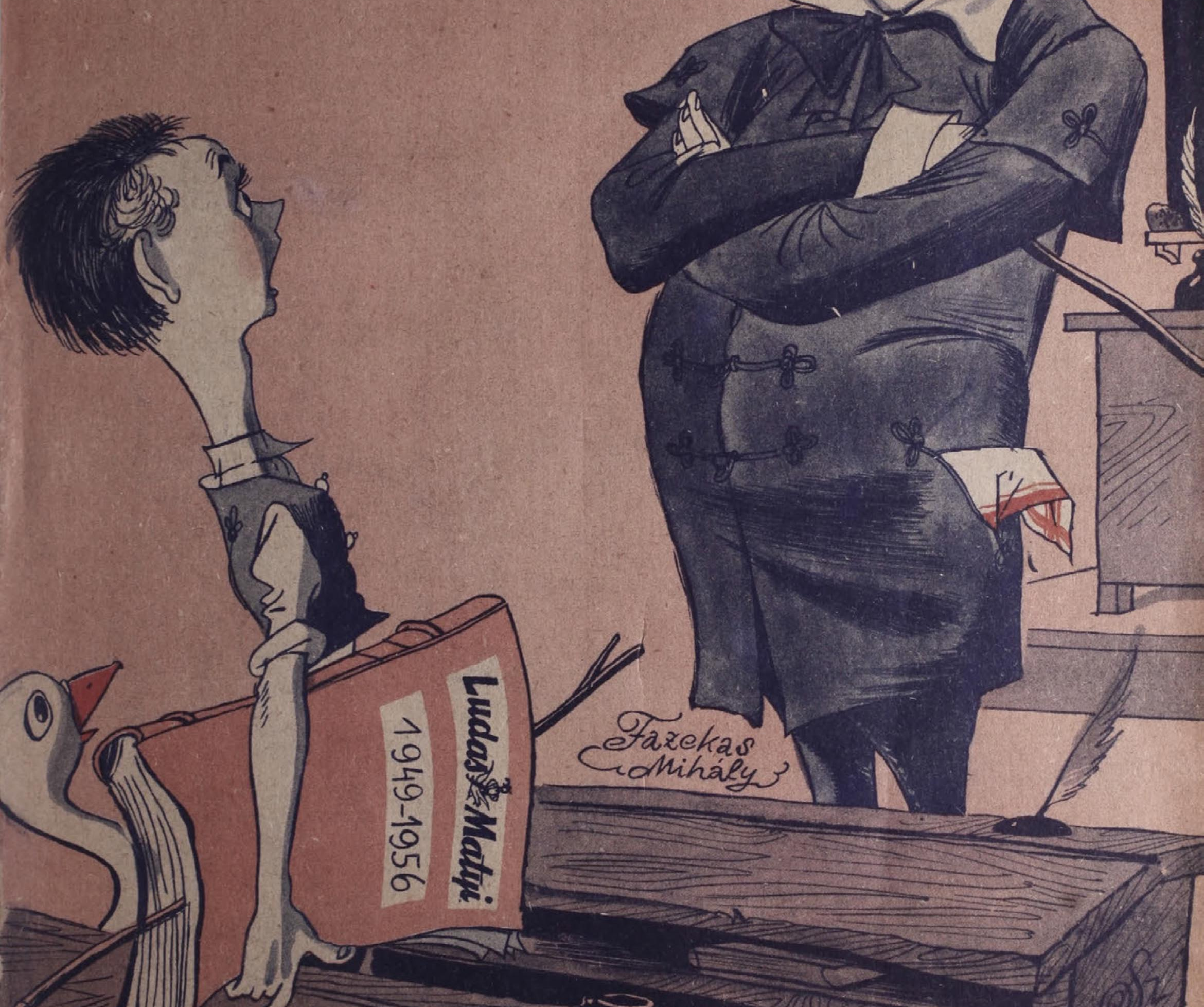
Ludas Matyi
1949-1956
Fazekas Mihály

FAZEKAS MIHÁLY: Na, fiam, Ludas Matyi, néhányszor rosszul feleltél!
LUDAS MATYI: Tanító bácsi kérem, súgtak...

A „jellem"

Gerő Sándor rajza

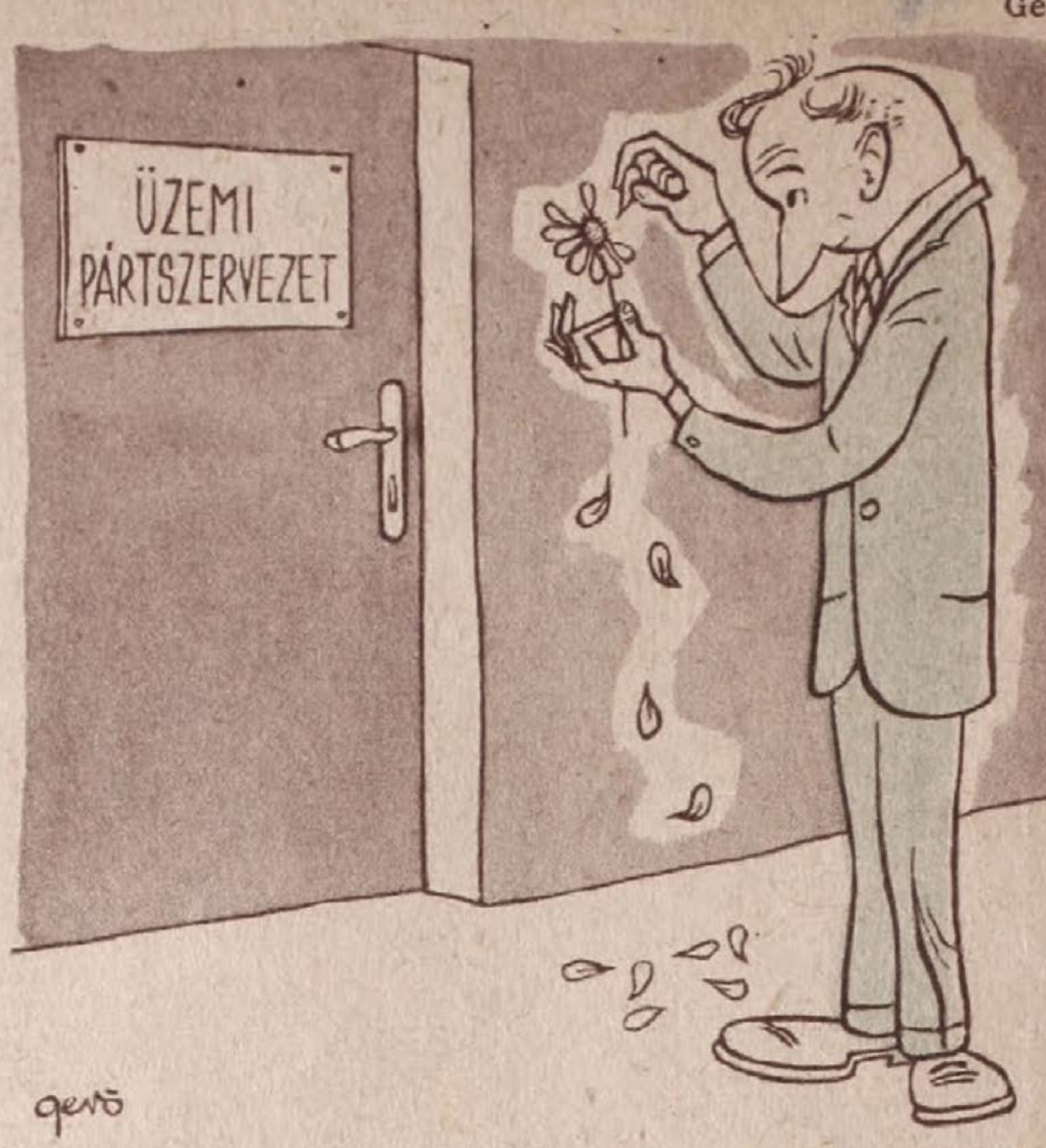

Jó riporter-szeme van

Toncz Tibor rajza

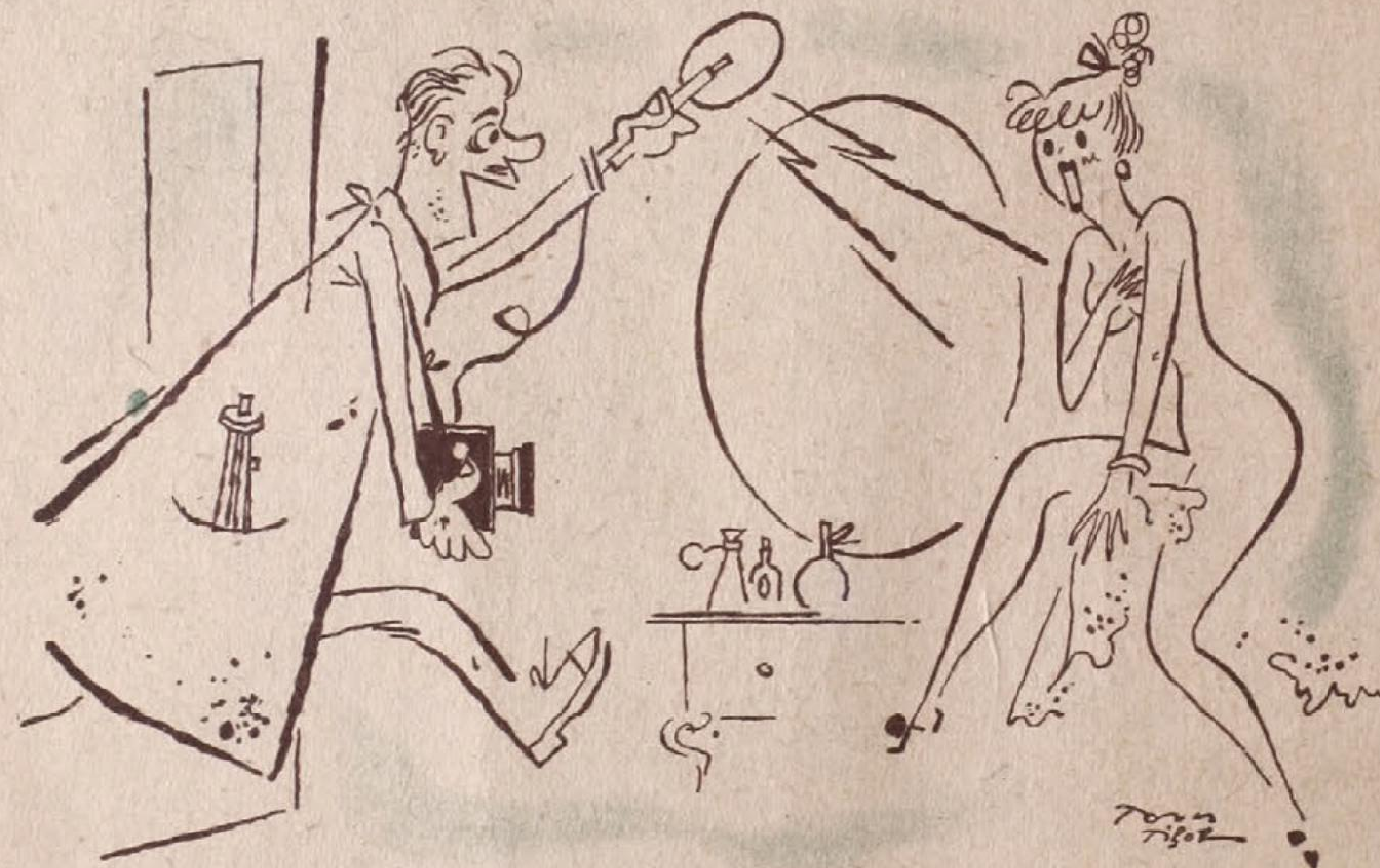

— Hurrá! Címlap!

Szolidaritás

Réber László rajza

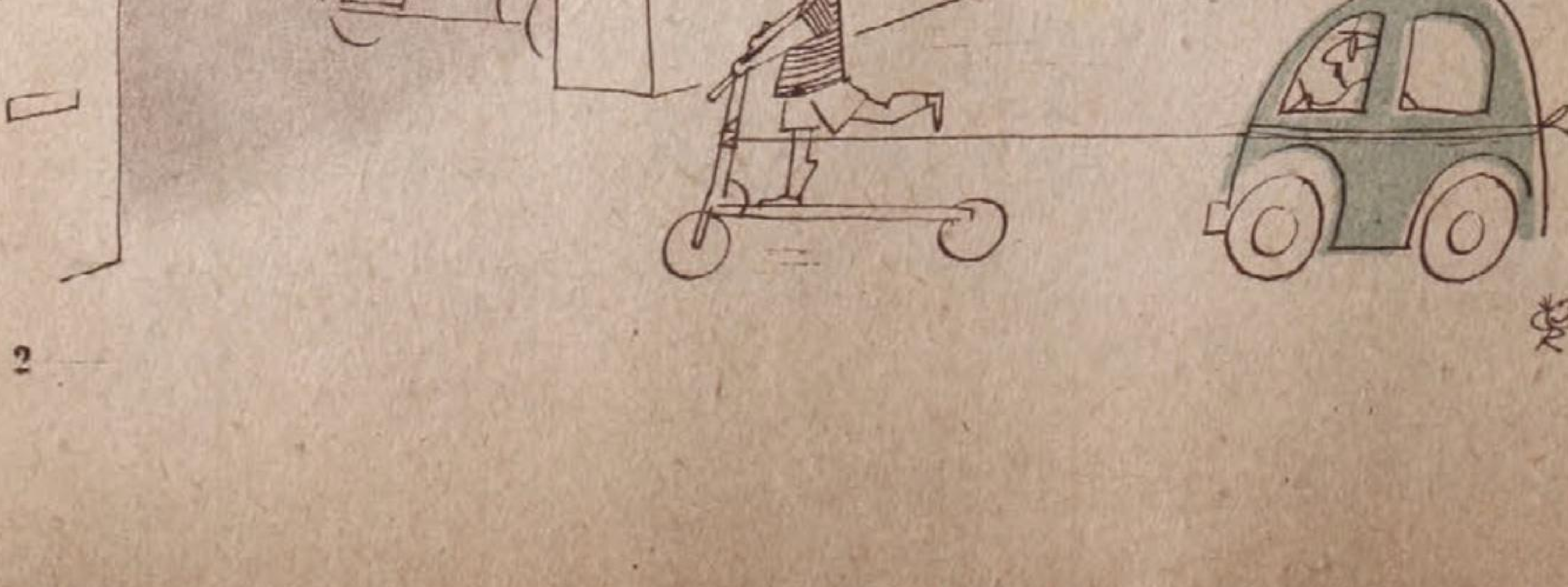

A nagy Huligánról

Még közeli barátai sem ismerték valójában Huligán Elek lelkét, talán, mert nem is volt lelke. Ha pedig volt, akkor sem lehetett eligazodni rajta. Egész életében álcázta magát. Ez okból pedig sokat beszélt és keveset cselekedett. Amit mondott elhitték, mert sohasem úgy cselekedett, ahogy mondta. Hiába, ilyenek az emberek...

Huligán Elek mindenütt ott volt, ahol magának használni és másnak ártani tudott. Amikor a kis Blaskónak ezerről ezerkettőre emelték a fizetését, egyedül ő tiltakozott: Blaskó még csak huszonnégy éves és a fejébe száll majd... Huligánnak nem a fejébe, hanem a zsebébe szállt — a jövedelem a két és fél állásból, amit az istenek jóvoltából betöltött. Egyiket háromezerért, másikat kettőezernyolcért abszolválta és a felet heti ötszázért, ami testvérek között is kettőezeregy havonta. Egyáltalán nem zavarta ez a csekély havi hétezerkilencszáz, amit szerényen összekapirgált magának és hogy legyen valami zsebpénzre valója is, derék házastársa hozzákeresett még pontosan kétezeregyszázat. Így legalább kerek egy tízes — mondták halkan, csak úgy maguk között, hogy ne hallja senki más. De azért ezt mindenki tudta körülöttük, beszéltek is róla és gyakran mondták, hogy kicsi ez a Huligán-család, de jól keres.

— Gyanús, nagyon gyanús! — harsogta, amikor az öreg Kolos előléptetéséről volt szó. — Gyanús, mert huszonnégyben szerzett jogi doktorátust és ennél még csak az gyanúsabb, hogy apja, a szegény portás, Horthyék idejében taníttatni tudta a fiát. Biztosan valami fejes protezsálta — érvelt — talán maga Klebelsberg.

Nem az a lényeg, hogy hol volt akkor még Klebelsberg, hanem az, hogy Kolos tíz év óta legalább háromszor annyit dolgozott és pontosan egynyolcadát kereste, mint Huligán. De Huligánnak senki sem volt jó, senki sem volt elég megbízható, senki sem volt neki elég baloldali előbb, aztán senki sem volt elég jobboldali később. Huligán mindig verte a mellét a saját maga dicsőségére és tiporta a más hátát ugyancsak a saját maga dicsőségére. És éppen, mert ilyen volt, már úgy emlegették, hogy a „nagy Huligán" és mondták azt is, hogy áldott rossz ember. Pedig nem volt sem nagy, sem áldott.

Ilyen volt Huligán, aki egy ködös novemberi napon elhagyta az országot és ezért mindent meg kellene bocsátani neki, mert amit mi nélküle nyerünk a vámon, azt vesztik vele nyugati vendéglátói a réven. Ezért pedig legyen övé az a két Leica, meg az a zsák ezüst is, amit vállalatától a nagy sietségben magával vitt, hogy Bécsben mégis valami schillinghez jusson. Huligán Elek ott sem elveszett ember, nyugaton is hű maradt önmagához és a nevéhez. Levelet írt: „A Szabad Európánál dolgozom — írja — és harcolok az itt meglevő jobboldal ellen a szocialista Magyarországért."

Tudja fene, nem lehet haragudni Huligánra, csak utálni lehet. De azt nagyon.

Földes György

Pontosan olyan, mint a régi!

Egy ismerősöm, hivatalos kiküldetésben, hosszabb ideig külföldön tartózkodott. Ha jól emlékszem, Svájcban.

Spórolós ember volt, a napidíjból még arra is futotta, hogy hat inget csináltasson, méghozzá nem is akármilyen anyagból, hanem a legeslegfinomabb selyempuplinból.

— Milyenek legyenek az ingek? — kérdezte a csinos és udvarias ingvarrónő.

Ismerősöm nem szerette a modern fazonokat, öltözködésben konzervatívabb volt Eden-nél, ezért magával vitt egy régi inget mintának.

— Pontosan ilyenek legyenek! Így szeretem... Ezt itt is hagyhatom, ha kell...

— Bitte schön! — csilingelte szolgálatkészen a varrónő. — Tessék nyugodt lenni, pontosan ilyen lesz minden ing... Két hét múlva legyen szerencsénk...

Két hét múlva elment az ingekért. Legnagyobb meglepetésére az új, a vadonatúj ingek hátsó részéből — alulról — kivágtak egy jókora darabot és más színű anyaggal foltozták be.

Az ingvarrónő, némi büszkeséggel a hangjában, megkérdezte:

— Ugye, pontosan olyanok, mint az a régi?!

(m.)

LIDÉRCÁLOM

Hegedűs István rajza

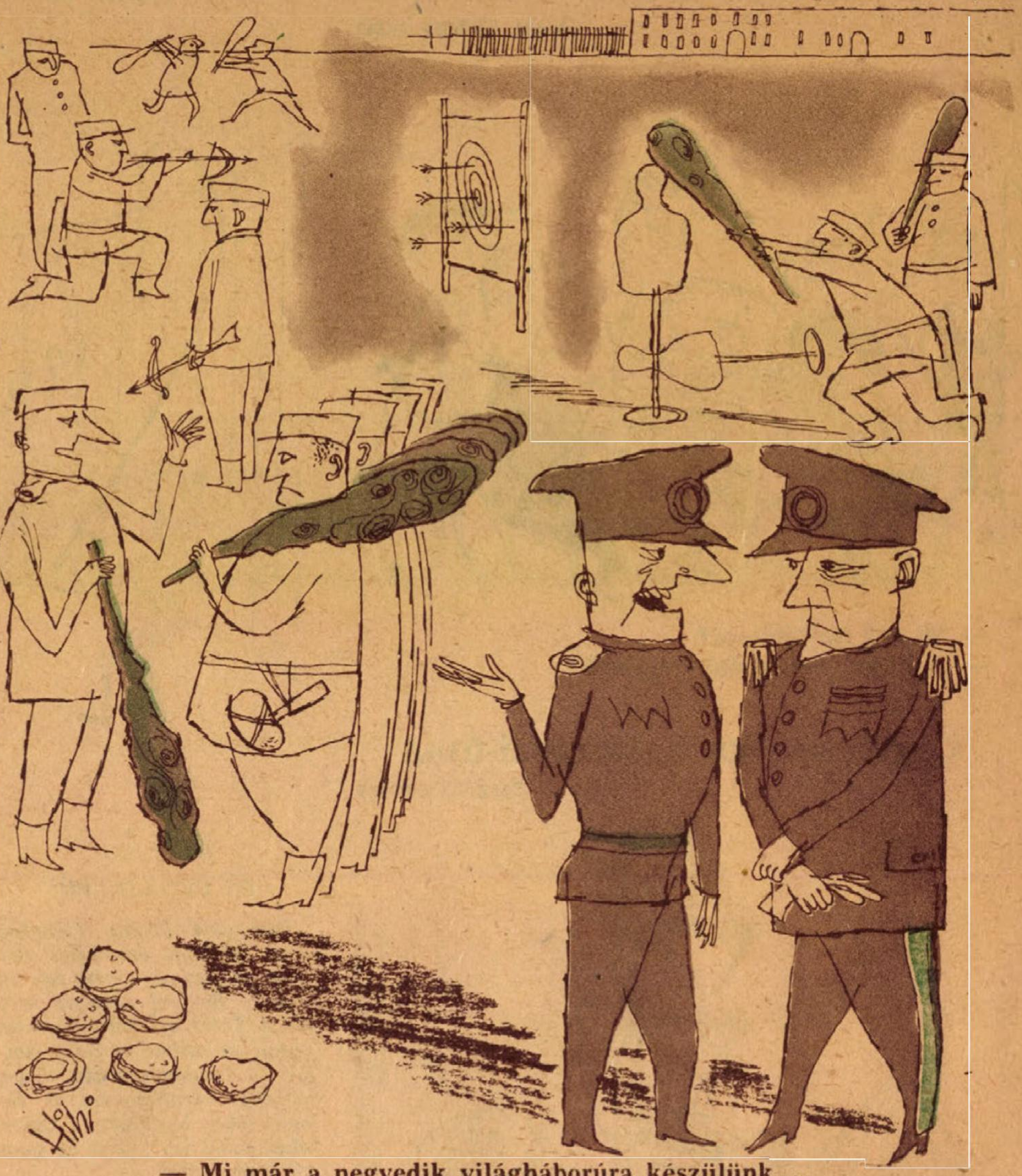

— Mi már a negyedik világháborúra készülünk...

Ha egyszer elmúlt a nyár...

Sándor Károly rajza

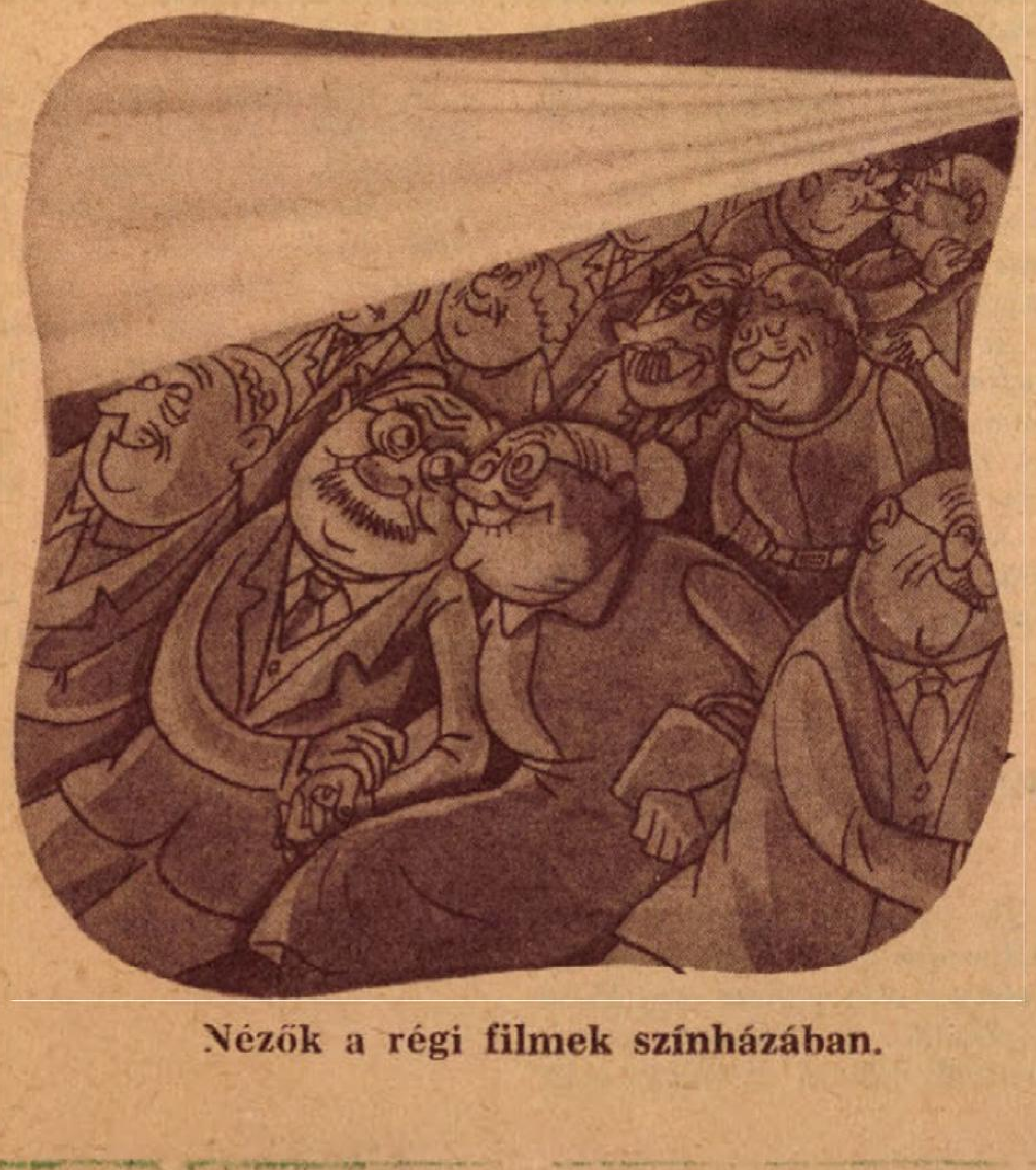

Nézők a régi filmek színházában.

Hátha valaki nem ismeri...

(A viccirodalom klasszikusai)

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Csetneki már fél órája dicsekszik a rokonságával. Egyik rokona nagyobb ember, mint a másik, nincs számottevő ember a világon, akivel valamilyen távoli rokonságban nem volna. A barátja verejtékezve hallgatja, de végül nem állhatja tovább és megszólal:

— Ez mind szép, de nekem maga az isten a sógorom!

— Megőrültél?!

— Egyáltalán nem — feleli hűvösen Csetneki. — Két Bekecs-lány volt Hódmezővásárhelyen, a Julis meg a Kati. A Julist én vettem el, a Katit meg a jóisten.

*

Suhajdát lelkendező örömmel fogadja otthon a felesége:

— Te Gyula, megszűnik az adóhivatal!

— Ne beszélj marhaságokat, fiacskám! — vonja össze a szemöldökét komoran Suhajda.

— De igazán megszűnik, apukám! Idenézz, ez most jött neked! Rá van írva: UTOLSÓ FELSZÓLÍTÁS.

Tempora mutantur

Várnai György rajza

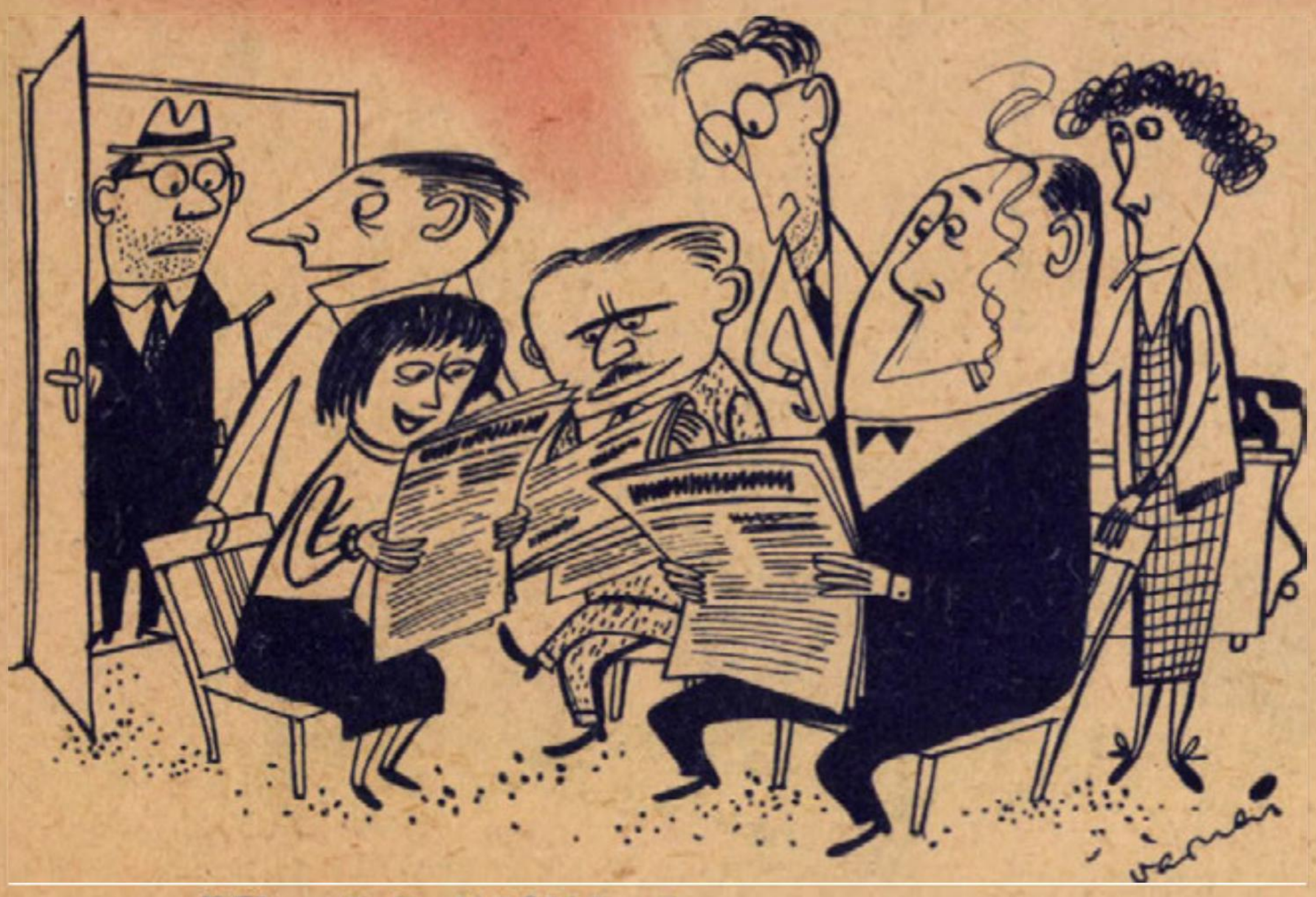

— Mi az? Sajtófélóra?
— Dehogy! Bridzselni tanulunk!

Sikerül-e megszelídíteni?

Vasvári Anna rajza

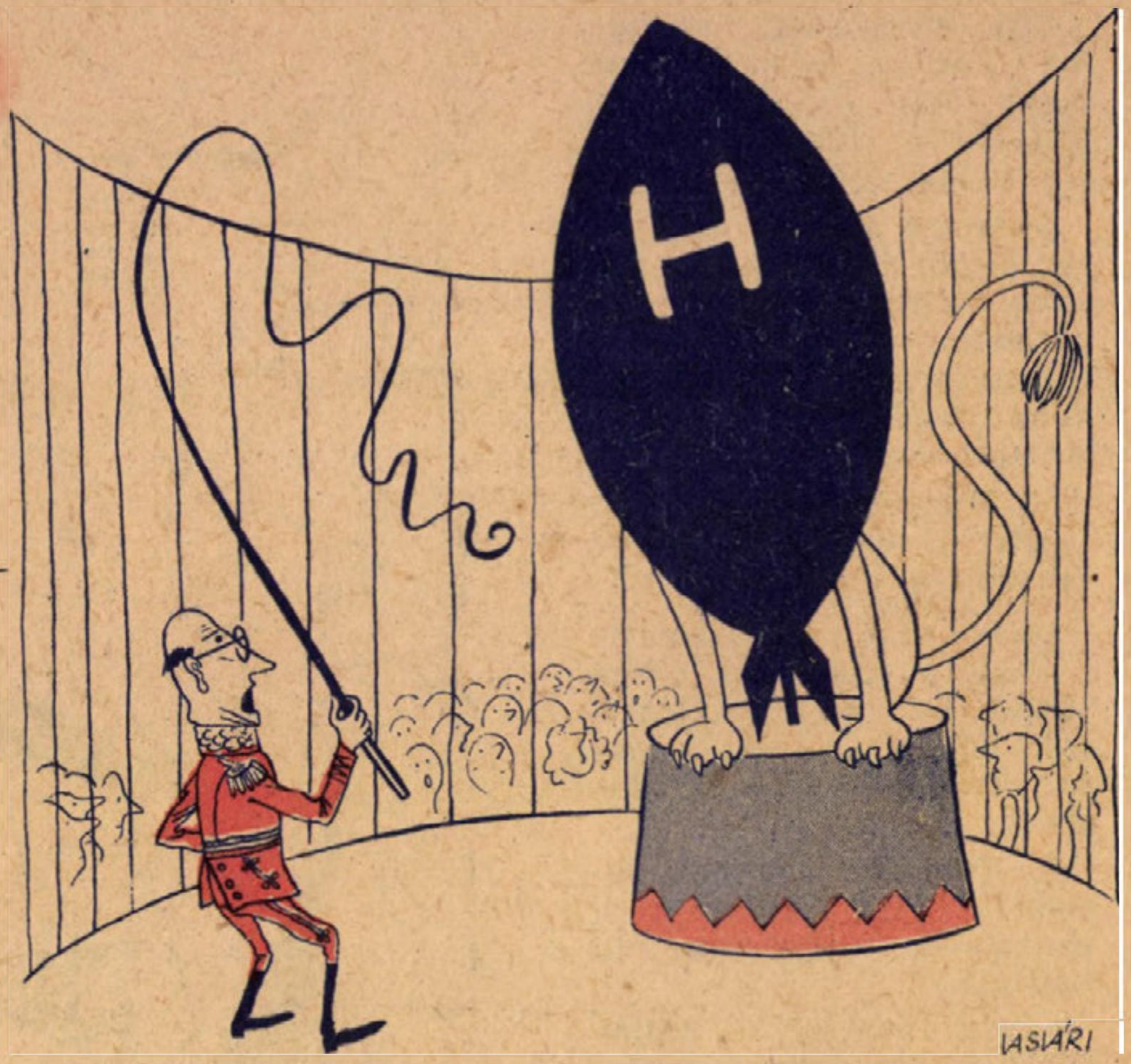

Csipkerózsika a Rákóczi-úton

Szegő Gizi rajza

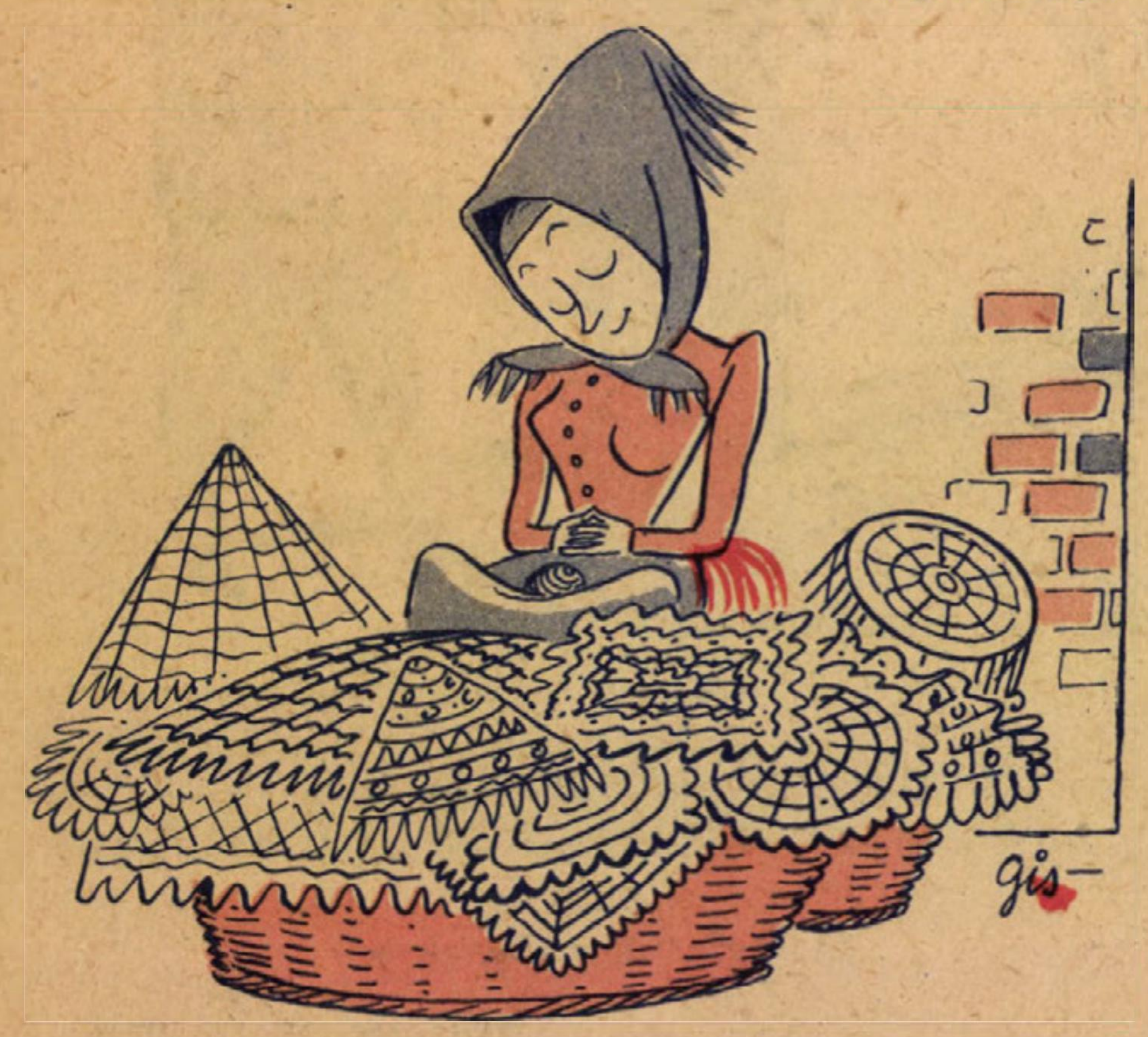

Magánbeszélgetés

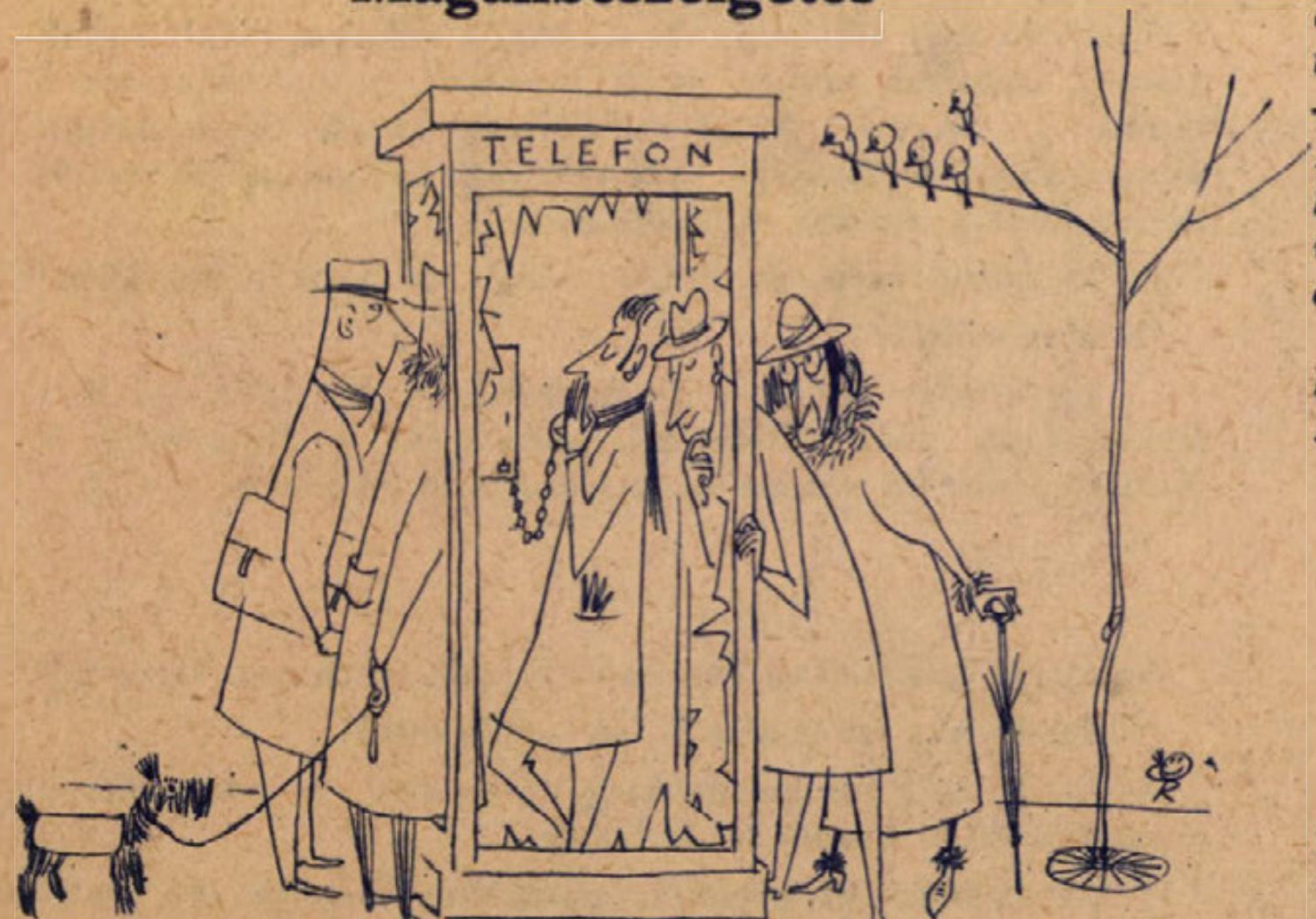

Külföldi jegyzetek

HERCEG ÉS UTCASEPRŐ

Dunstable község (Anglia) elemi iskolája ünnepélyt rendezett és dísz-szónoknak egy ősnemest, Bedford hercegét kérte fel. A Duke of Bedford szabályosan sematikus beszédet mondott, jó tanulásra, tisztes magaviseletre, istenfélelemre és hasonló jókra buzdította a gyerekeket, majd így fejezte be pompás szónoklatát:

— Tanuljatok gyerekek, tanuljatok, mert ha nem tanultok, utcaseprő lesz belőletek!

A borzalmas perspektívától nem a nebulók izgultak fel, hanem a köztisztasági alkalmazottak szakszervezete. Peter Whitlock szakszervezeti titkár dörgedelmes beszédben támadta meg a nemes herceget.

— Nem hinném, hogy az arisztokraták között több becsületes ember akad, mint a köztisztasági alkalmazottak között, — mondotta. Helyesebben teszi Bedford hercege, ha a vele hasonszőrű arisztokraták ügyeivel foglalkozik és nem sértegeti a mi tisztes mesterségünket.

Ami magyarra fordítva körülbelül azt jelenti, hogy kiki seperjen a saját háza előtt.

VIGYÁZZUNK, KIVEL EBÉDELÜNK

Dr. Deborah Coggins 32 éves californiai orvosnő Madison városkában ebédre hívta meg Ethel Kirklandot, a bábaképző intézet gondnoknőjét. A Madison szállóban ebédeltek és hivatalos dolgokat beszéltek meg. Annak ellenére, hogy az ebéd különteremben zajlott le, kitudódott és Coggins doktornőt — elbocsátották állásából. Egy ebéd miatt? — kérdezheti mindenki csodálkozva.

Bizony!

Mrs Kirkland ugyanis néger asszony. Ő megmaradhatott állásában, mert az iratlan törvények csak azt tiltják, hogy fehér nő mutatkozzék néger nővel... Minden néger nő ebédelhet fehér barátnőjével, — ha ilyen ezek után akad Californiában...

SEM JÓBAN, SEM ROSSZBAN...

Minnie Mae Pawn 21 éves washingtoni asszony arra kérte a hatóságokat, engedjék meg, hogy börtönbüntetését töltő férjével megoszthassa a fogság viszontagságait. „Az esküvőn megfogadtam, hogy mindenüvé követem hites uramat, — indokolta — és a börtönben is vele akarok lenni.” Amikor a kérvényt ismertették a férjjel, ez a következő megjegyzést tette:

— Magánzárkára ítéltek. Jól viselem magam. Semmi sem indokolja, hogy a büntetésemet szigorítsák.

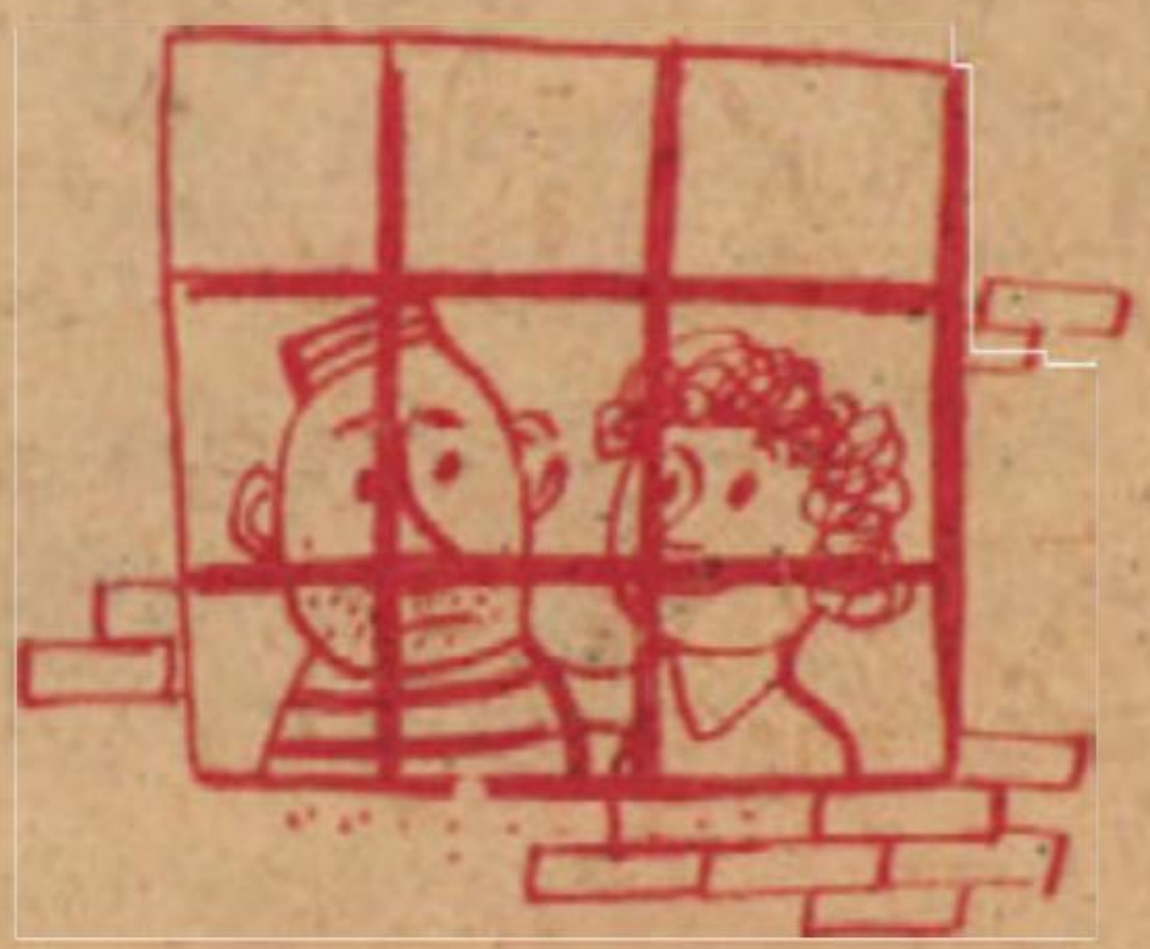

OLVASÁS KÖZBEN

Az újságokból arról értesültünk, hogy a „Sportlap és Könyvkiadó Vállalat“ a jövőben nemcsak sport-szakkönyveket ad ki, hanem sporttal foglalkozó szépirodalmi műveket is. Elsőnek G. B. Shaw könyve, a „Cashel Byron mestersége” jelent meg, amely egy ökölvívóról szól.

Nem tudjuk, elkészítette-e már tervét a „Sportlap és Könyvkiadó”, mert mi is szerettünk volna hozzájárulni egy-két hasznavehető javaslattal.

Ezen az alapon adják ki Vörösmarty: Zalán futását (futás), Tolsztoj: Karenina Annáját (ebben van lóverseny és lovaglás is), Stefan Zweig: Sakk-novelláját (sakk), Schiller: Tell Vilmosát (céllövészet), Dumas-tól a Három testőrt (vívás), továbbá Móricz Zsigmond: Gyalogolni jó! című könyvét (turisztika).

Javaslatainkért nem kérünk köszönetet.

ŐFELSÉGE AZ ÚJSÁGÁRUS

(Monológ)

— *Érdekesek az emberek, nem azért mondom, de tényleg érdekesek, mondtam tegnap az asszonynak is, némelyik ember olyan, hogy igazán. Például ma is jön egy pofa, nem is ismerem, azt se tudom, ki fiabornya, aztán csak úgy ukmukfukk újságot kér tőlem. Nem szóltam semmit, nyugodt ember .voltam világéletemben, csak végignéztem rajta, de abból érthetett. El is somfordált a pofa, vissza se mert nézni, látszott, hogy nagyon resteli a dolgot, mégsem volt olyan vastagbőrű ember, mint némelyik kuncsaft. [illegible]ottan szomorúan, már-már megsajnáltam és utána szóltam, hogy na nem bánom, jöjjön vissza, kap egy lapot, mert azért az én szívem sincs kőből, de akkor a túlsó oldalon odamegy a Pepi kollegámhoz és az szó nélkül ad neki egy lapot, mintha az a legtermészetesebb volna, még vissza is ad neki egy tízesből.*

Ezek rontják el a kuncsaftokat.

Még nem aktuális kérdés

Ha lesz mesterséges hold, akkor a mesterséges holdfény lesz a mesterséges megtermékenyítés romantikája?

Le a bürokráciával!

rovatunk a jövő héten ismét megindul. Kérjük olvasóinkat, hogy bejelentéseiket, megfigyeléseiket, sérelmeik leírását küldjék el szerkesztőségünkbe. (Bp. VIII., Gyulai Pál utca 14.) Azokat az olvasókat, akik október 23-a előtt küldtek rovatunknak levelet, arra kérjük, írják meg, hogy panaszuk aktuális-e még, vagy pedig időközben elintézést nyert.

Utazik a maharadzsa

Hegedűs István rajza

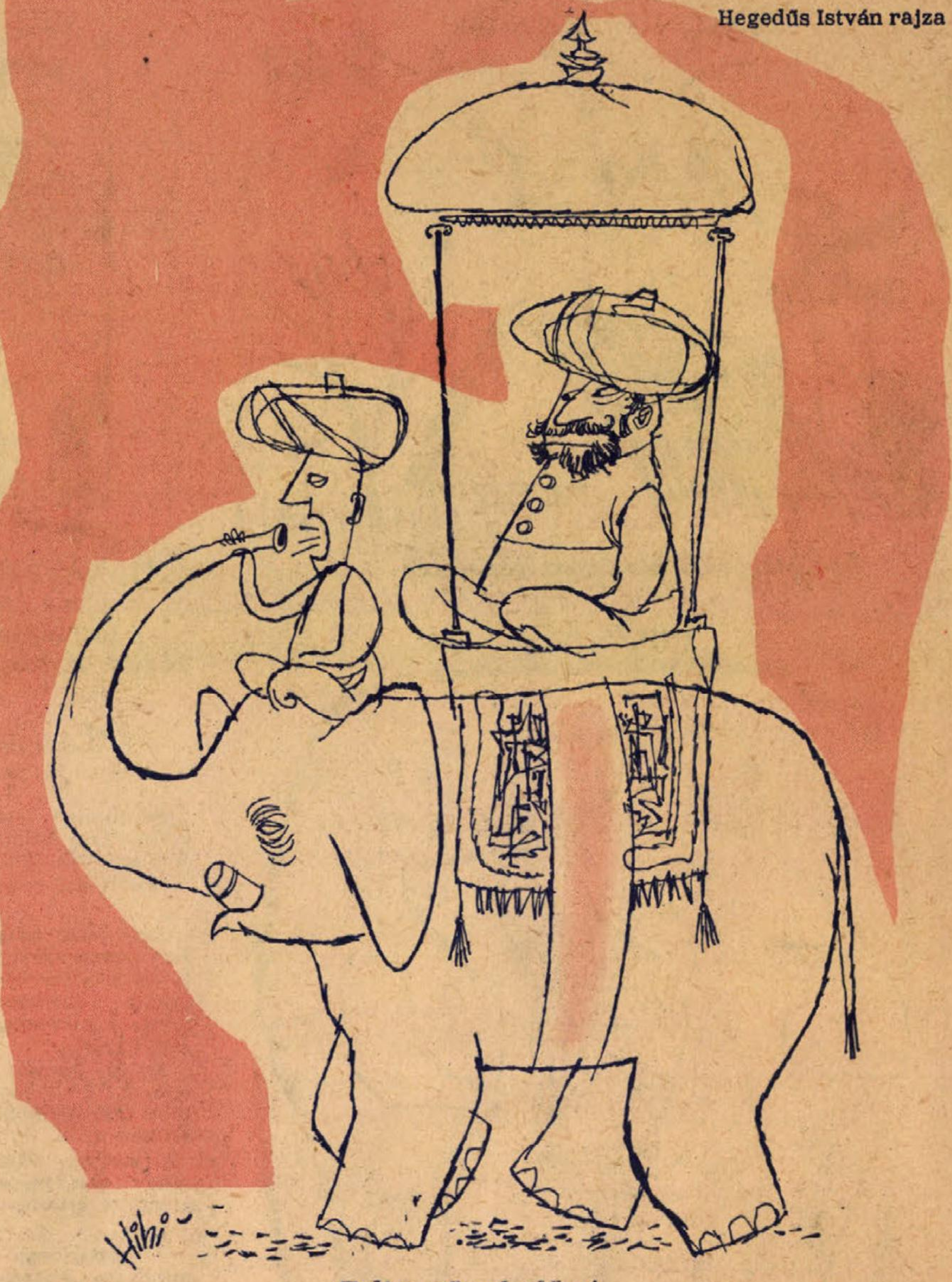

Teljes gőzzel előre!

Mennyei következtetés

Toncz Tibor rajza

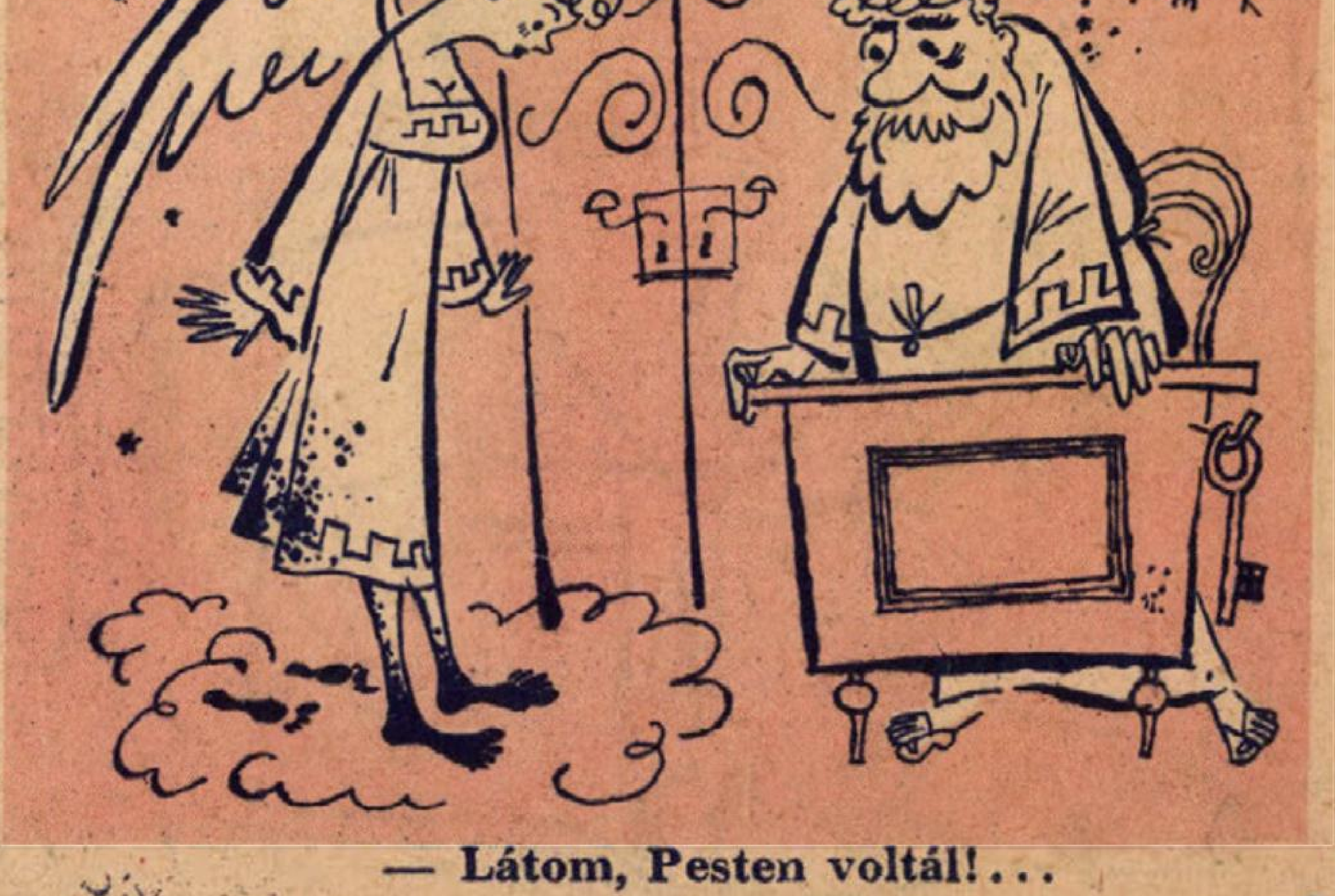

— Látom, Pesten voltál!...

Önkényes lakásfoglalás

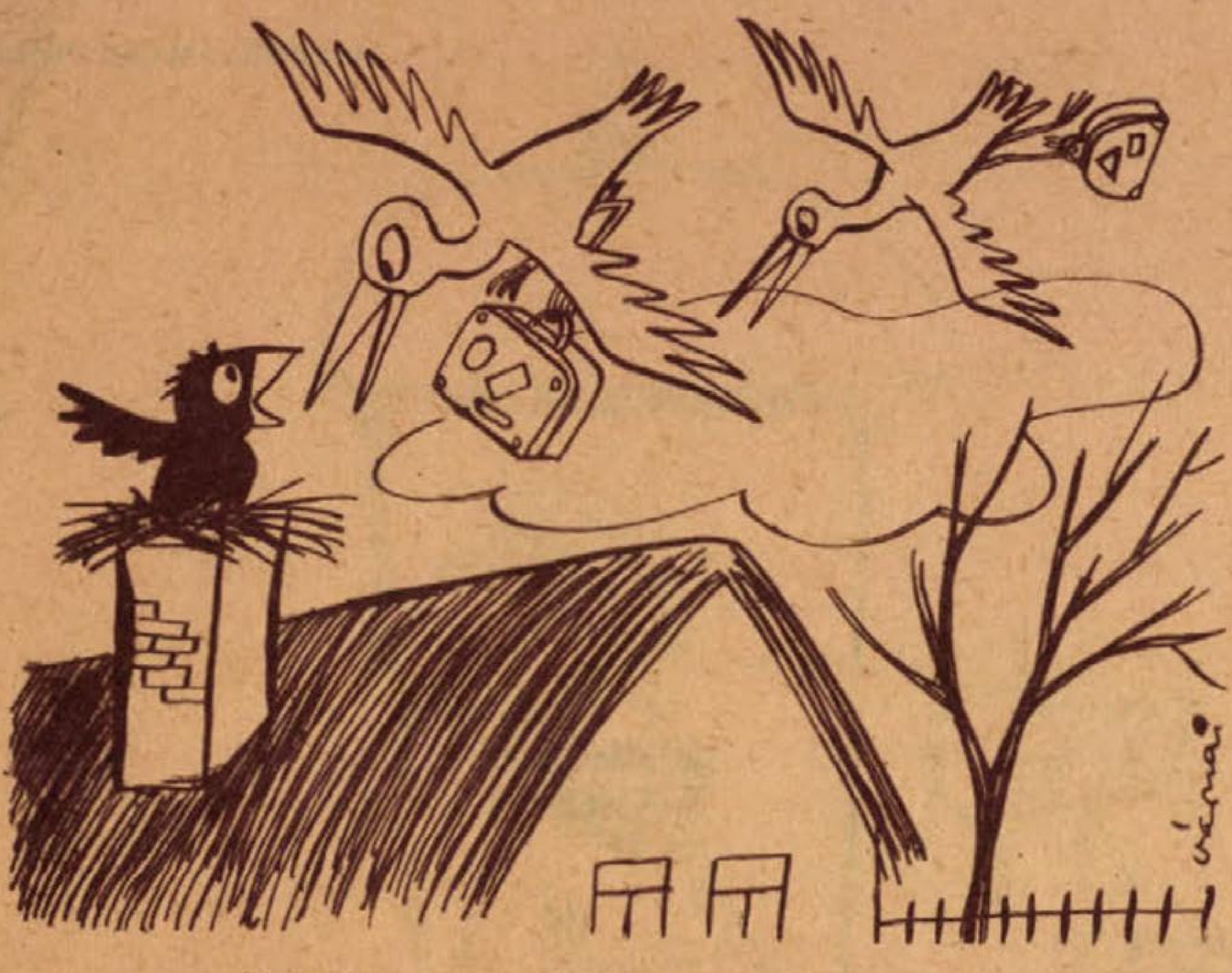

— Menjen a tanácshoz panaszra!

HIÚSÁG

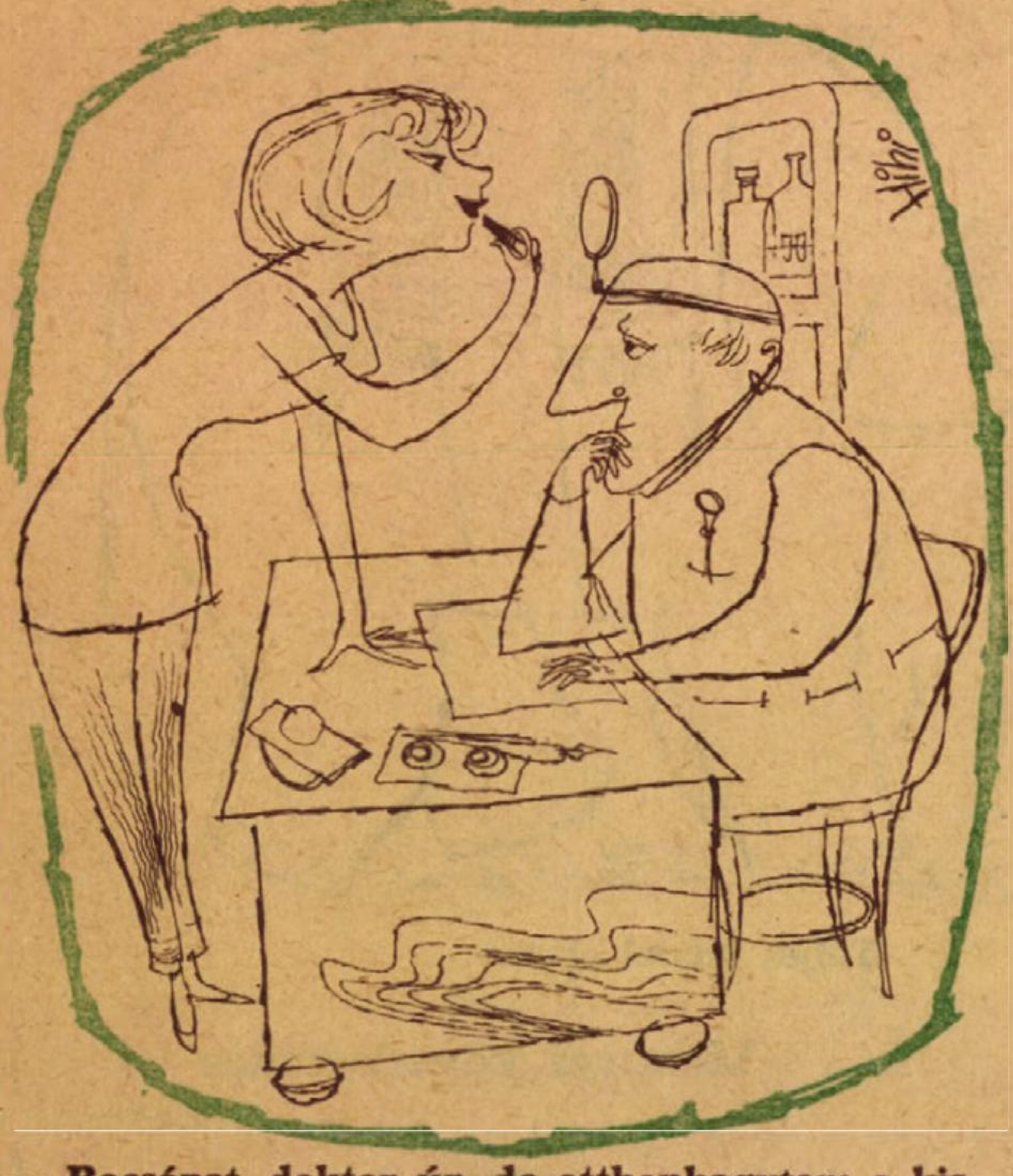

— Bocsánat, doktor úr, de otthonhagytam a kistükrömet . . .

Praktikus ember lehet

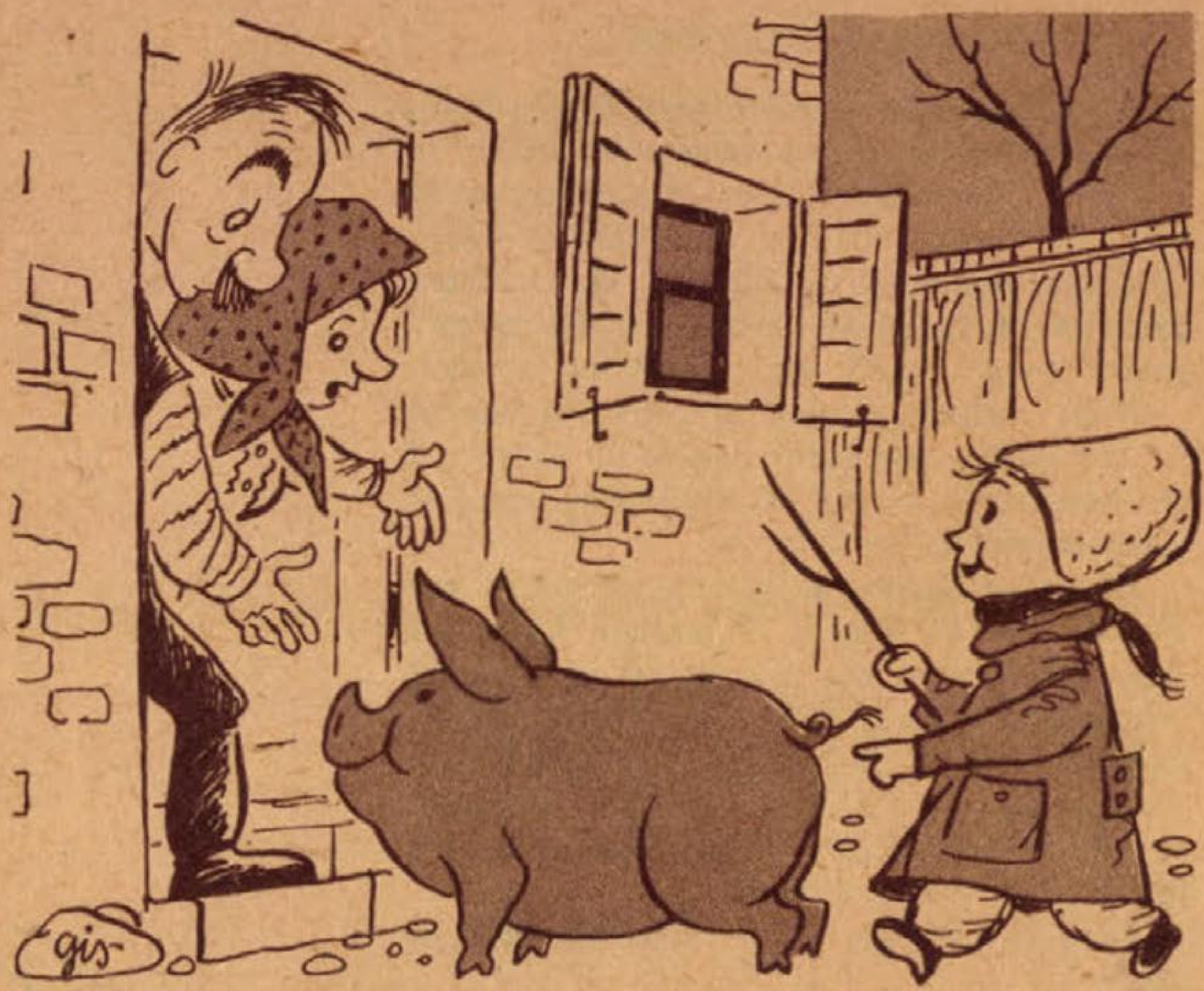

— Édesapám küldi ezt a disznót kóstolónak, vágják le maguk és osszák szét kedvük szerint . . .

Mindennapos dolgokról

Sántikálva értem haza a minap, levetettem a cipőmet, s kikotortam belőle egy kavicsot, amit is meglátva a kisfiam kijelentette: „Milyen kis kavics.''

Holott az, hogy egy kavics kicsiny-e, a cipőben derül ki.

*

Egy utcai gyümölcselárusító bódéban almát vettem. Kértem hozzá zacskót. Az eladó kartárs utalt arra, hogy lépjek tapasztalatcserére másokkal, sőt Másokkal, akik mind egy szálig zsebeikben hordják haza az almát, ezzel szolgálva mind a nemzetgazdaság érdekeit, mind a papírtakarékosság ügyét.

Na jó. De másnap vettem ugyanott tíz deka amerikai mogyorót. És kaptam hozzá egy akkora zacskót, amelyben több kiló nagyobbméretű gyümölcsféleséget el lehetett volna szállítani.

Vagyis, általánosítva e klasszikus tapasztalatot: papír akkor van, ha a zacskó ára kisebb, mint a súlya által kiszorított árumennyiség ára.

*

A minap egy hallatlanul rossz, egészen különösen rossz, minőségi pocsékságban szenvedő kéziratot kaptam egy afféle évfordulóvadász, cikkeit a különleges alkalomra való tekintettel itt-ott elhelyezni képes szerzőtől. Goromba ember lévén, kéziratáról alkotott véleményemet telefonérdeklődésére köntörfalazás nélkül tudtára adtam. Mire ő:

— De elvtárs, semmit, egyáltalán semmit nem tud használni a kéziratból?

Mire én:

— De igen A gemkapcsot, amivel összefűzte.

Gombó Pál

Olvadás

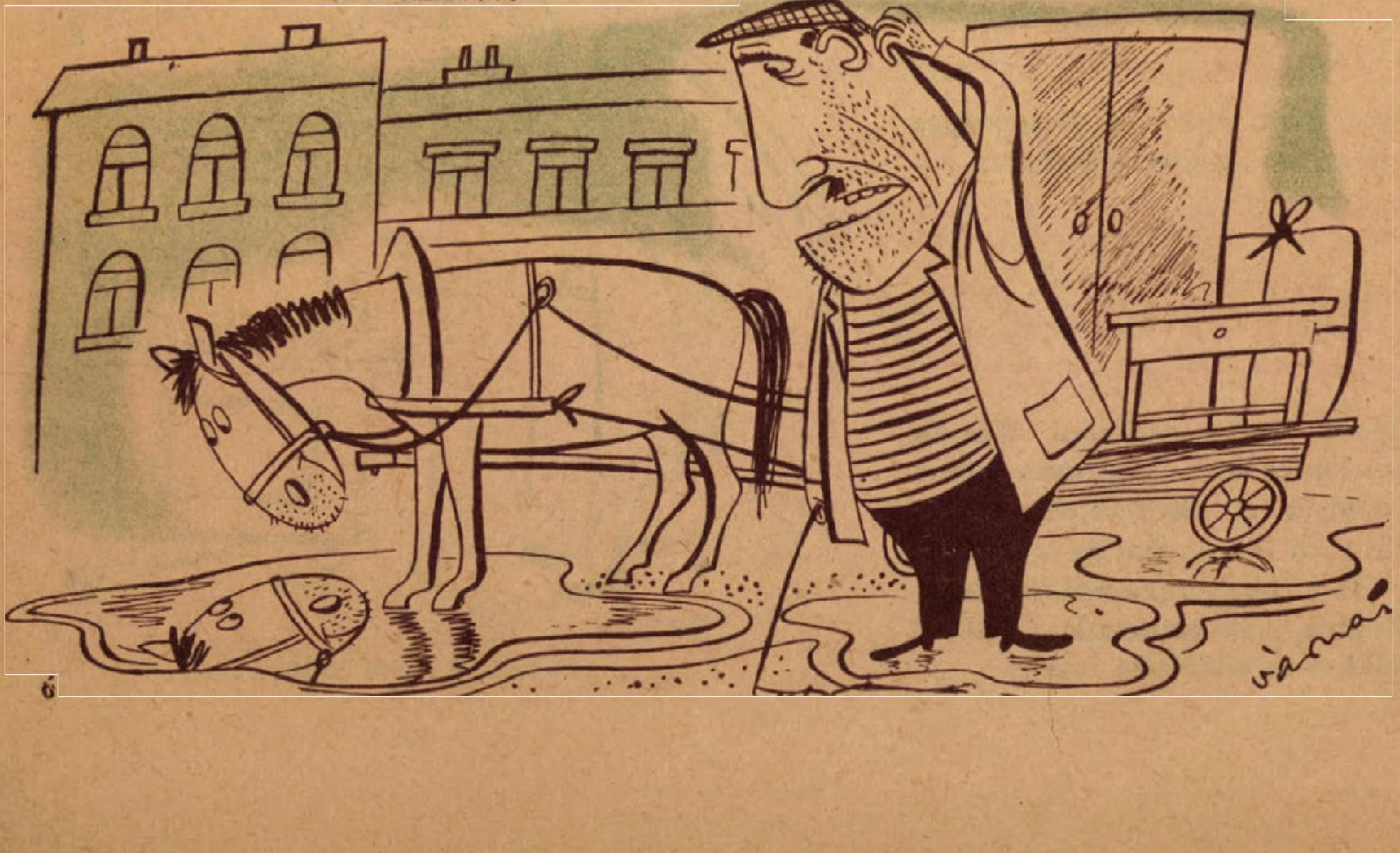

— Kellett nekem kancát vásárolnom? . . . Órákig nézi magát a víztükörben . . .

Meg kell még gondolni...

Tudniillik nem tudom, hogy kivándoroljak-e, vagy sem. Mariska néni szerint bolond vagyok, ha nem vándorolok ki. De ő marad. Márton bácsi azt írja a mexikói Vapapuanalhából, hogy maradjak, de ő kint van. Somlófi Sanyi, a sógorom azt mondja, miért maradnék? Stefánia néném azt kérdi, miért mennék? Tehát a magam feje után kell mennem. Vagy maradnom. De mit mond az én fejem? Semmit. Az én fejem tétovázik. Tavaly még nem voltam ötven éves, tavaly még mentem volna. De most mehetek. De akkor miért menjek, ha úgyis mehetek? És hova mennék? De ez a második kérdés. És miért mennék? Ez a harmadik kérdés. Hogy hova mennék, nem tudom. Valamelyik rokonomhoz mennék nyűgnek. De hát rokon van itthon is, nyűg lehetek itthon is. Viszont kint van magánkezdeményezés, kezdeményezhetnék valamit magán, talán bizony meggazdagodhatnék. Az jó lenne. De fel is kophat az állam, az nem lenne jó. Harmadik lehetőség az, hogy épp hogy megélnék. De hát itthon is csak ez a három lehetőség van. Márton bácsi azt írja Vapapuanalhából, hogy már tud spanyolul. Na jó. De a spanyolok is tudnak spanyolul. Vagyis tudnék beszélni a többiek nyelvén. De hát a többiek nyelvén tudok beszélni itthon is. Vagyis maradok. Csakhogy majdnem kétszázezer ember ment ki, az nem mind hülye ám! Tehát megyek. Viszont kilenc millió itthon maradt. Tehát maradok. Nem mindenben értek egyet azzal, amit ez a kormány csinál. Tehát megyek. Viszont a kormány sem ért mindenben egyet azzal, amit én csinálok. Tehát maradok.

Ha kivándorolok, kiderülhet, hogy itthon jobb dolgom volt, mint kint. De viszont, ha nem vándorolok ki, nem derülhet ki, hogy kint jobb dolgom lett volna, mert nem tudhatom, milyen dolgom lett volna kint, hiszen itthon maradtam. Tévút. Máris tévútra jutottam. Mert az első kérdés az, hogy miért vándorolnék ki. Mert elmúltam ötven éves. Ez nem ok. Sokan múltak el már ötven évesek, mégis itthon maradnak. Nincs mit ennem. És leendő árváim is éheznek. Nem igaz. Eszek, eszegetek és leendő árváim is esznek, eszegetnek. Valami mindig akad, különben nem hízna az egész család. És pláne a feleségem. Ruhaneműre nem nagyon jut, az igaz, de azért csak nem utazhatom Vapapuanalhába, hogy egy új ballonkabátot vegyek magamnak? Miért is akarok kivándorolni? Csakugyan, miért is? Pedig tegnap még a fejemben volt. Ja persze, a szabadság! Hát az bizony nagy dolog. A szabadság az nagy dolog. Írja is a Márton bácsi, hogy Vapapuanalhában olyan nagy a szabadság, hogy ő még olyan nagy szabadságot nem is látott, pedig diákkorában járt egyszer a kenyérmezei csata színhelyén is. Ott reggel az emberek biztosan úgy üdvözlik egymást: „na, mit szól, mára megint nagyobb lett a szabadság". És azt is írja a Márton bácsi, hogy Vapapuanalhában az ember nyugodtan szidhatja a mexikói kormányt a villamoson. De ezért nem érdemes kivándorolni. Itt is nyugodtan szidhatom a villamoson a mexikói kormányt.

T. L.

Szuezből kifolyólag...

Szegő Gizi

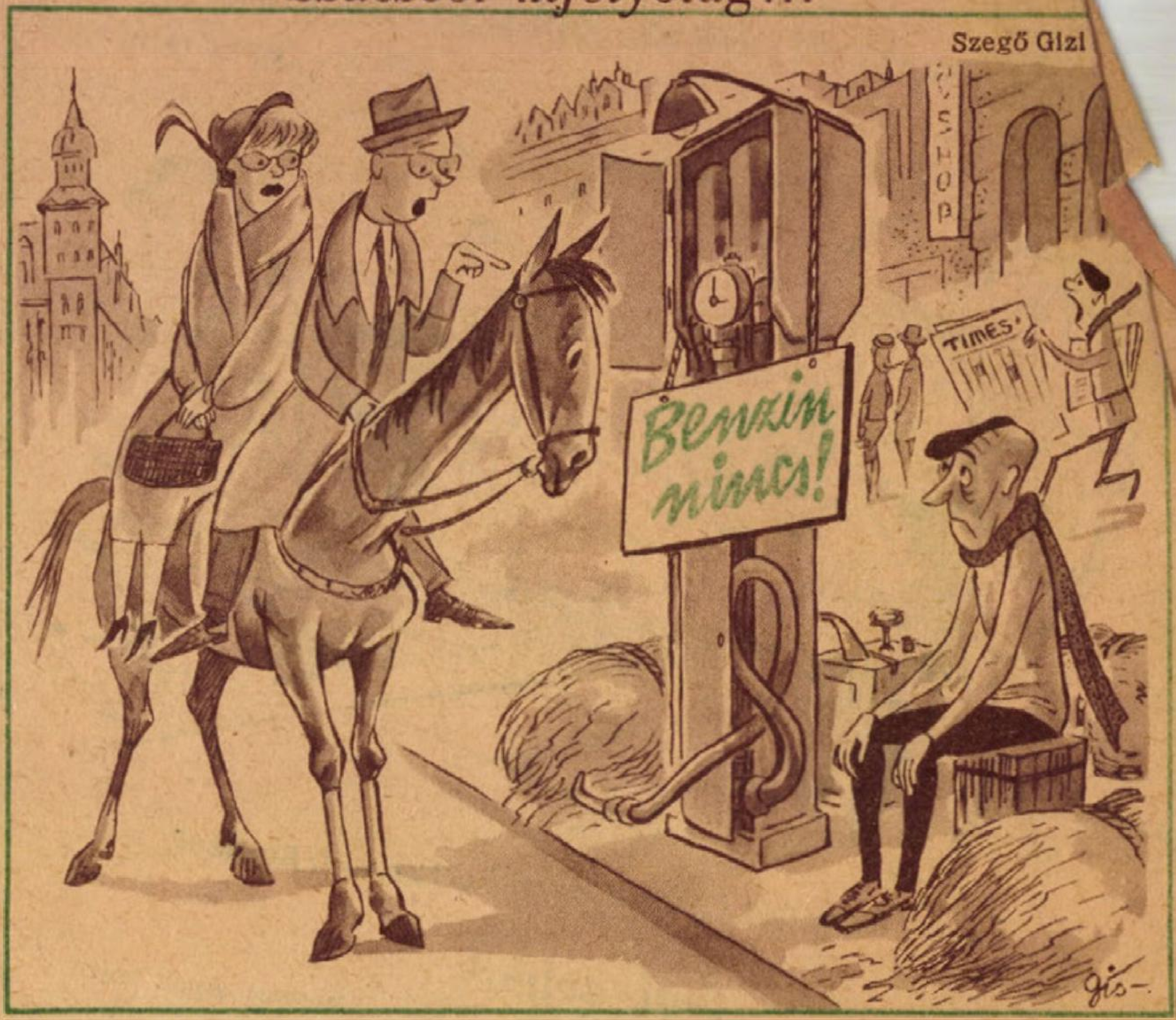

— Adjon gyorsan egy köteg szénát!

A Néphadsereg Színházában láttuk

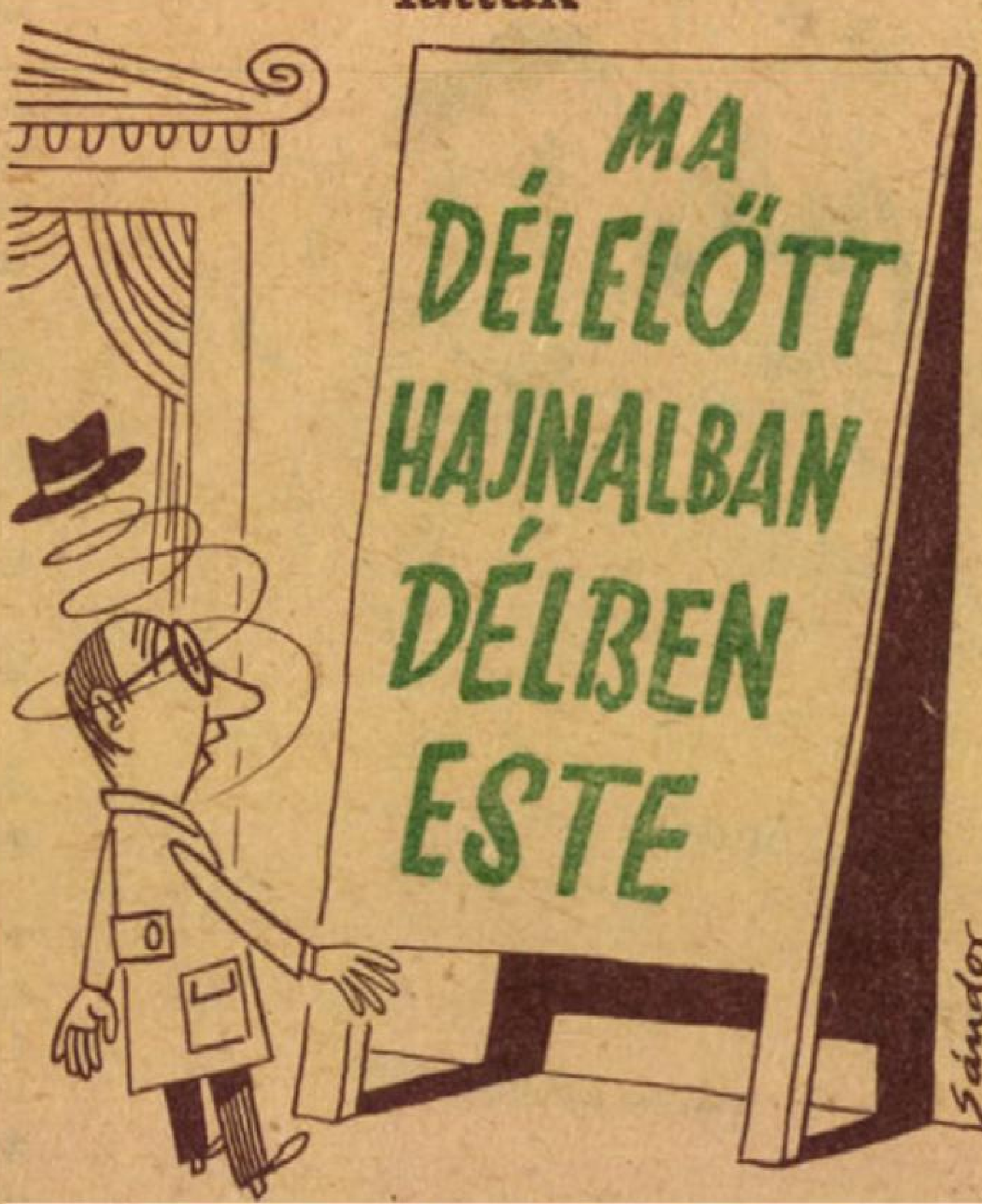

Ló utca 7/B

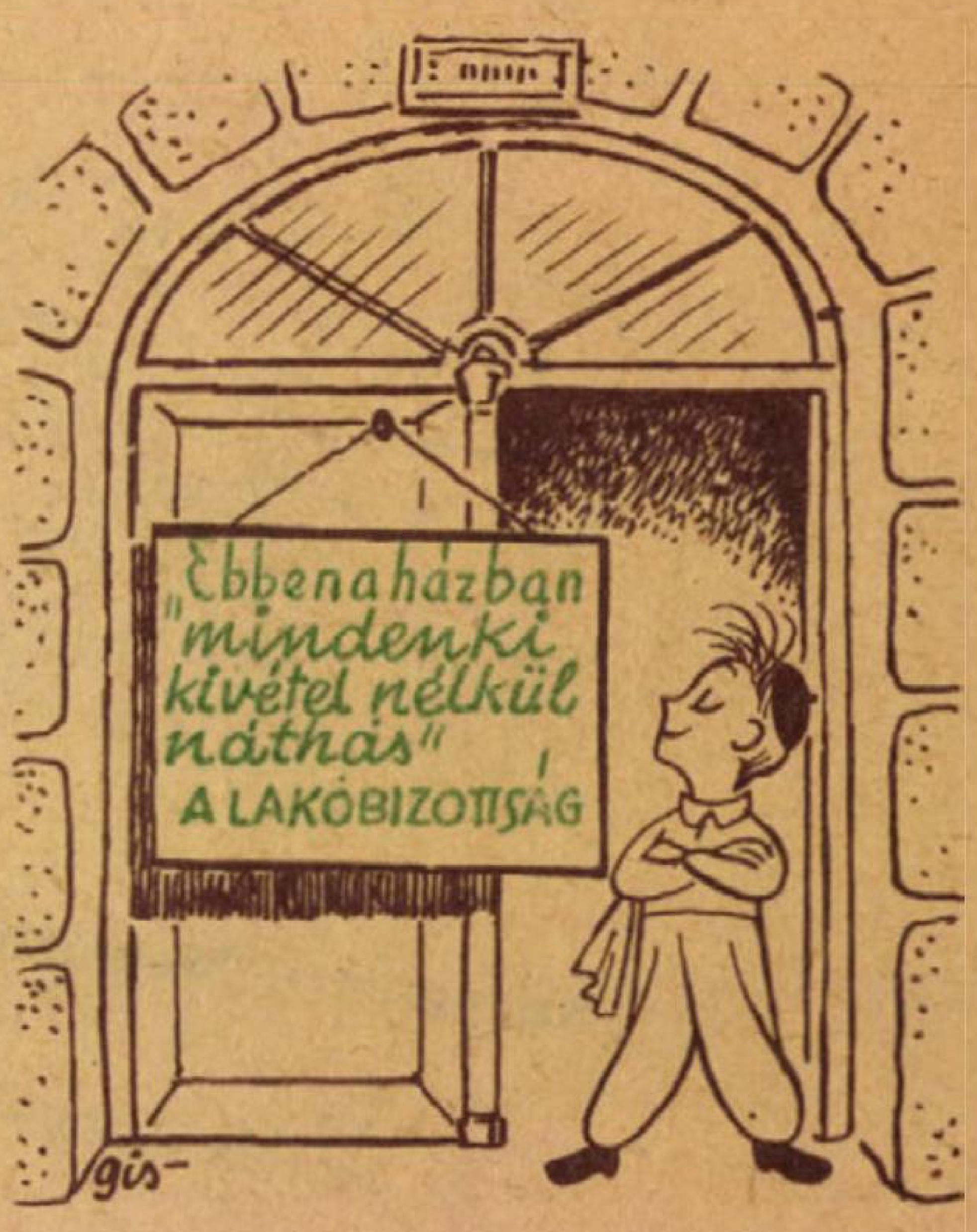

Szűnőben a cigarettahiány

Sándor Károly rajza

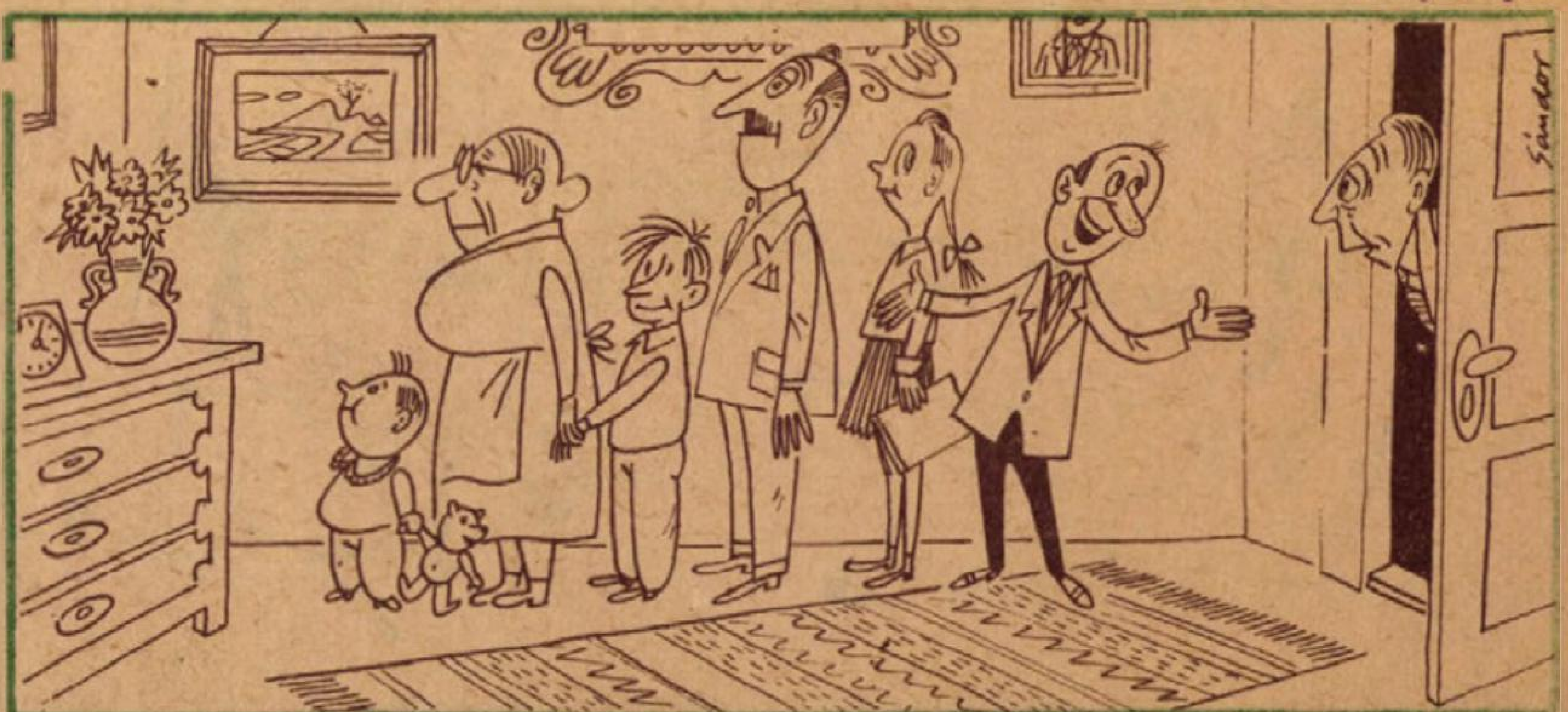

— Tudja, szomszéd, megszoktam, hogy kicsit sorbaállok, mielőtt rágyújtok...

z ausztrál úszók példája nyomán . . .

Várnai György rajza

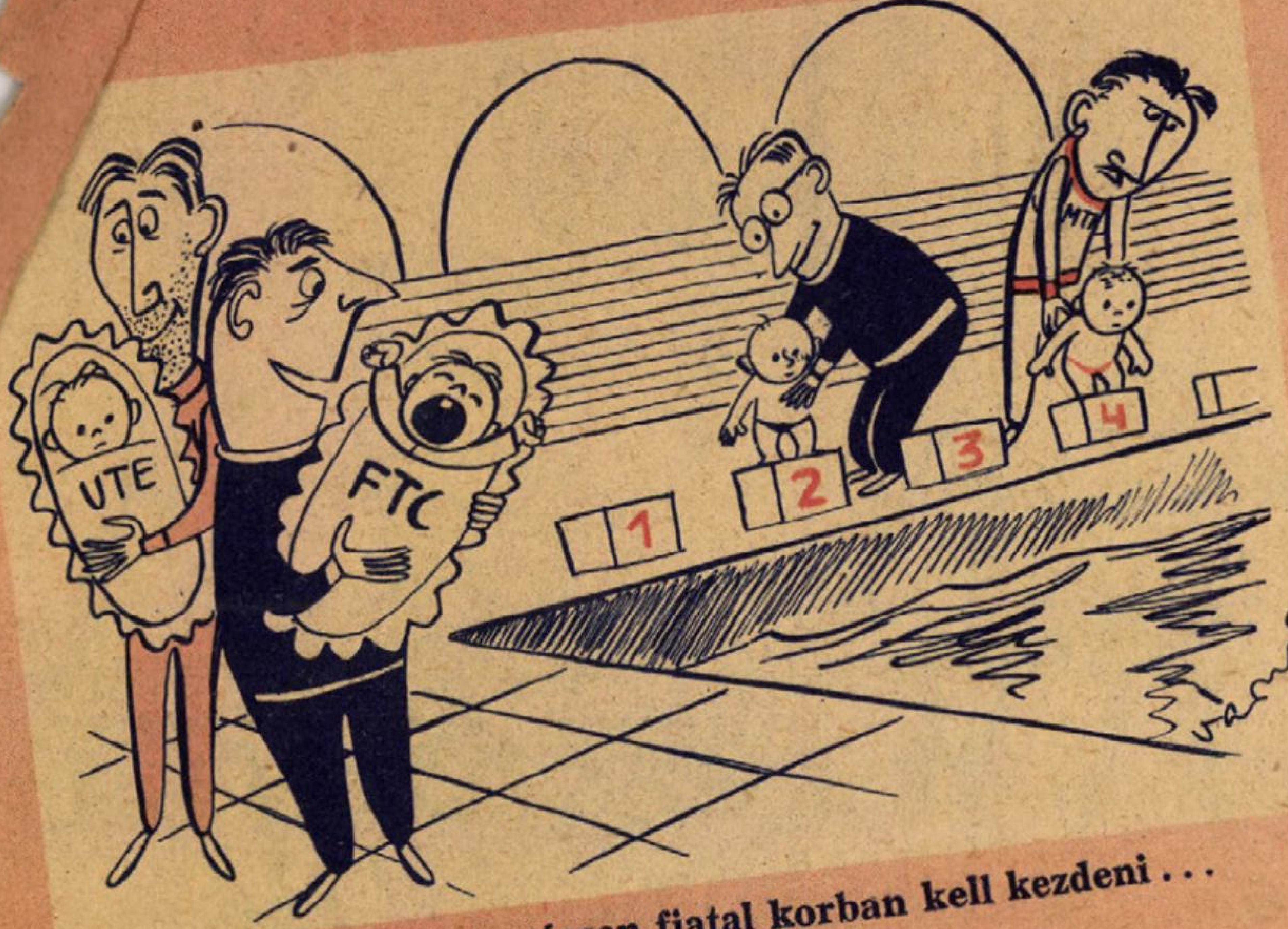

— Az úszást egészen fiatal korban kell kezdeni . . .

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

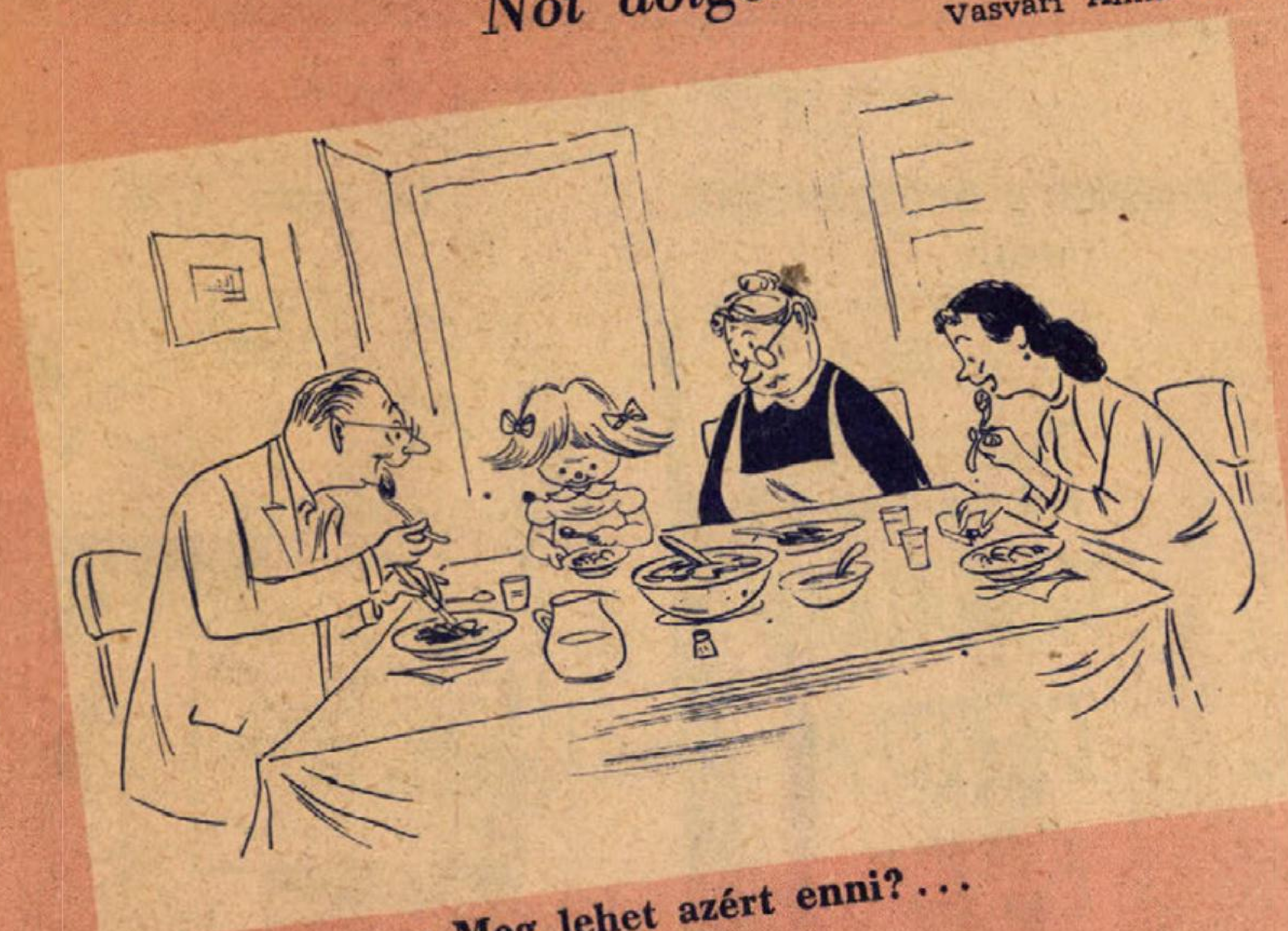

Nagymama: Meg lehet azért enni? . . .

Műterem-sarok

Réber László rajza

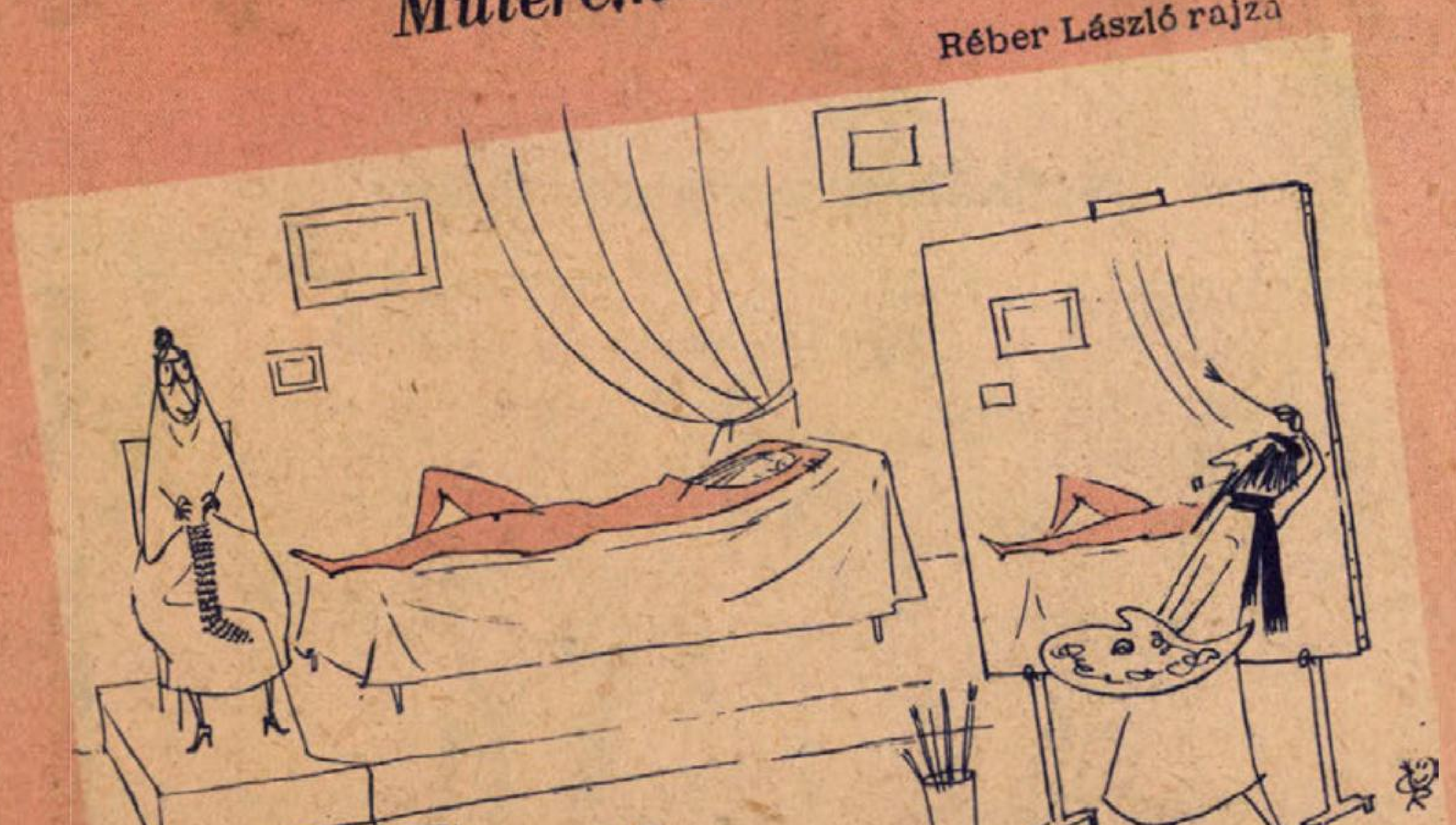

Juliska

Ezerkilencszázhetven május. Bárányfelhők vitorláztak az égen, virágzott az orgona és mézillatú volt a levegő.

Kormosi osztályvezető a nyitott ablaknál állt és levelet diktált Juliskának, a titkárnőjének.

— Krrr! Reccs! — szólalt meg időközönként a titkárnő, de a főnöke ügyet sem vetett rá.

Azt hiszem ideje lesz elárulnom, hogy Juliska robot-titkárnő volt: gombnyomásra kezdett el dolgozni, ilyenkor felhördült, mint egy autó, amikor elindul és kigyulladt egy jelzőlámpa. Kormosi keresztelte el a gépet Juliskának, emlékezésül egy hattyú-nyakú titkárnőre, aki épp oly titokzatos és megközelíthetetlen volt, mint ez a robotgép. Diktálás közben gyakran gondolt a hajdani titkárnőkre: a szappanszagú Máriára, a szeleburdi Icára, a csiklandós Emmikére és a szíve megtelt szomorúsággal.

Egy csöppet sem örült Juliskának, annál jobban örült azonban a felesége:

— Ezzel legalább nem fogsz megcsalni! — nevetett csúfondárosan. — Most már végre nyugodt lehetek . . .

Kormosi nem szólt egy szót sem, csak ádáz gyűlölettel gondolt Juliskára, mint hajdan a géprombolók a szövőszékre. Pedig Juliska szép volt, legalább is a maga nemében szép: áramvonalas, a hangja doromboló, napfényben csillogott rajta a nikkelezés és a zománca olyan volt, mint az alabástrom.

Egy szép napon aztán Juliska felmondta a szolgálatot. Csak annyit mondott, hogy: „prreccs'' és azontúl meg sem moccant.

Az osztályvezető szerelőért kiáltott, de nem tudtak adni szerelőt, ezért hát benn maradt munkaidő után a hivatalban és tanulmányozni kezdte Juliskát. Izgatta a nagy feladat: megtalálni Juliska lelkét, a gép központját és kielemezni, azaz szétszedni apró csavarokra, hogy ne maradhasson titka előtte. Tulajdonképpen pszichológus volt, az atom-korszak pszichológusa és azt kutatta, miféle műszaki gátlások bénítják meg Juliskát.

Az éjszakát vele töltötte és nem bánta meg: reggelre működött a gép.

Attól a perctől fogva Juliska volt a mindene. Társaságban dicshimnuszokat zengett róla, dicsérte eszességét, türelmét és hűségét.

Későn járt haza, délutánonként alig várta, hogy kettesben maradhasson a titkárnőjével és újra meg újra szétszedte a gépet, s miként a szerelmesek verseket olvasgatnak legszívesebben, ő műszaki könyveket böngészett, szüntelenül Juliskára gondolva. Mondanom sem kell, hogy a feleségét teljesen elhanyagolta.

— Most meg Juliskával csalsz meg! — panaszolta sértődötten az asszony. — Állandóan azt a gépet bújod, engem még egy vacak moziba sem viszel el . . .

Mások előtt szemérmesen titkolta, de úgy vette észre, hogy Juliska szívesebben dolgozik neki, mint másoknak. Őrizte is nagy féltékenyen a titkárnőjét: ha valaki egy ujjal hozzáért, képes lett volna párbajozni.

Aztán bekövetkezett a tragédia. Juliskát áthelyezték az igazgatóhoz. Kormosi azt várta, hogy Juliska tiltakozni fog és jól megrázza az új főnökét, áramot bocsátva belé, vagy öngyilkos lesz és felrobban az igazgató szeme láttára. De nem így történt. Juliska, a robot titkárnő, szorgalmasan dolgozott új helyén is, zokszó nélkül, odaadóan. Kormosi bánatosan ment haza aznap és véleményét egy mondatban foglalta össze:

— Ó, milyen egyformák vagytok, ti nők!

Mikes György

EXTRAVICC

Sándor Károly rajza

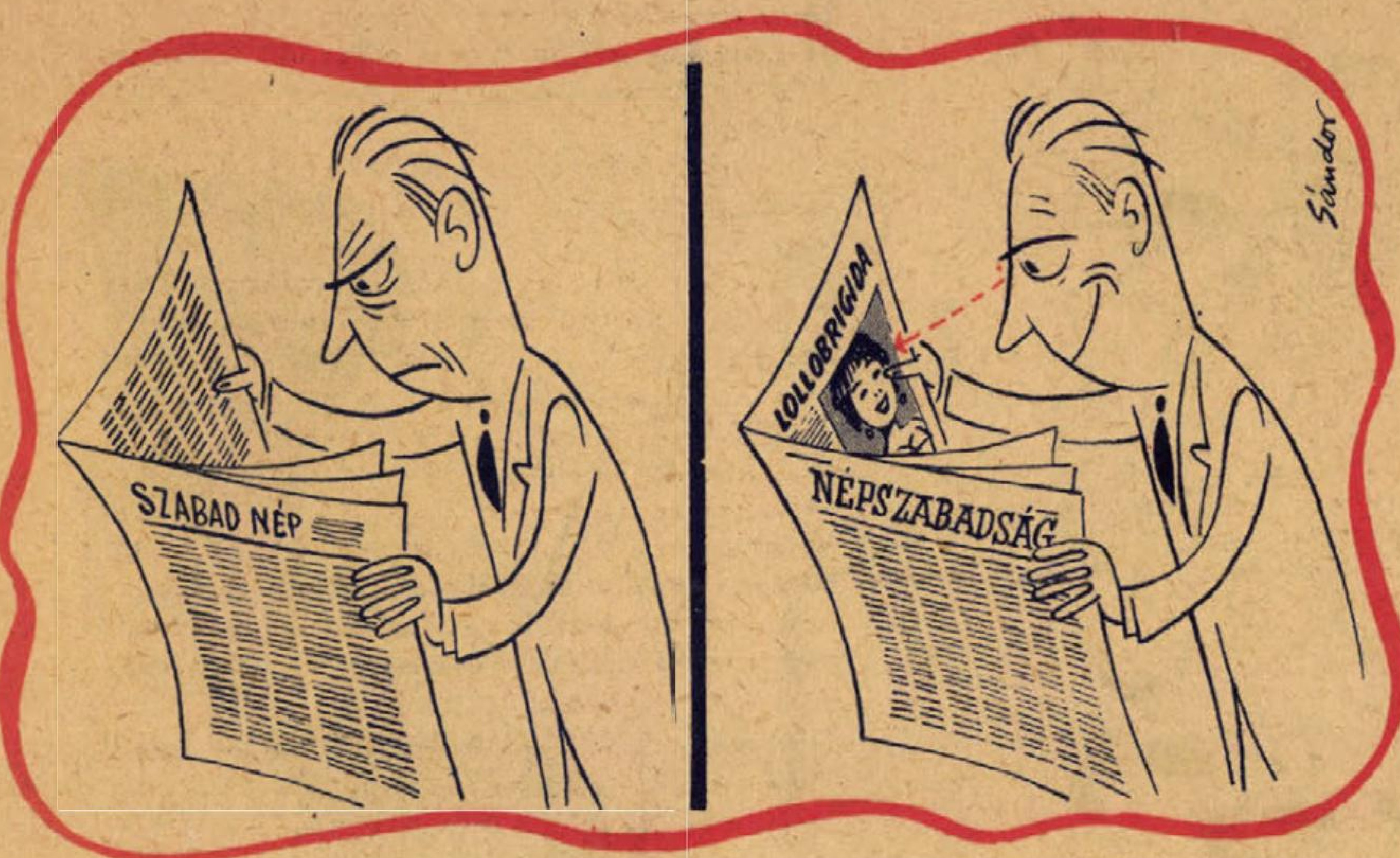
SZABAD NÉP
LOLLOBRIGIDA
NÉPSZABADSÁG
Sándor

— Nahát, ez az extra-profit!

— Nahát, ezt az extra pofit!

Elégtek „Az ember tragédiája” jelmezei

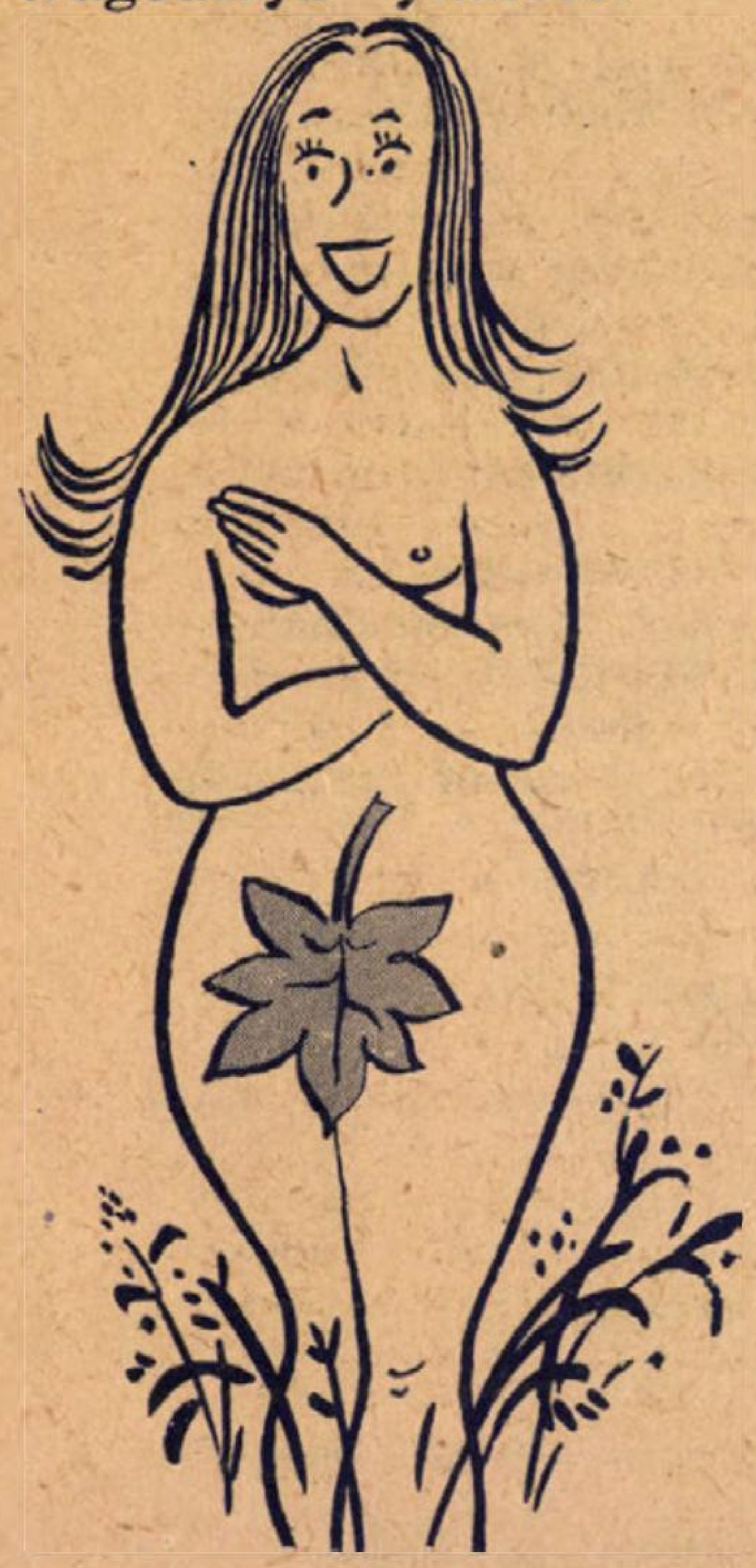

Éva: Részemről kezdhetjük!

A KULCS

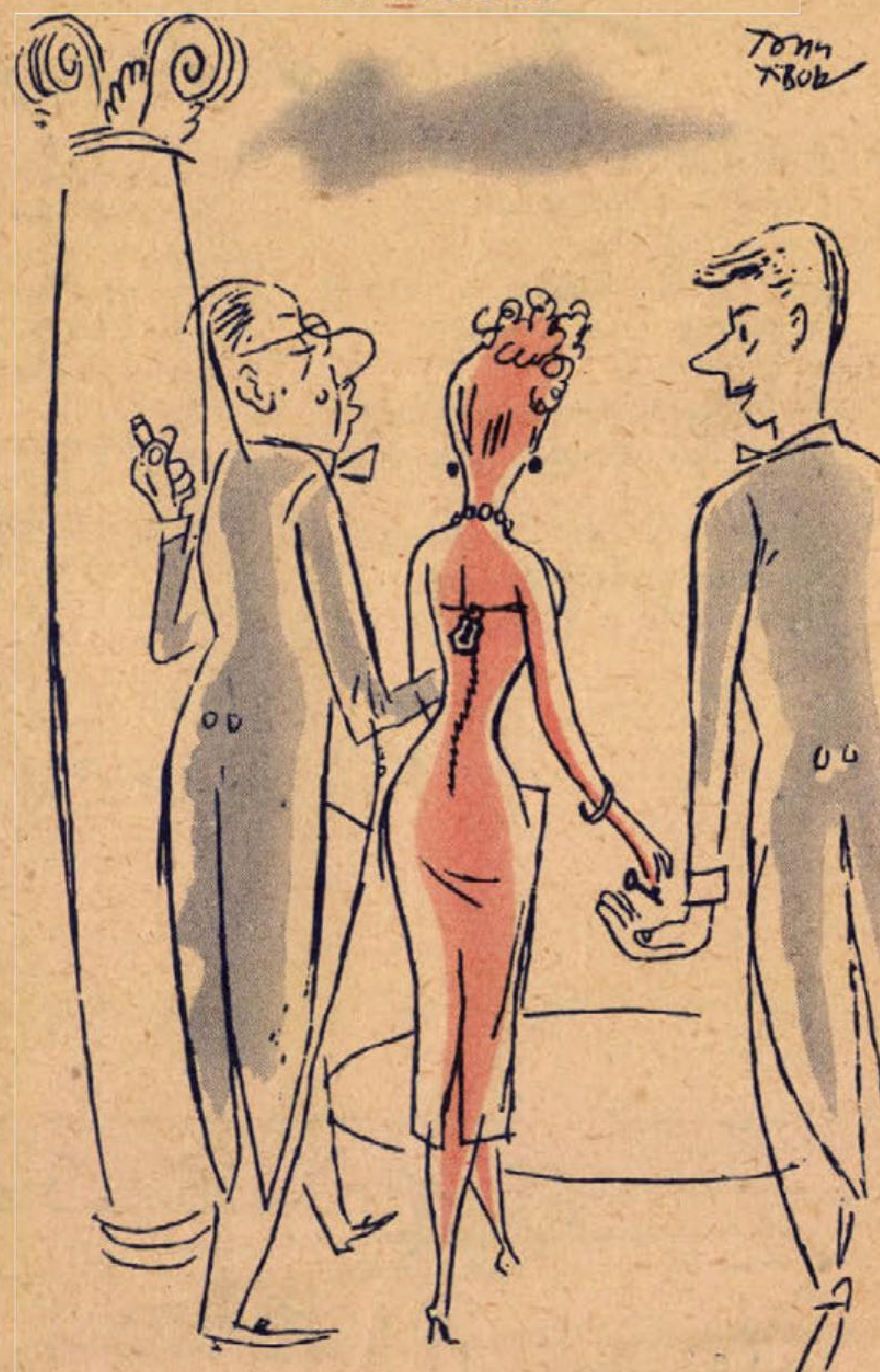

Mindent a maga helyén

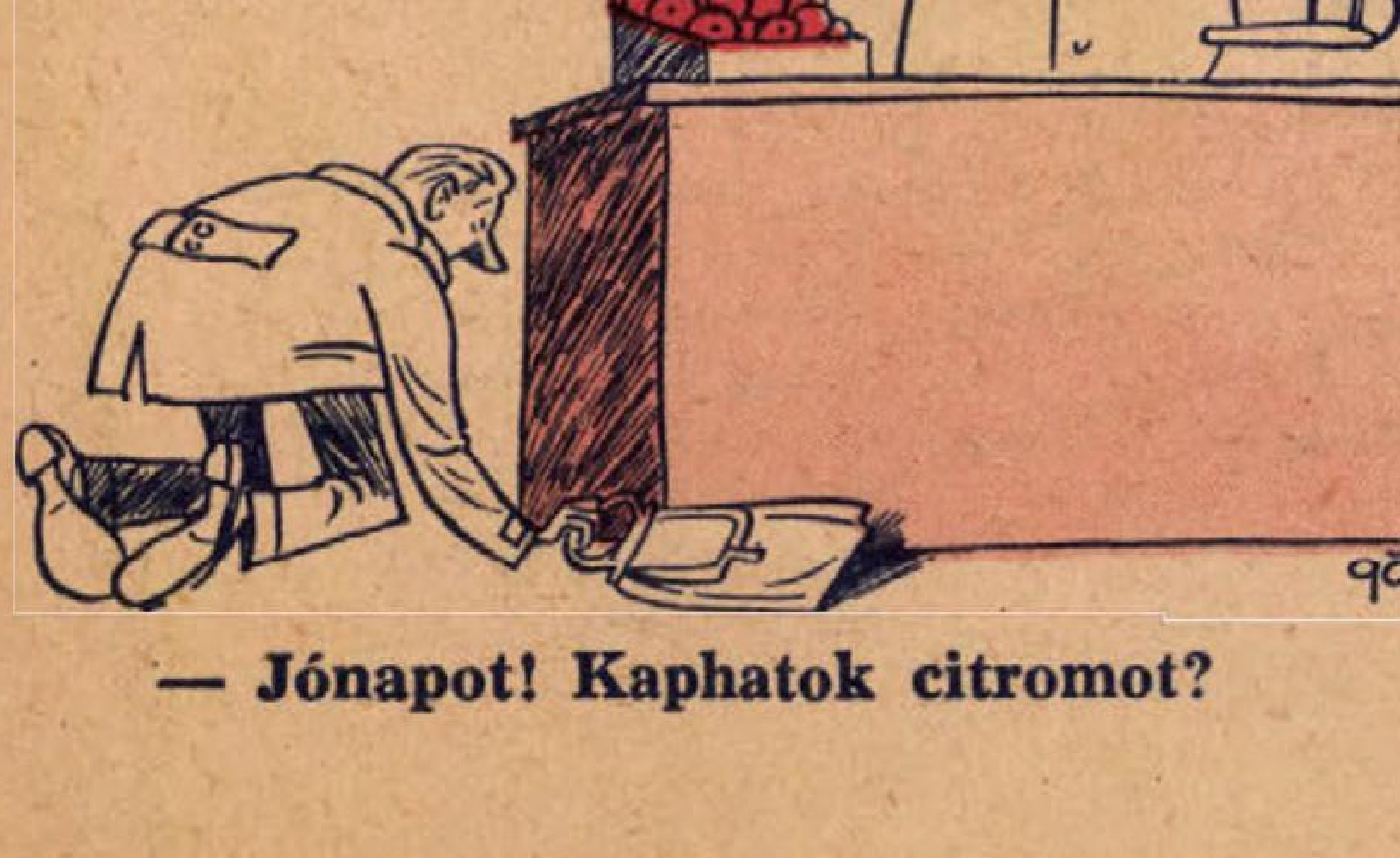

— Jónapot! Kaphatok citromot?

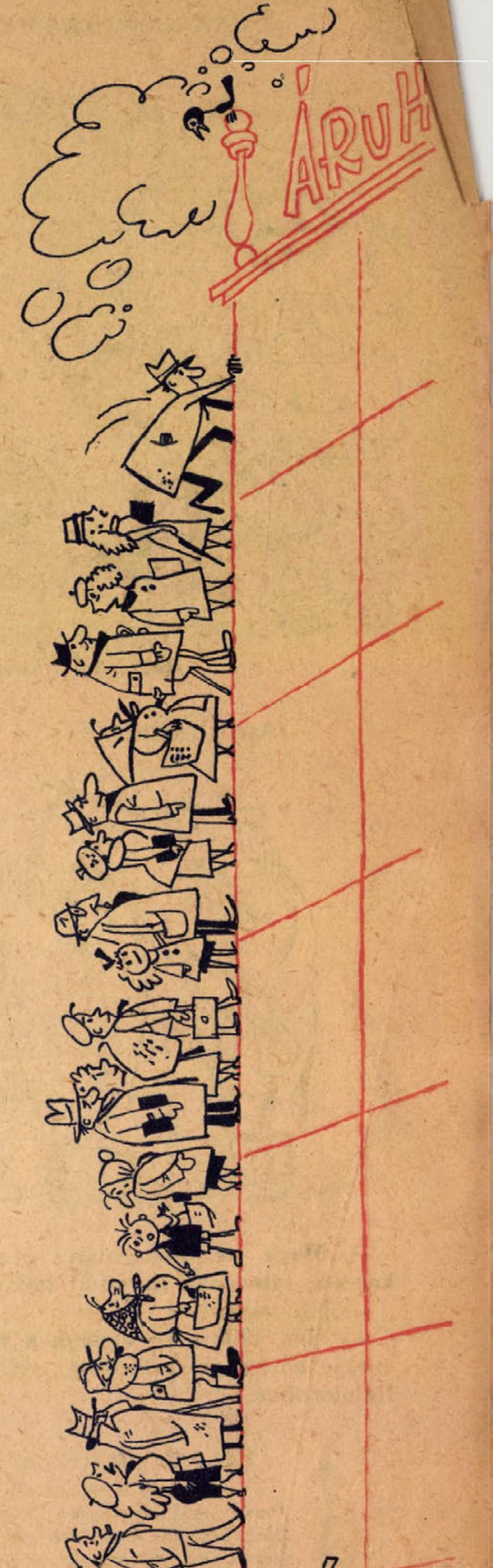
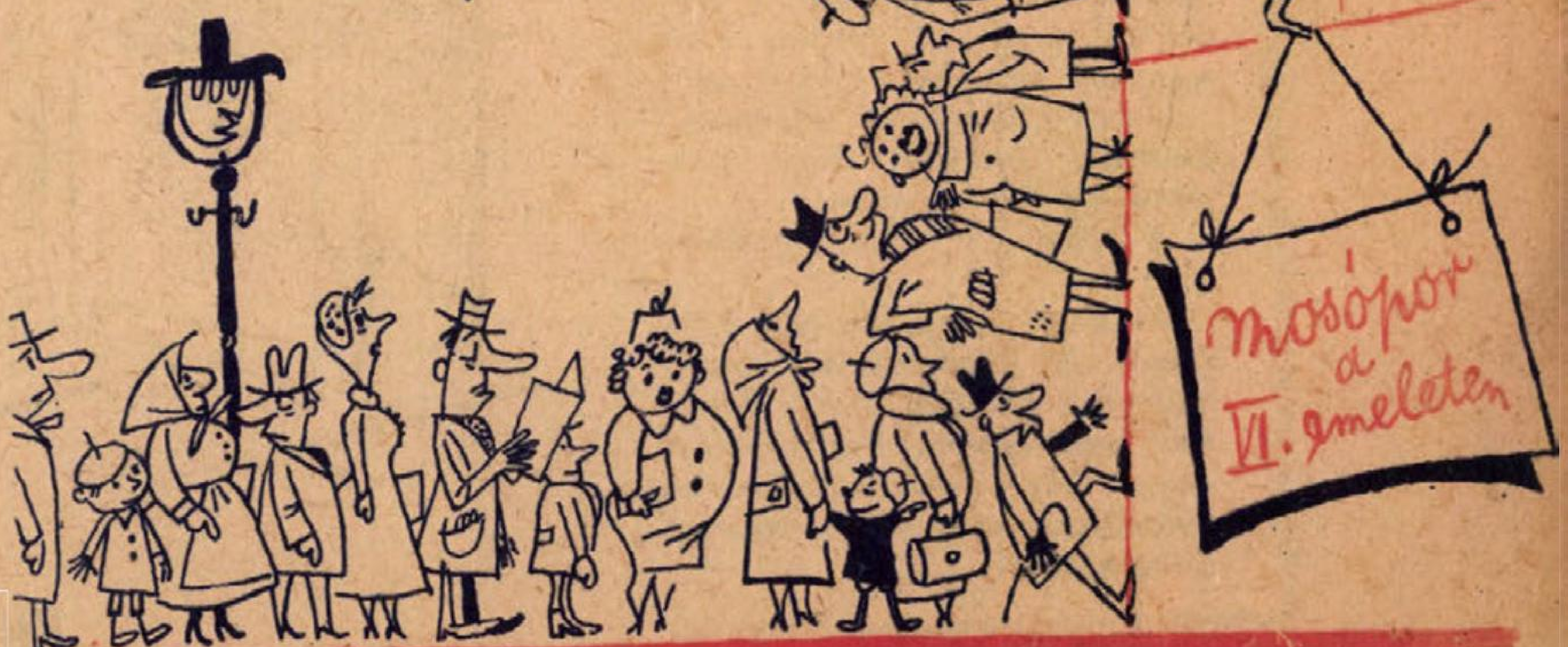
ÁRUH
mosópor a VI. emeleten

Basszus-hiány az Operában

Sándor Károly rajza

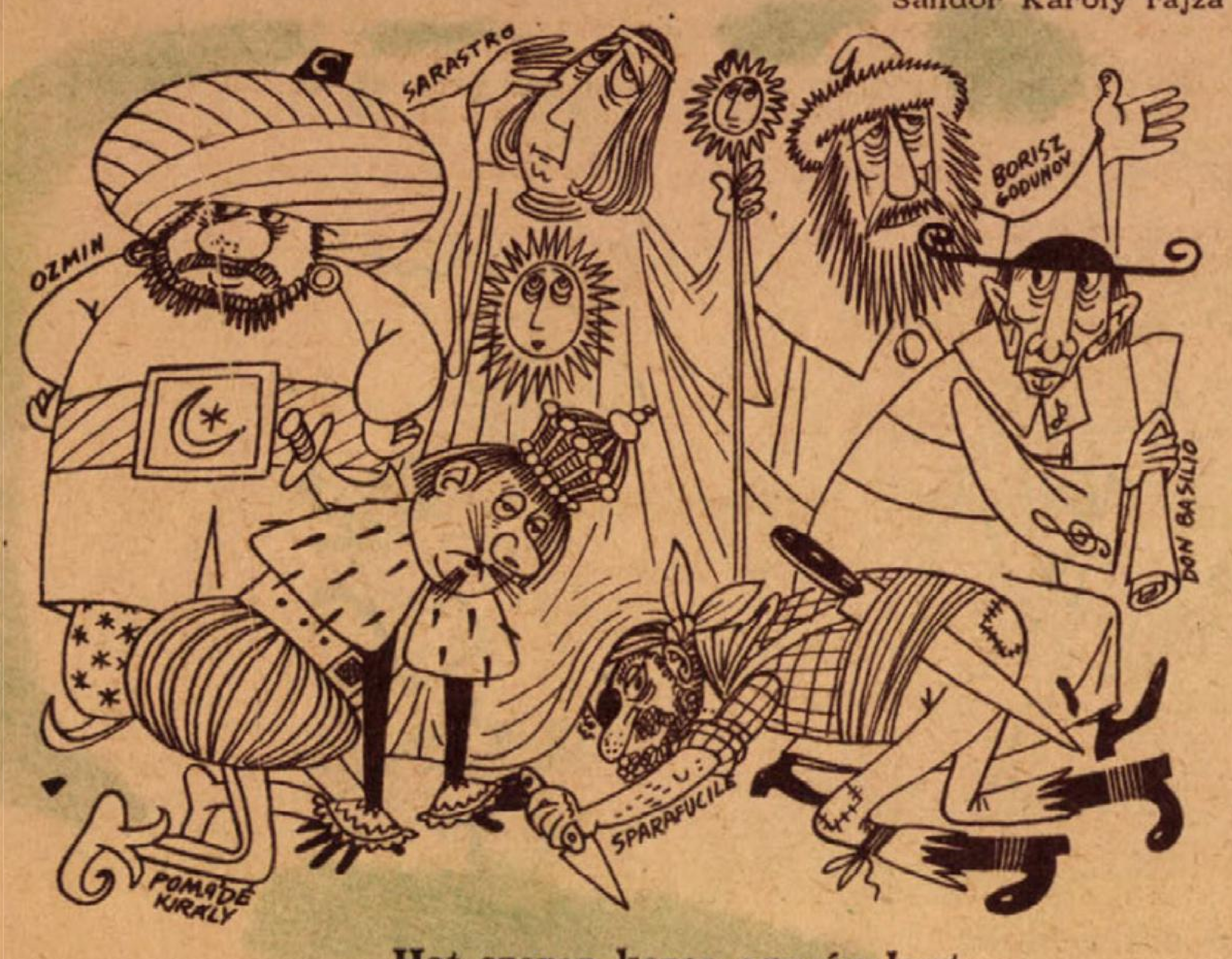

Hat szerep keres egy énekest

INDUL A LOTTÓ!

Gerő Sándor rajza

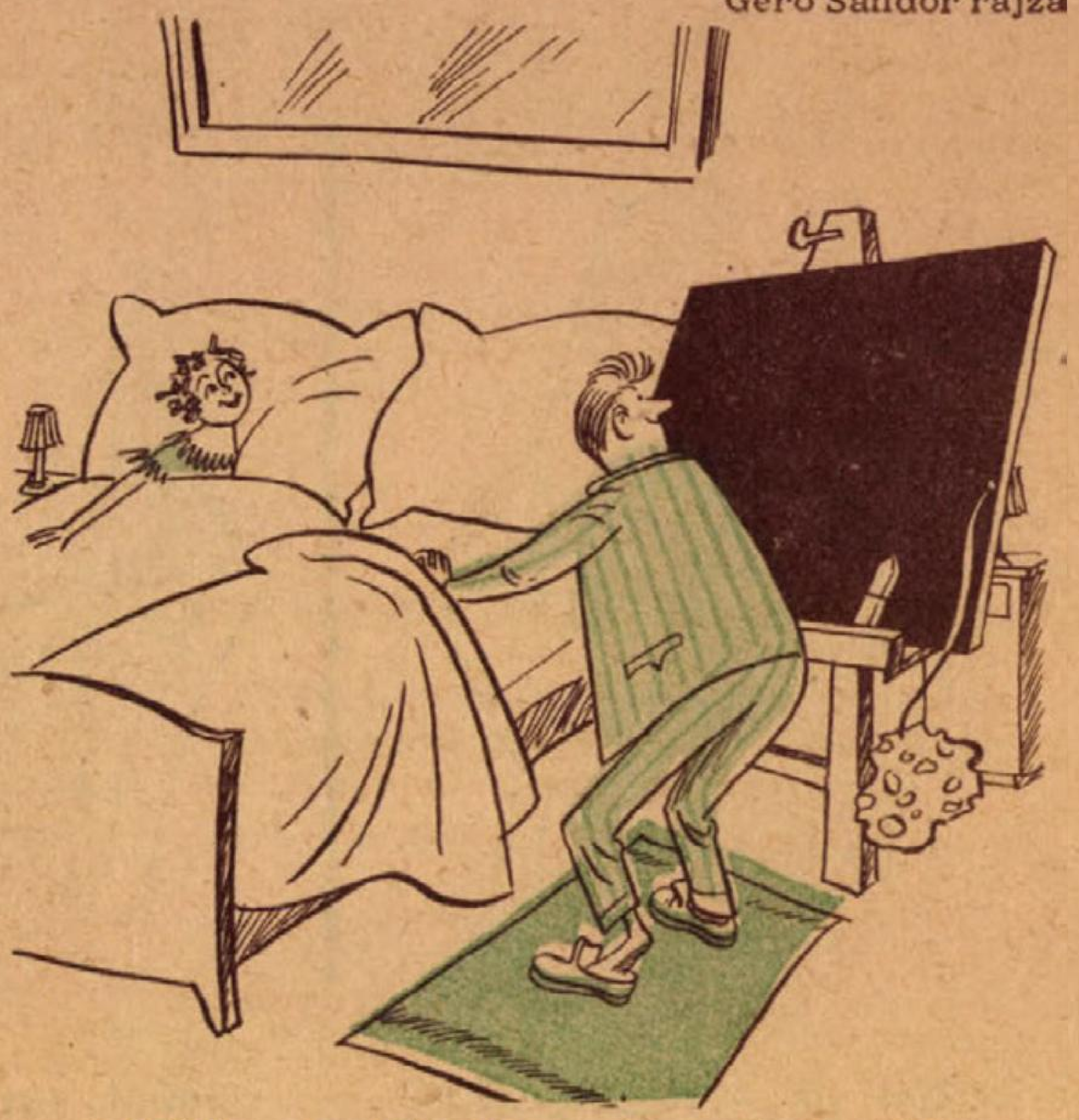

— Hátha megálmodom a nyerőszámot!

Apróhirdettek

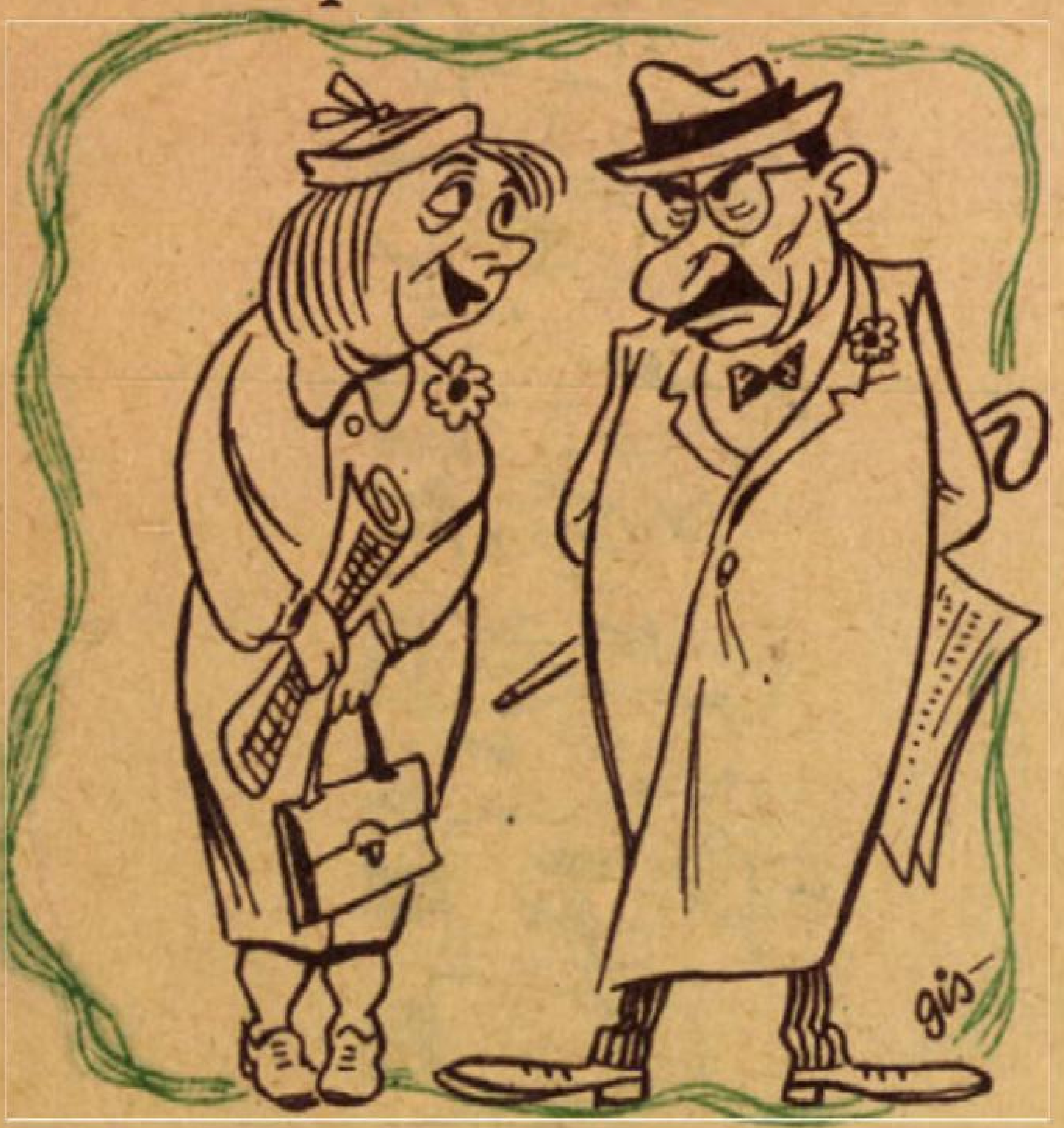

— Maga a huszonhat éves, karcsú, csinosnak mondott leány?

— Én vagyok...

— Nos, akkor én vagyok a jómegjelenésű, harmincéves, szőke fiatalember.

PÉLDÁS BÜNTETÉS

Az amerikai Michigan állam Jonia nevű községében Roger Ling baptista hívő érett paradicsommal dobálta meg a prédikáló papot. A bíróság előtt egyszerű szavakkal védekezett:

— Valahogyan kifejezésre akartam juttatni, hogy nem értek egyet a szavaival.

A bölcs bíró ítélete így hangzott:

— Roger Ling köteles a tiszteletes úr prédikációját végighallgatni 13 egymásután következő vasárnapon. Paradicsomot vagy más dobásra alkalmas gyümölcsöt nem vihet magával a templomba.

L. Volinszkij verse:

Téves Kapcsolás

Két diák az utcán minap
Püfölte a harmadikat.

Egy sétáló nézte: — Ejnye,
A fiamat verik fejbe!

Odalépett, szinte szaladt:
Mért van Pityun kék daganat?!

Szólt az egyik verekedő:
Nem is ennyit érdemel ő!
Egyes lett a dolgozata...

— Biz ez szégyen, — szólt a papa —
De civódni nagyobb szégyen.

— Nem úgy van az, bácsi kérem,
Leírtuk a dolgozatát,
S a mienk is egyes, nahát!

Szipogott a megvert gyerek:
— S verést pont én érdemelek?
S az igazság vajon hol itt?
Papa írta azt a dolit!...

(A moszkvai Krokodilból
fordította: K. Tóth Lenke)

Kié az utolsó szó?

Várnai György rajza

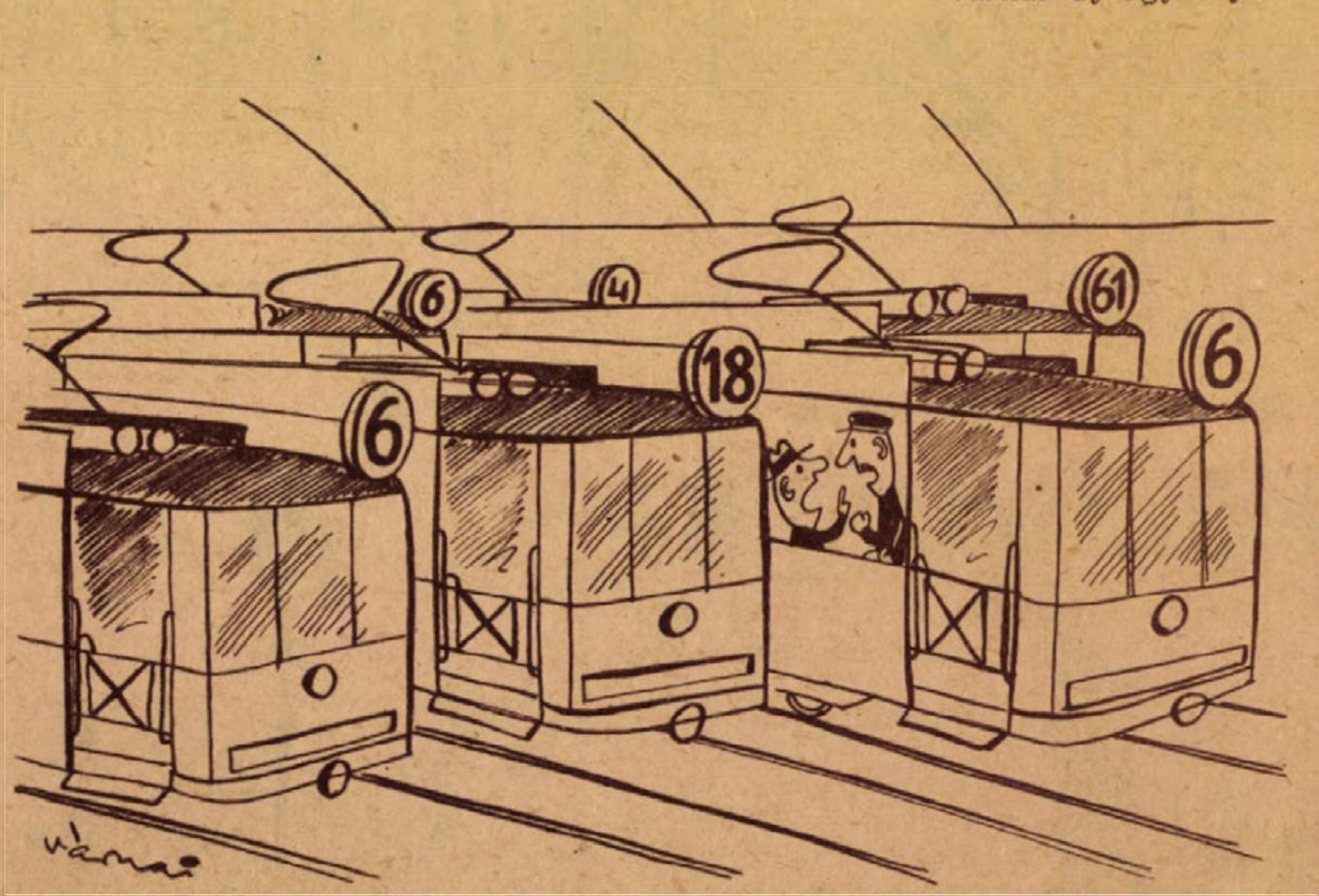

Éjfél után a remizben

Jó étvágyat!

A bécsi Arbeiter Zeitung, az osztrák szociáldemokrata párt hivatalos lapja, amely tudvalevően nem nagyon rokonszenvezik a magyar kormánnyal, a következő apróságot közli.

„Bizonyos mértékben Spanyolország is kiveszi a maga részét a magyar menekültek istápolásából. Madridban hatalmas konyhát állítottak fel, ahol a magyar menekültek, elsősorban gyermekek kitűnő kosztot kapnak. A minap egy magasrangú funkcionárius látogatta meg a konyhát és csodálkozással szemlélte, milyen farkasétvággyal esznek a gyerekek. Különösen feltűnt neki az egyik falánk csoport és megkérdezte:

— Vajon milyen magyar vidékről valók ezek a gyerekek, akiket ennyire kiéheztettek odahaza?

Teleszájjal megszólalt az egyik fiú, jó külvárosi spanyol kiejtéssel:

— Nem magyar vidékiek vagyunk mi, hanem Valecas-beliek (Madrid Angyalföldje), azért járunk ide, mert itt jóllakhatunk...”

Kis notesz

MINEK NEVEZZELEK?

Cseng a telefon. Felveszem a kagylót.

— Sziklai elvtársnőt kérem — mondja egy határozott női hang.

— Tévedés — mondom én.

— Bocsánat, akkor a Sziklainé nagyságos asszonyt kérem.

— Tévedés — közlöm újfent, spártai rövidséggel.

— Akkor kérem a Sziklainé méltóságos asszonyt.

— Téves... a szám téves — mondom udvariasan.

Partnernőm a drót túlsó végén letette a kagylót.

A BÁNATOS EMBER

A mozi előtt fájdalmas, nagydarab ember áll mellettem a sorban. Az ilyenek nehezen viselik el a bajt és hamar kiöntik a szívüket. Sortársam most éppen a szívét önti:

— Itthagyott a menyasszonyom. Se szó, se beszéd, itthagyott...

Mit lehet erre mondani itt a sorban? Semmit. Csak hümmögni és bambán nézni erre a szánnivaló nagydarab emberre. Méghozzá úgy hümmögni és úgy nézni, hogy érezze a részvétet, a mély együttérzést.

— Disszidált... — egy fél kiló réztömbbel...

— Kezd érdekes lenni — szól a mellettem álló és rákérdez: — Talán arannyal?

— Rézzel, ha mondom — válaszol indulatosan a nagydarab ember —, én öntöttem, gyönyörű, ragyogó vörösrézből és azt mondtam: „Lizi, gazdag vagyok, látod, fél kiló, huszonnégy karátos...” Akkor lett a menyasszonyom és most itthagyott. Én vagyok a hibás. Ha tudta volna, hogy réz, — marad...

— Mit sajnál egy ilyent? — szól közbe egy idős nénike.

— Mi lesz vele kint? — kérdezi vissza a cserbenhagyott vőlegény. — A réz, az csak réz Bécsben is.

— Majd visszajön — nyugtatom.

— Mégcsak az hiányzik — förmed rám, — hogy kikaparja mind a két szemem a réz miatt? (—des)

Önkritikának is beillik!

Az angol sajtó részletes, szenzációhajhászó cikkekben foglalkozik az októberi események során Budapestre beszivárgott, majd innen kiutasított négy oxfordi „diákkal”. A Daily Mail karikaturistája a fantasztikus és groteszk külsejű kalandorokat a lap február 5-i számában az alábbi képben ábrázolta.

A kép aláírása így fest:

— Ej ha! Nem csodálkozom, hogy ezeket kiengedték!

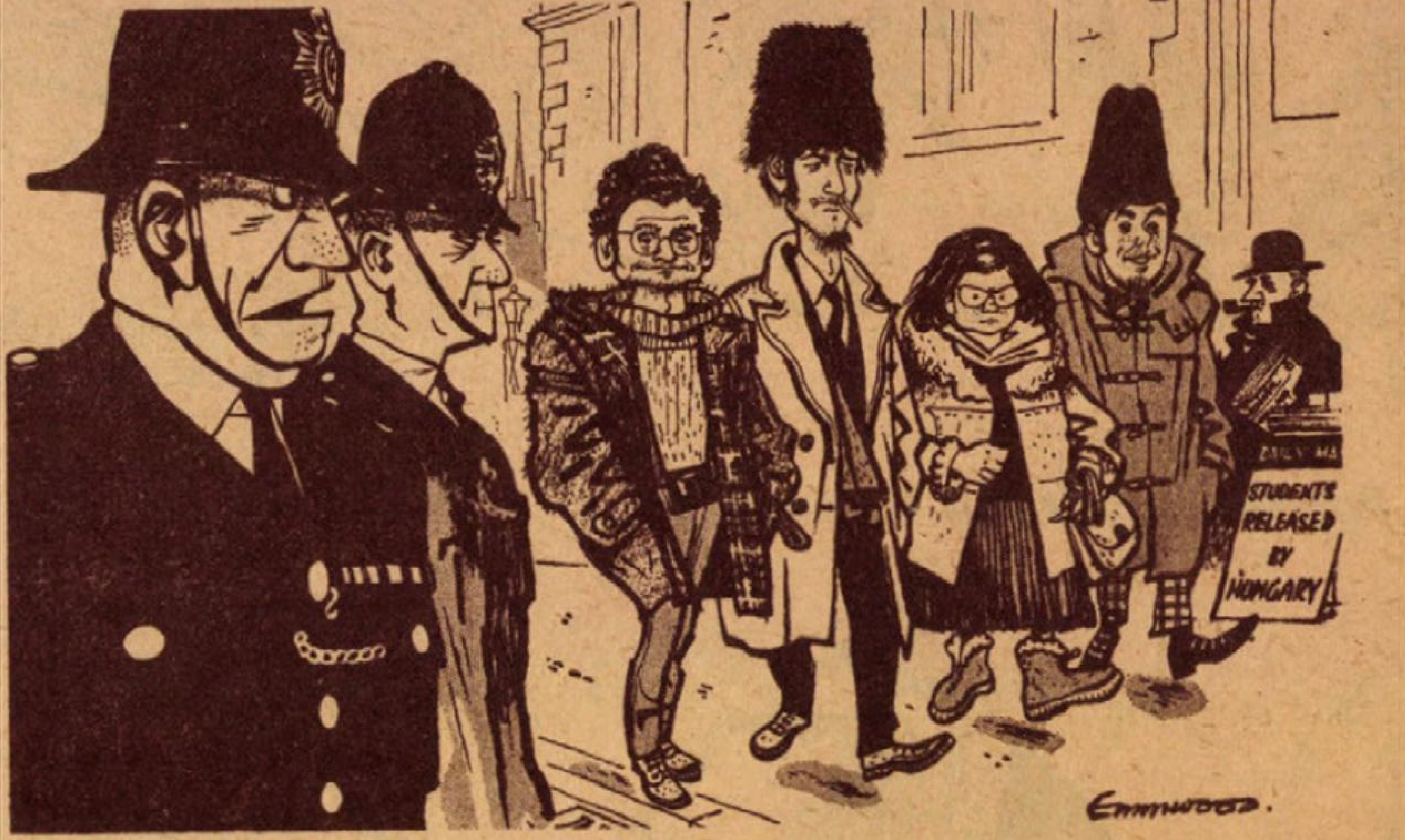

Az utolsó pillanat

— Kész, kisasszony?

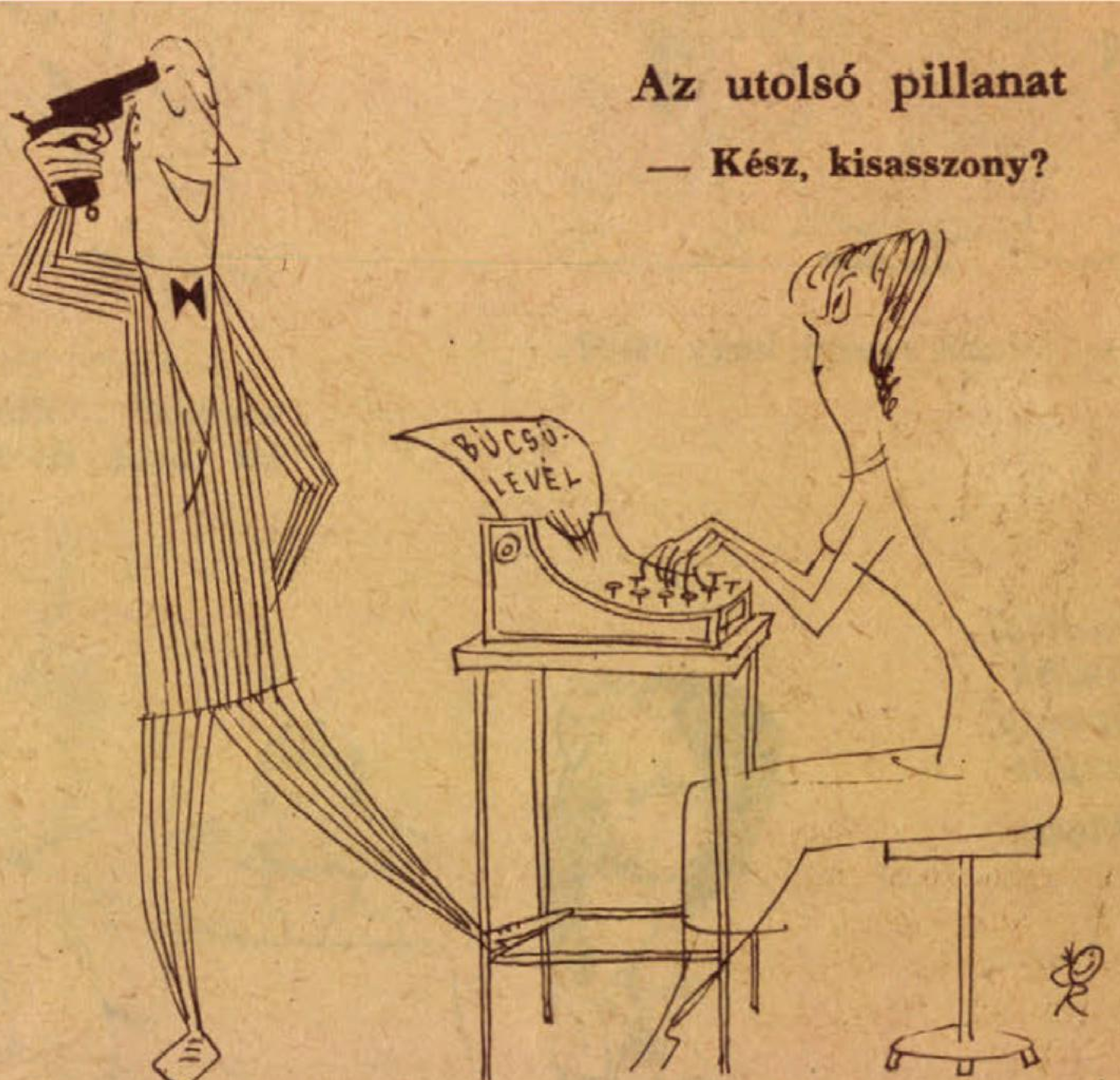

Hajótörött, kutyával

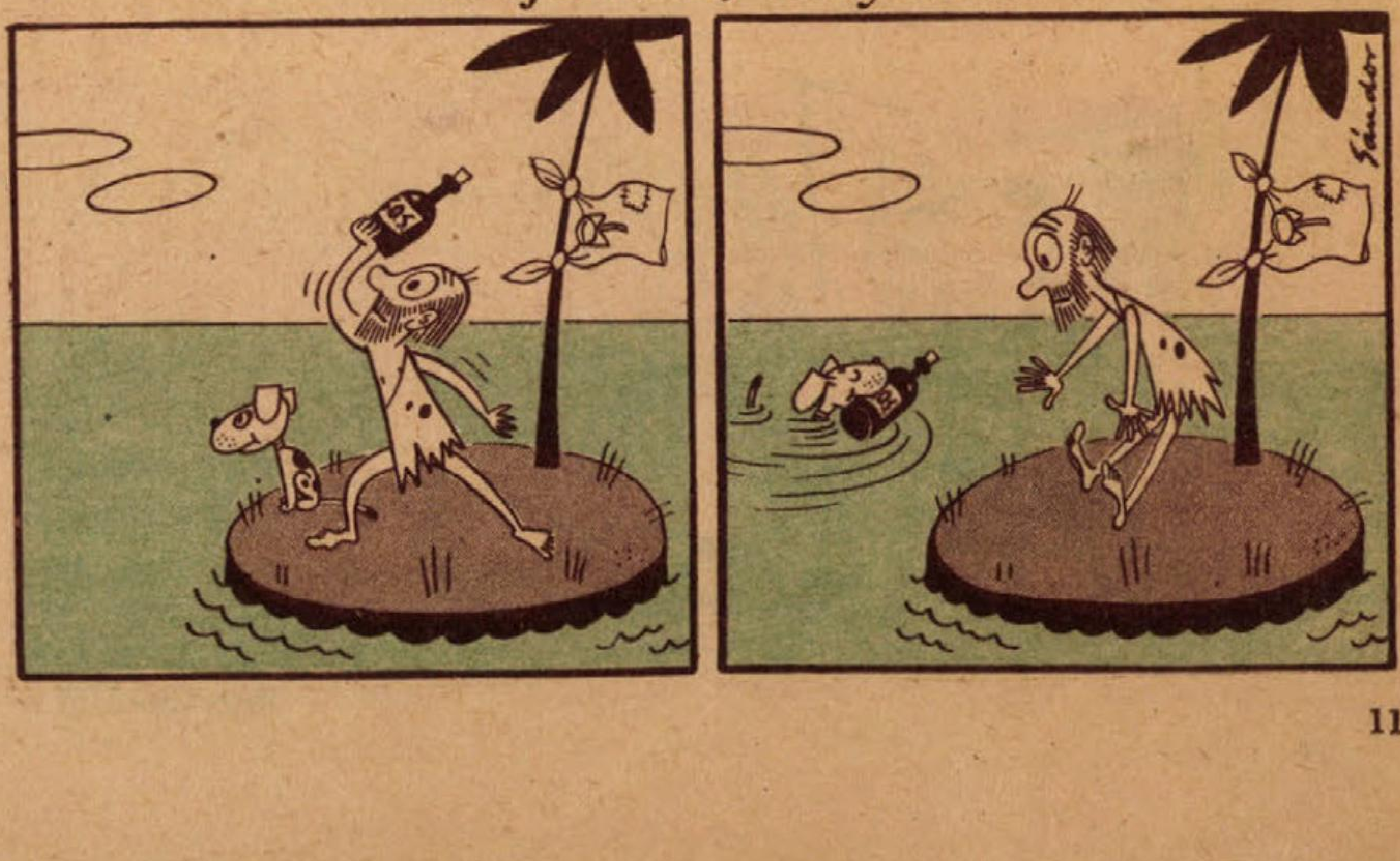

A Csárdáskirálynőt bemutatják a Népstadionban

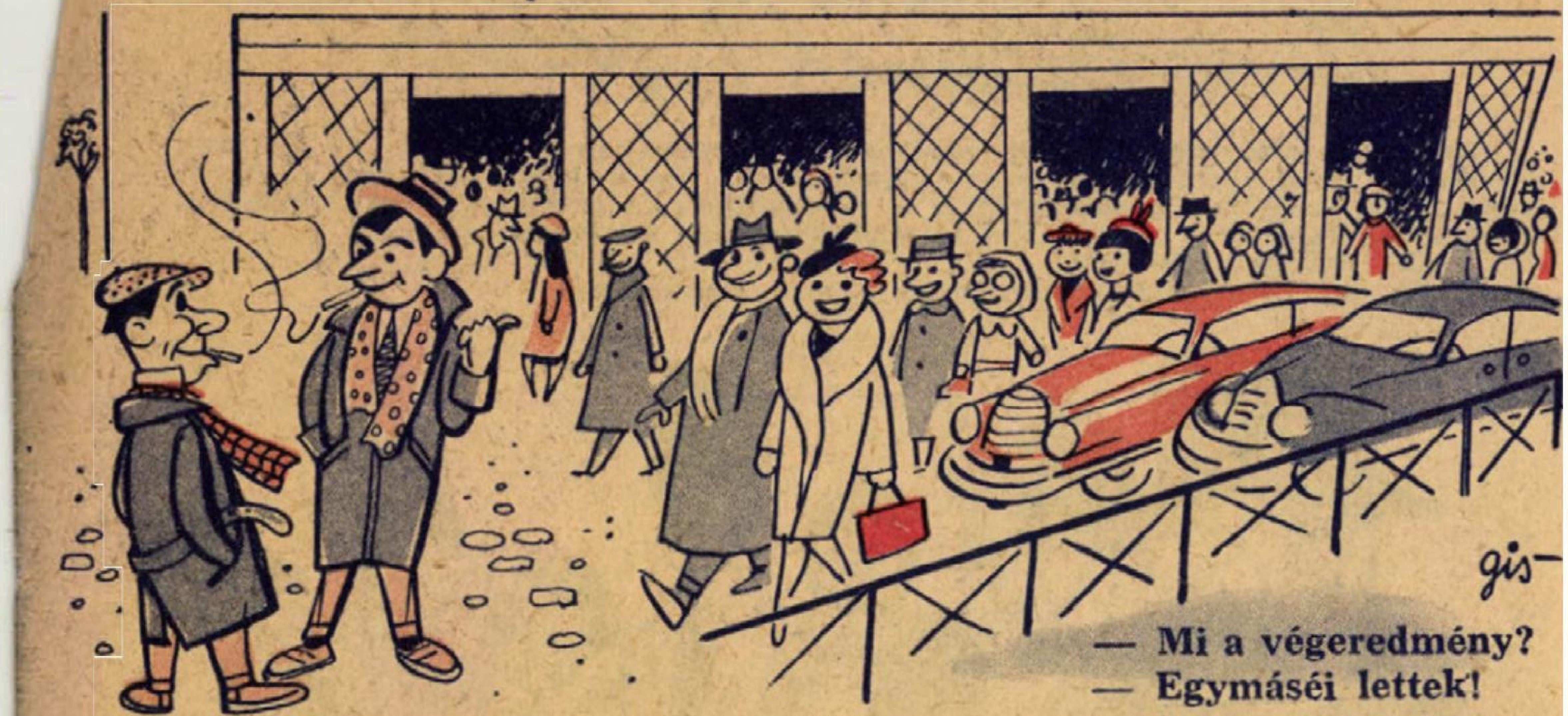

— Mi a végeredmény?
— Egymáséi lettek!

Paprikahamisítókat leleplezték le

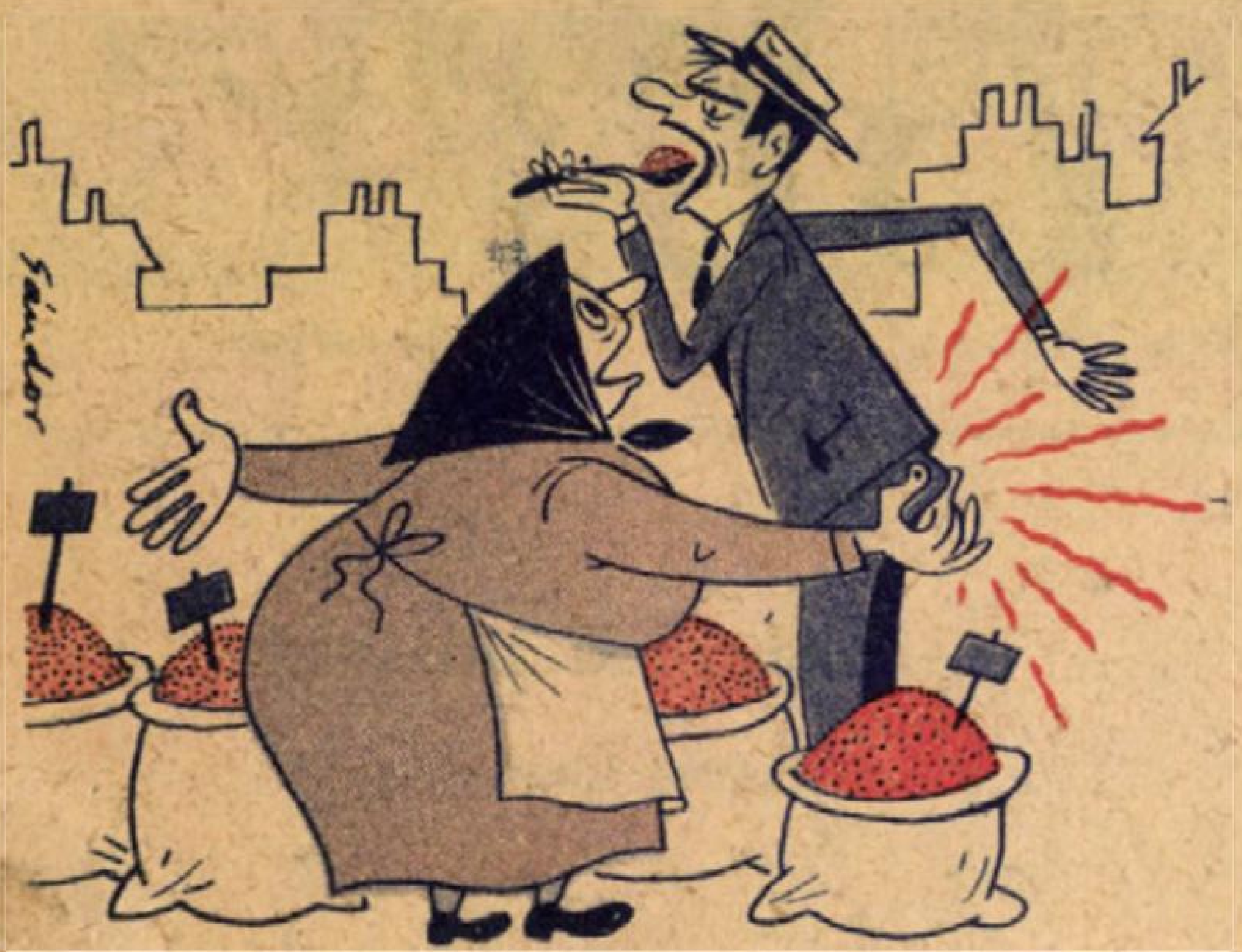

— Tetszik érezni, hogy csíp?!

Akinek már villany karórája van

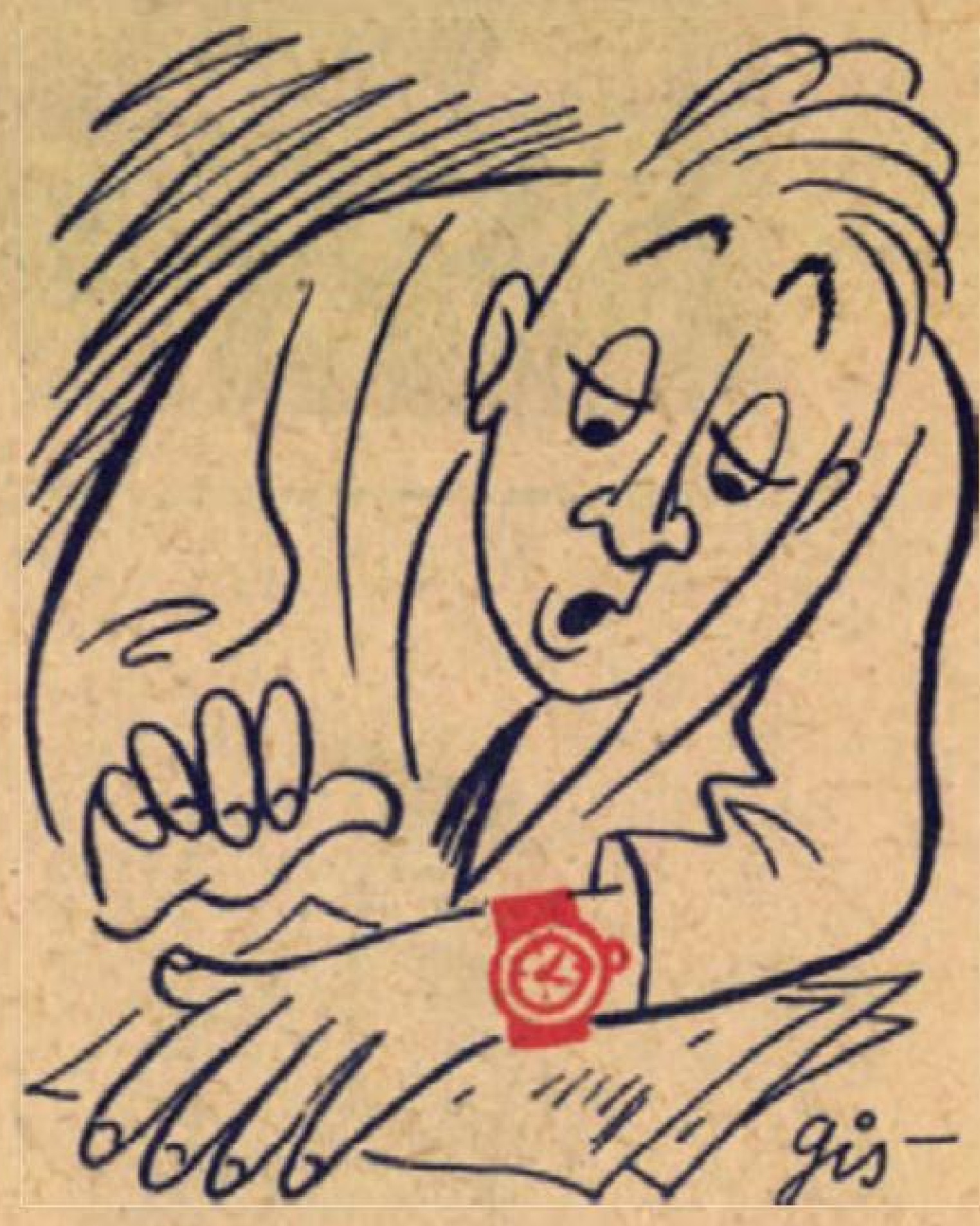

— Siet! Te jó ég, mennyi villanyszámlát fogok fizetni!

Vermuttal pótolják a farsangi pezsgőt

— Most!

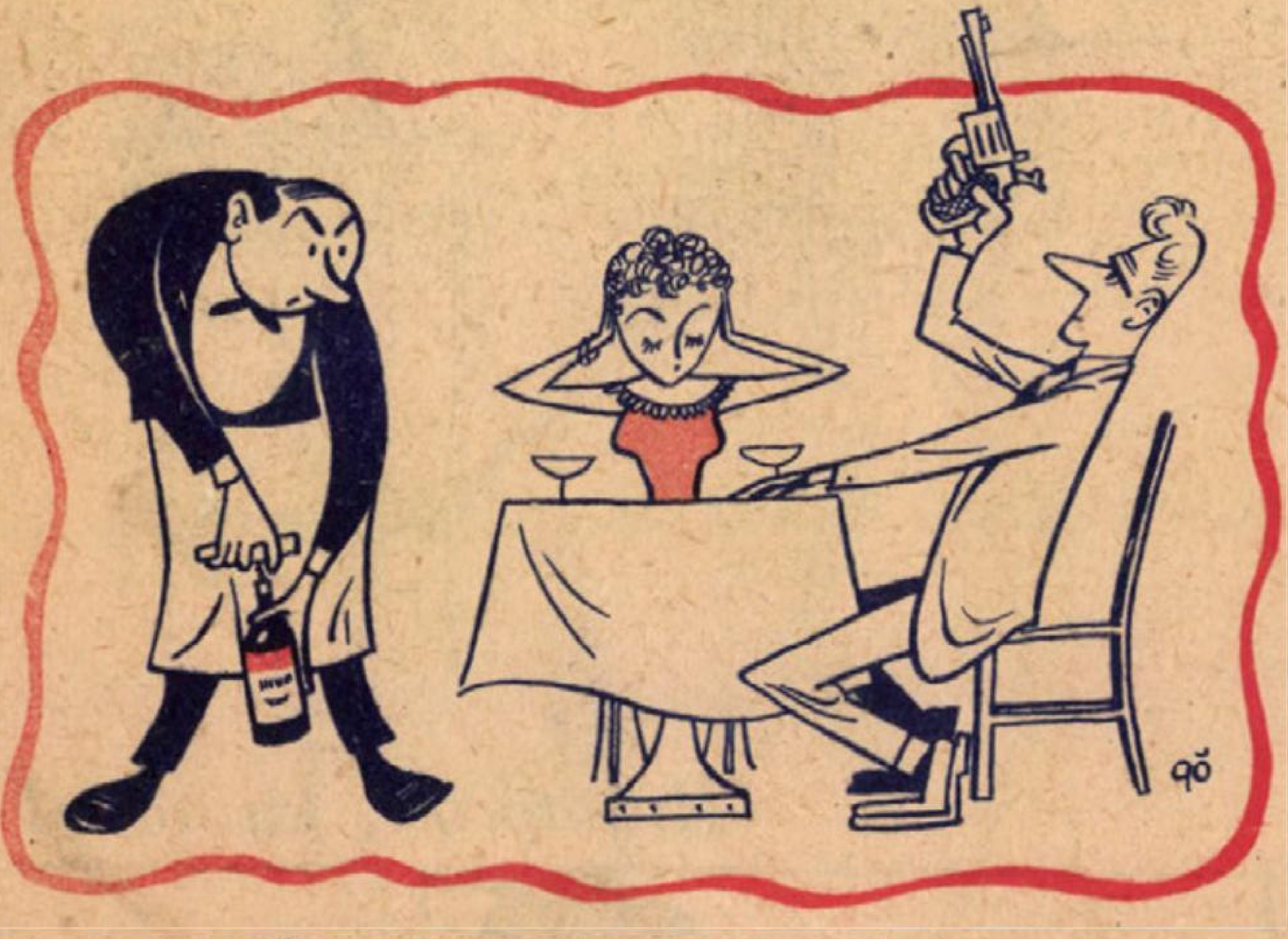

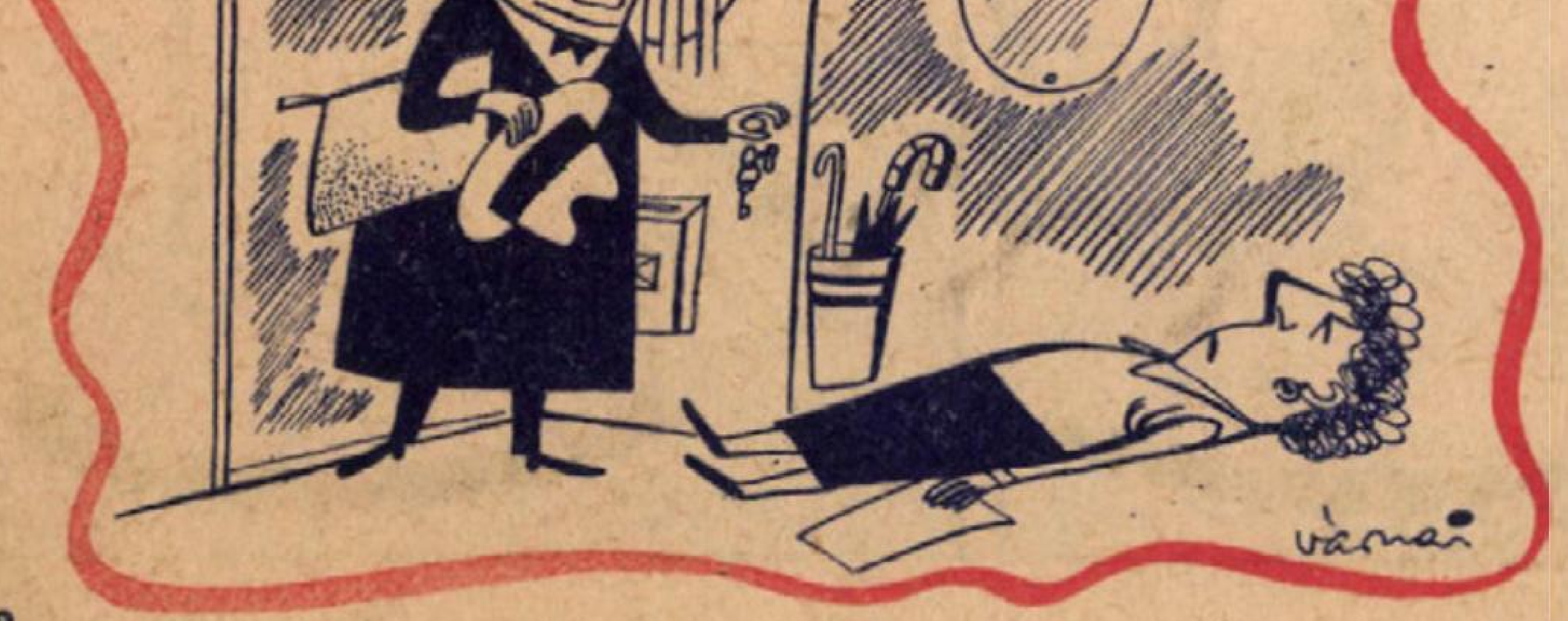

Két hónap egyszerre . . .

— Úgy látszik, már kihozták a villanyszámlát...

DISZNÓTOR

Disznószúráskor egy cseppet zsíros itt minden: a padló, a bútor s az emberek. A falon függő halovány régi szentképek megelégedett, zsíros mosollyal nézik a sürgő emberhadat, a csonttal viaskodó pulit és a csizmaszárhoz törleszkedő macskát.

Lassan elül a kapkodás. Hurka, kolbász töltve, a zsírnakvaló sül. Igaz, hogy késő este van már. A társaság helyet foglal az asztalnál.

Behozzák a csigalevest. Péter bácsi, a gazda szed s továbbadja a kanalat. Mind mernek a tálból, ki illendően, ki elfogódottan. Egyedül a böllér nem kínáltatja magát, a sok vendégségben megszokta már, hogy ha kell valami, akkor vesz.

A levesre főtthús jön, szilvabefőttel, majd jó paprikáspörkölt csalamádéval. Koccannak és kiürülnek az első poharak, a nyelvek megoldódnak, a jó kedély kinyílik, mint a virág. Szomszédok, rokonok, házbeliek csillogó szemmel figyelik Péter bácsit, amint mesél.

— Hát egyszer, legény koromban megbosszantottuk a vén siket Balogot. Csúnya mogori vénember vót, gyűlölt az mindenkit. Egy éjjel megcsináltuk vele azt a régi heccet, hogy szétszedtük a kocsiját, fölhordtuk az istállója tetejére s ott újból összeraktuk. Egész éjjel dógoztunk. Majd a guta ütötte meg reggel az öreget, mikor a kocsiját a háztetőn meglátta! Még a csendőrökkel is kerestetett bennünket, de hiába, nem tudtak elkapni. Igaz, egyszer egy verekedés után elcsíptek és Sági tiszthelyettes két olyan pofont lehúzott, hogy egy hétig csengett a fülem.

Behozzák a pirosan pompázó töltött káposztát. Már csak immel-ámmal vesznek, annál sűrűbben szolgálnak a borospoharak.

Végre is elpilled a társaság. Lassan felszedelőzködnek s kóstolóval megrakodva hazafelé indulnak. Péter bácsi bezárja utánuk az ajtókat s maga is nyugodni tér.

Másnap, hogy kitekint, látja ám, hogy a vén siket Balog nyomakodik be a kiskapun, nyomában két rendőrrel. „Dejszen az öreg már meghalt" — gondolja, de az egyik rendőr rákiált: „Maga nem tett eleget a sertésbeadási kötelezettségének, ezért a zsírt lefoglaljuk" — s már nyúl is a bödön füle után. Péter bácsi jajveszékel, a vén Balogra néz, de az gúnyosan elhúzza a száját s a háztetőre mutat. Tejóisten, mi lehet az? Hát ott áll a kocsi a háztetőn, még a lovak is be vannak fogva s jóízűen ropogtatják a nádfedelet. Ismét a rendőrök után veti magát és a kiskapuban elkapja az egyik köpenyének csücskét. „Álljanak meg!" — kiáltja és nagyot ránt a kék köpenyen. Hatalmas reccsenés!

Péter bácsi rémülten felült és belehallgatózott az éjszakai csendbe: a család nyugodtan szuszogott a szobában szanaszéjjel. Kezében még mindig szorongatta a párna letépett csipkéjét. Érezte, hogy izzadt homlokára fölvert tollpihék telepednek. Nagyot és boldogat sóhajtott:

— A kirelejszomát! De rosszat álmodtam!

Papp László

SZÉLJEGYZETEK

A sorbanállás tulajdonképpen nem más, mint társadalmi szerződés civilizált emberek között avégből, hogy egymás ruházatát, tyúkszemét, bordáit megkíméljék. Az állat például nem áll sorba soha.

Olvasom a következő apróhirdetést:

„Keresek egy értelmiségi csalódott, összetört szívű férfit, ki lélekben egyedül érzi magát. Házasság céljából, 39—65-ig. »Kertes otthon« jeligére.”

Rendkívül kényelmes, lusta nő lehet ez a hirdető. Még arra sem vállalkozik, hogy saját maga törje össze jövendőbelije szívét, még azt is készen akarja kapni. Amellett miért éppen 39-től 65-ig? Én a hölgy helyében még azt is hozzátettem volna: „38 és 66 évesek kíméljenek.”

Nem tudok leszokni a dohányzásról, mert erős akaratom van. Ugyanis még harminc évvel ezelőtt elhatároztam, hogy dohányozni fogok és olyan erős akarattal vittem keresztül ezt az elhatározásomat, hogy még ma is dohányzom.

Barátom, a hírhedt Don Juan, panaszkodik: „Amióta kimenési tilalom van, példás családi életet élek. Este mindenki otthon van. A férjek is otthon vannak, a feleségem is otthon van. Nem szeretem a politikai felfordulást, mert monogámmá teszi az embert.” Ezt nevezem történelmi materializmusnak!

Még egyszer a sorbanállásról. Még egyetlen sorbanállótól sem hallottam, hogy azt mondta volna: „Uram, én azért állok sorban, mert kapzsi vagyok és minduntalan pánikba esem. Most például hózentrágerért állok sorba, holott nincs is szükségem hózentrágerre.” Viszont annál gyakrabban hallom ezt: „Mit csináljak, ha az emberek fegyelmezetlenek és pánikba esnek! Kénytelen vagyok én is ideállni, ha hozzá akarok jutni valamihez.” Tehát végeredményben minden ember azért áll sorba, mert a többiek kapzsiak.

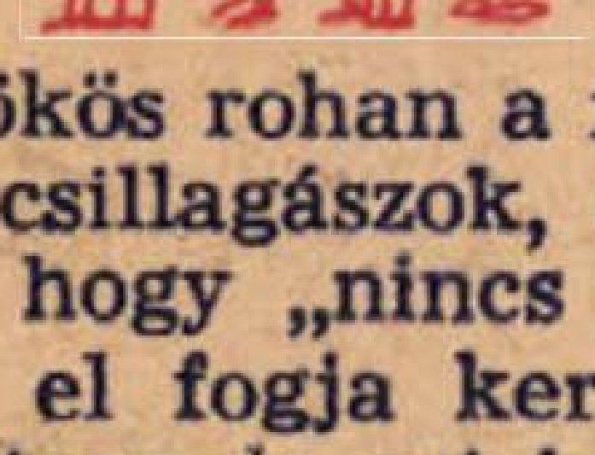

Új üstökös rohan a föld felé, — jelentik a csillagászok, de rögtön hozzáteszik, hogy „nincs ok aggodalomra, mert el fogja kerülni a földet.” Na, hálistennek, ezt is megúsztuk.

Gádor Béla

MŰSORZÁRÁS

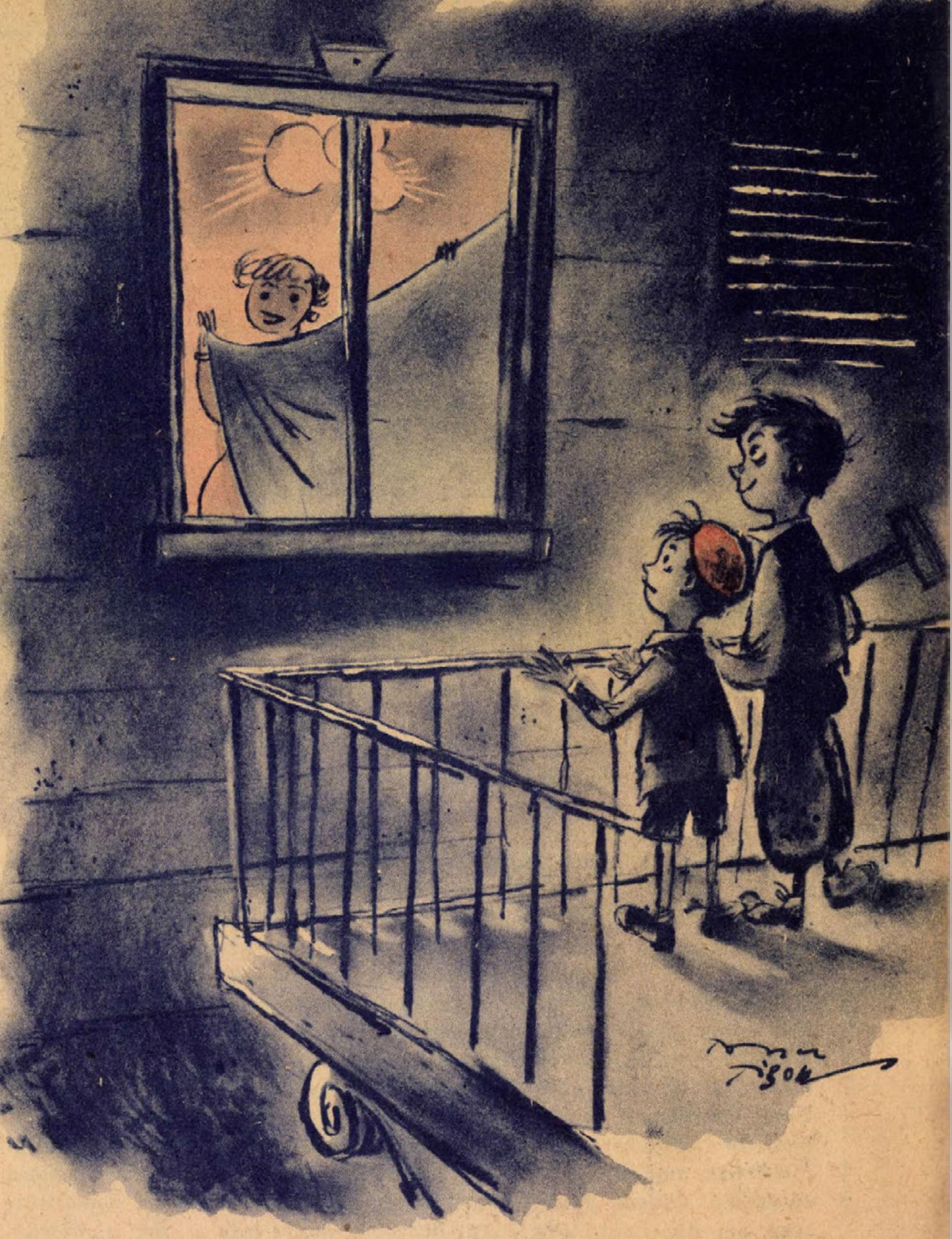

Pontosság

Réber László rajza

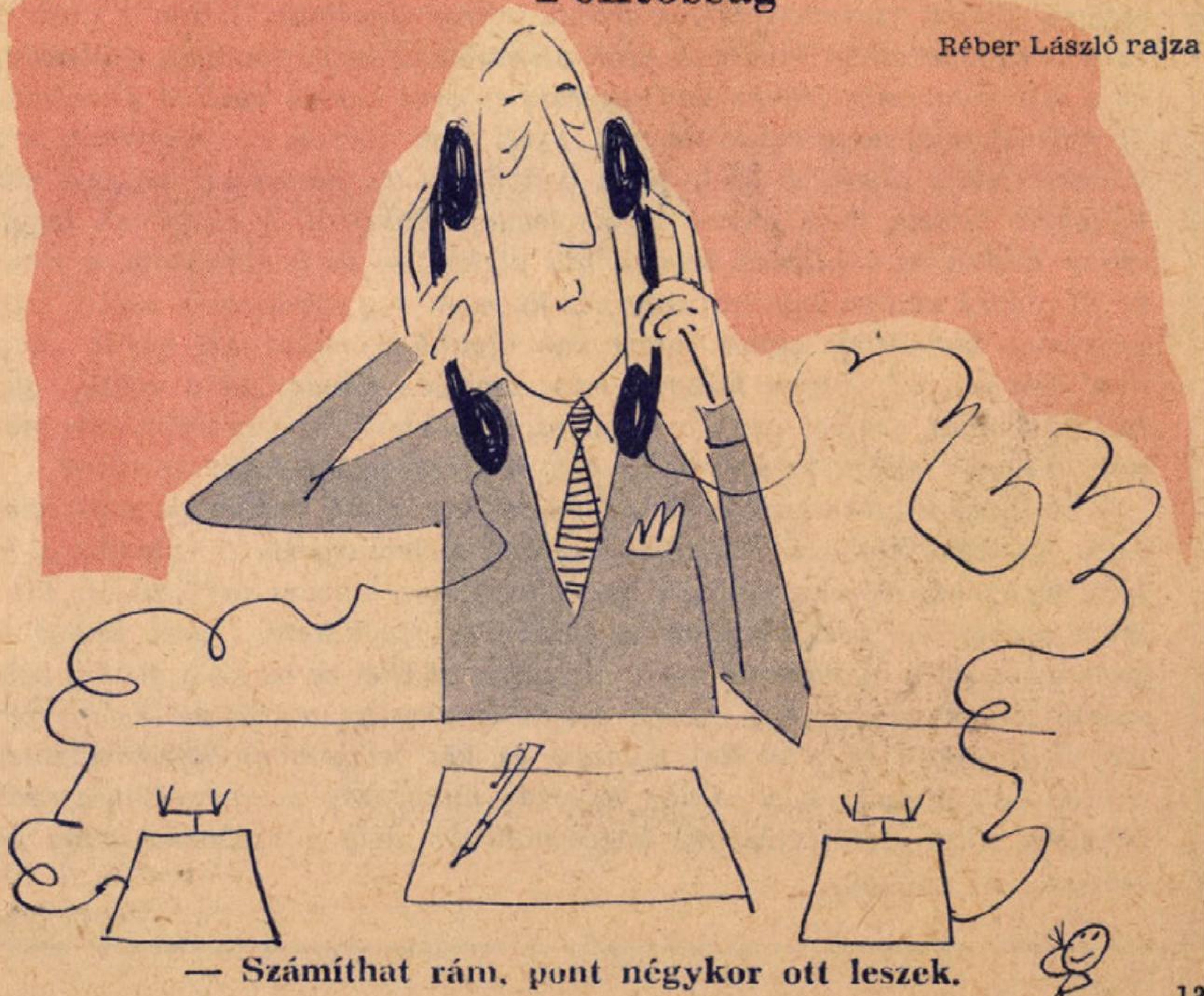

— Számíthat rám, pont négykor ott leszek.

A humor mesterei

KARINTHY FRIGYES:

A FINOM ÉS JÓMODORÚ EMBER

Tavasszal, mikor zsendül a természet, enyhén olvad a hó, olyankor fújdogál az a se hideg, se meleg, lanyha bágyadt fuvalom, ami orronlegyint, mikor barátom, a finom és jómodorú ember, hátam mögé kerülve, diszkréten a fülemhez hajol és egy kicsit raccsolva, félhangon, hogy ne zavarjon nagyon, de nem is egész halkan, hogy azért meghalljam, szóval kimondhatatlanul tapintatosan és diszkréten, de amellett szerény, ám öntudatos komolysággal ezt leheli a fülembe: „Alásszolgája, Kovács úr, hogy van?"

Mátyás királyról hallottam, hogy jóízűen és egészségesen tudott aludni az ágyúk bömbölése közepett, holmi hadisátorban, ellenben rögtön felriadt, ha valaki suttogni kezdett a sátorban. Így vagyok én barátomnak, a finom és jómodorú embernek a hangjával. Ha valaki rámordít, ha belémlökik az asztalt, ha két ember a kávéház másik asztalánál, nem tudva, hogy én ott ülök, harsogó vitában magyarázza egymásnak, hogy milyen rossz volt a legutóbbi cikkem, hát én azt észre se veszem, nyugodtan írok vagy olvasok tovább. De ha barátom, a jómodorú ember, halkan és enyhén odahajol a fülemhez és enyhén, mint a tavaszi szél, beleheli „hogy van, Kovács úr?" akkor nekem az idegeim felborzolódnak, az ujjaim végén csomók képződnek, a nyakamon kidagadnak az erek, a talpam bizsereg és a torkomban ellenállhatatlan ingert érzek, hogy hangosan nyeríteni kezdjek.

Barátomnak sima, enyhén rózsaszín, kerekded arca van, orr, száj rendes, fogai épek. Nőktől hallottam, hogy csinos fiú. Miután megkérdezte tőlem, hogy hogy vagyok, többet nem mond, hanem nyugodtan és figyelmesen néz rám és várja, hogy feleljek. Én felelnék is, ha a nyeldeklőmben nem érezném valami olyan sajátságos hullámzást, amit olyankor érez az ember, ha bemegy egy hentesüzletbe, mert éhes, vesz öt krajcárért egy rendes, piros szafaládét, kimegy az utcára, beleharap a szafaládéba, mire csodálkozva érzi, hogy nem hús van benne, hanem csukamájolajjal folyékonnyá gyúrt marcipán. Gyerekkoromban kimentem a konyhába, loptam egy kockacukrot, vízbe mártottam és utána meghempergettem porcukorban, — ilyen hangja van barátomnak, mint a csemegecikkeknek, amiket külvárosi kirakatban lát az ember: finom és jómodorú embernek. Vannak ötletes cukor hentesáruk, cukorból csinált sonka, szalámi, befestve hússzínűre, cukor-libacomb, amire még a zsírt is ráfestik. Az ember meglátja egy tányéron, azt mondja magában, ejnye, vuh, vejh, milyen finom, ripegős-ropogósra sült, zsíros libacomb, a nyála összefolyik és a gyomrában kiválnak azok a kémiai nedvek, amelyek a libacomb és a zsír megemésztéséhez szükségesek, — erre kezébe veszi a libacombot és kiderül róla, hogy cukorból van. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy a cukor nincs olyan jó étel, mint a libahús, de ha nekem valami mint libacomb tetszik meg, akkor az ne legyen cukorból; a cukornak legyen cukor alakja és a húsnak legyen hús alakja, — és ha barátom, a finom és jómodorú ember, kívülről úgy néz ki, mint egy rózsaszínre sütött, friss, gusztusos borjúfilet, akkor miért van olyankor, mikor azt kérdi, „hogy van, Kovács úr?" olyan hangja, mint amilyen hangot ad a frissen gyalult főzőkanál, amivel enyhén langyos, folyékony cukorszörpöt kavargatnak, mikor hirtelen kirántják és erre a zsíros szörp egyet cuppan?

Én nem vitatkozom, hogy ez miért van. Csak annyit jegyzek meg, hogy ha legközelebb a fülemhez hajol és belecsurgatja a fülembe a folyékony és kicsit cukrozott kérdést: „hogy van, Kovács úr?", akkor kiveszem a zsebkésemet, odaadom a kezébe és megkérem, hogy szúrja be gyorsan hátul a nyakamba, mert egy kicsit viszket és ha nem akarja beleszúrni, akkor veszek egy marék sót és belekenem a szájába és a fejére paprikát hintek és vitriollal leöntöm és két fadarabbal összemorzsolom a fejét és széttaposom a padlón és aztán nyugodtan megmondom a rendőröknek, akik letartóztatnak, hogy mondják meg a hullának, hogy köszönöm, jól vagyok.

ÚRI DIVAT

Mi férfiak — hacsak pénztárcánk rovására nem ment — mindig fölényes mosollyal szemléltük a nők divathóbortját. A női divat szinte hetenként változott. Újfajta szoknya, pulóver, ruhafazon, kalap és cipő váltogatta gyors egymásutánban egymást, míg a férfidivat azóta, hogy a keménygallért és ingmellet letettük, lényegében semmit sem változott.

Az idén azután bekövetkezett a férfidivat forradalma. Valami őrült talján indíthatta el az egészet, de hamarosan elterjedt világszerte, így nálunk is. Legfőbb jellegzetességei: rövid, háromgombos zakó — felül két gomb begombolva — kockás mellény, csokornyakkendő, hegyesorrú cipő. Csakhamar arra lettem figyelmes, hogy ismerőseim, akik adtak arra, hogy belvárosi ötórai teákon az elegáns világ tagjai közé számíthassák őket, mind többen ilyen öltözékben jelentek meg és a külföldi útról hazaérkezetteket valósággal megostromolták ilyen divatcikkekért.

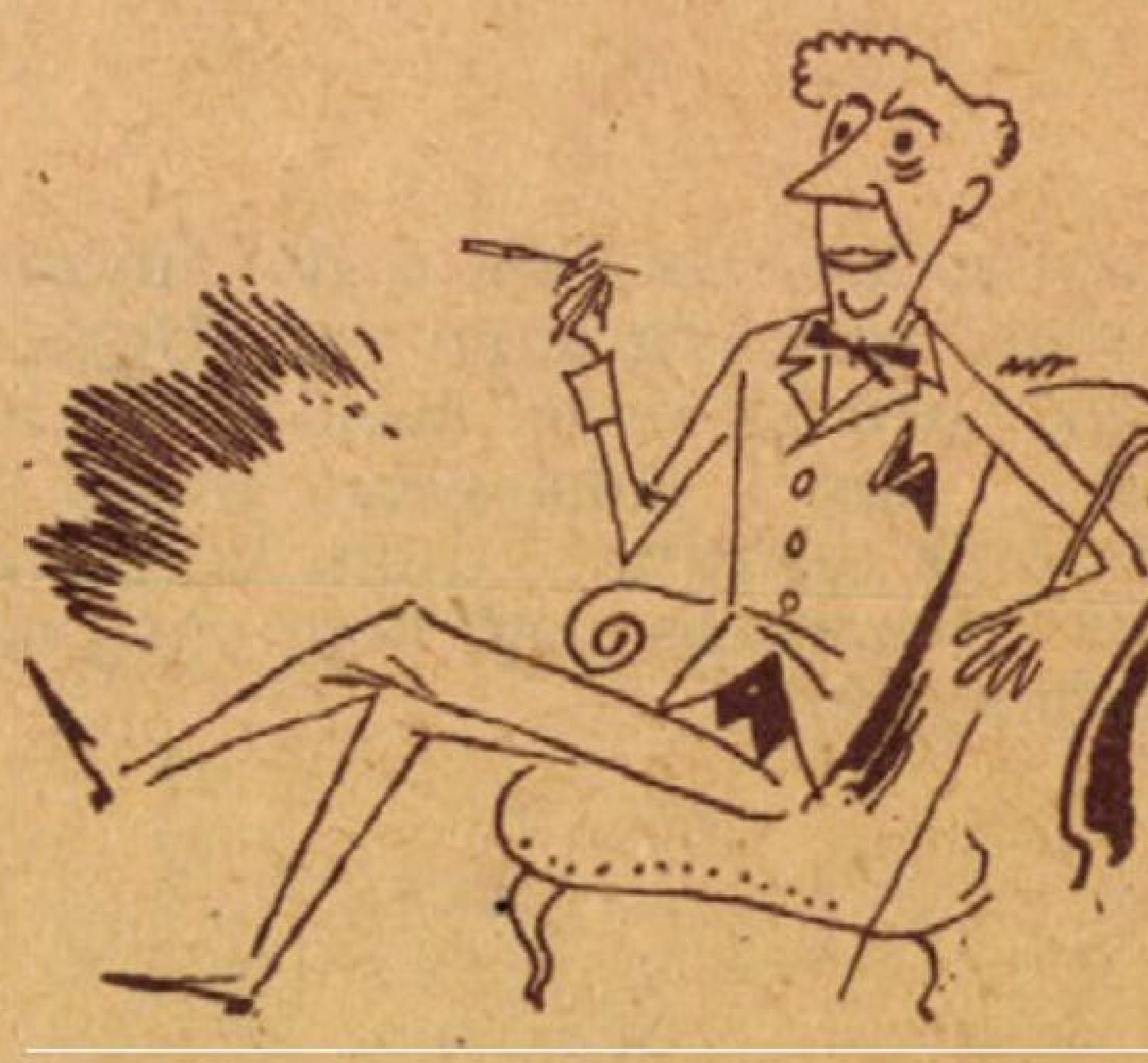

Éppen erre gondoltam, amikor utolsó élő nagynéném, Elvira néni meghívását elfogadva szürcsölgettem teámat.

— Tudod, öcsém, nekem az a bogaram — selypítette a tisztes matróna — hogy megőrzök mindent, ami a múltamhoz tartozik. Egy 900-as évek elejéről származó ebzárlat-hirdetményt éppúgy, mint szegény boldogult Edgár bácsi ingóságait. Most megszorultam, gondoltam, talán lehetne valamit értékesíteni holmijaiból, bár nem hiszem, hogy sokat érnének. De rajtam minden fillér segítene most.

Ezzel kipakolta elém Edgár bácsi negyvenév előtti, de még jóállapotban maradt ruhatárát. Néhány rövid, háromgombos zakót, kockás mellényeket, csokornyakkendőket, hegyesorrú cipőket.

Másnap a divatra-éhes aranyifjúság találkozót adott nálam. Elhíreszteltem ugyanis, hogy Kanadából csomagot kaptam, tele használt, de modern ruhákkal, cipőkkel.

Mit részletezzem? A régi kacatok — hiába, Kanada, az Kanada! — kiáltások között percek alatt elkeltek mesés áron, a hegyesorrú cipőkön még össze is vesztek.

Amikor a nemvárt nagy összeget kivittem Elvira néninek, hálából nyakamba sózott egy girardi kalapot, egy monoklit és egy sétapálcát. Először nem tudtam, mihez kezdjek velük, de azután megnyugodtam.

Gondolni kell a jövő évi divatra is...

Tardos Péter

Az állatbarát

Gerő Sándor rajza

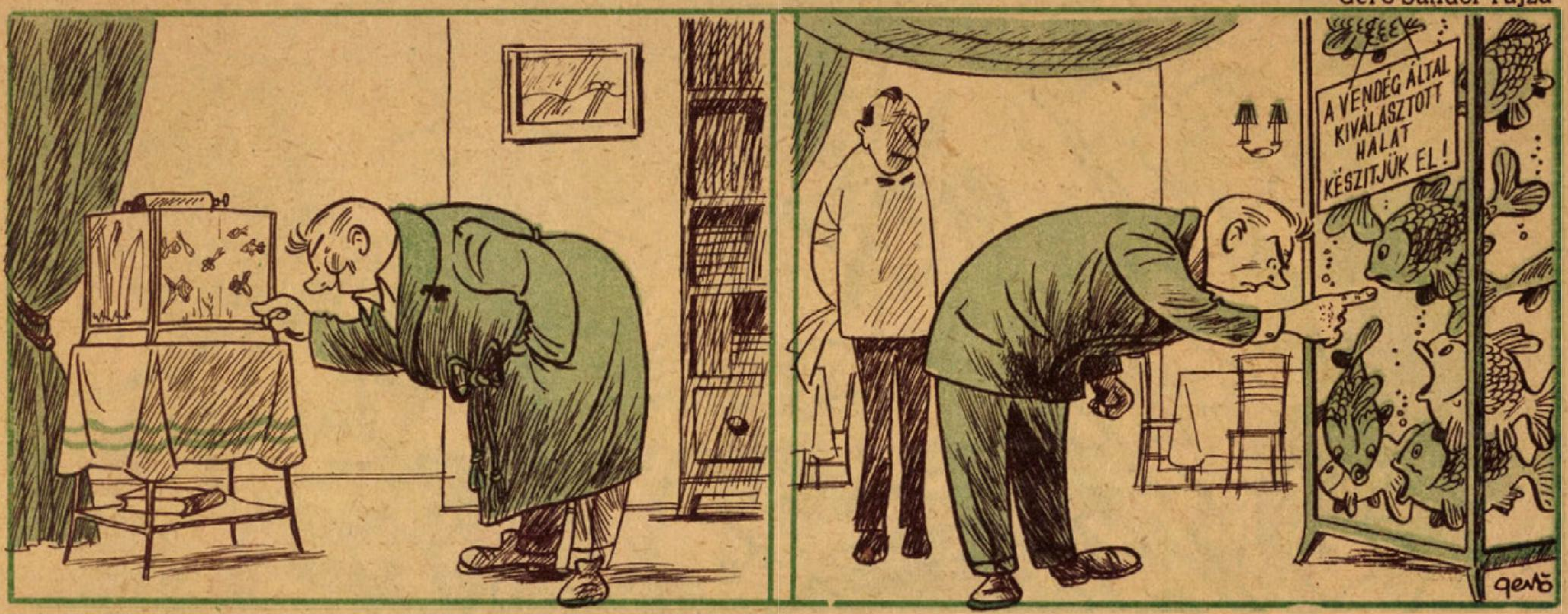
A VENDÉG ÁLTAL KIVÁLASZTOTT HALAT KÉSZITJÜK EL!
gerő

Lírai krónika

Beszámoló egy italbolti verekedésről

Mint tölgyfaliget, három tölgyfaasztal,
Úgy csörgedeznek fröccsök és kevertek
Mint csermely tavasszal.

A vén Bacchus erről vehetne mintát,
A sörök olyan szőkék s olyan barnák
Mint egykor a nimfák.

Égig lobog a forinthúszas mámor,
És bizonytalan kézzel pedzi íját
Egy fröccs mellett Ámor.

Egy asztalon három deci kadarka,
Egy férfi oly üveges szemmel nézi
Mint Laurát Petrarca.

Nem hallik más, csak kedves pohárcsengés,
Míg egyszerre csak egy pofon elcsattan
Mint nyári égzengés.

A hangok mélyek, mint kongó harangok
S a légben szódásüvegek röpködnek
Mint szelíd galambok.

Tehenész

Csendben üldögél, szortyog a pipája,
Húsz tehén álmos szemmel bámul rája.

Megetetett már, az alom is tiszta,
Arról dúdolgat, hogy a búza ritka.

Feleségére gondol, Mariskára,
De az is lehet, hogy valaki másra.
Töpreng egy sort: „A csizmát meg kék kenni...”
Egyéb érdekes nem történik semmi.

„Vagy újat veszek, ez már nagyon vásik...”
Bólint rá egyet, aztán nagyot ásít.

A sarokban már bóbiskol az alkony...
Hogy ne zavarjon, csak halkan sóhajtom:

Én az életet intenzíven élem
És mégse hiszem, hogy cserélne vélem.

Gergely Miklós

KINCSLESŐK

A Rákóczi úton, a Magyar Divatcsarnok romos épülete előtt kotrógép harap a földbe és a törmeléket teherautóba emeli.

A munkálatokat rengeteg kíváncsi nézi végig. Órákig állnak és nézik a föld alól kitermelt maltert, törmeléket.

— Még semmi — mondja egy néző.

— Mélyebben van — így a másik.

Egy tájékozatlan kíváncsinak elmondják, hogy valószínűleg értékes árucikkek vannak betemetve az áruház pincéjében. Azt lesik, hogy mikor bukkan elő a kincs a föld alól.

A kincslesők jól tudják, hogy semmi hasznuk nem lesz az áruból, hiszen az állami tulajdon. De a föld alól kiásott holminak varázsa van, az kincs és a látvány nem mindennapi. Érdekes nézni, amint felszínre kerül.

Így állnak ott órákig a kincslesők. Az egyik végre megunja és a villamosmegállóhoz megy. Feltolakszik a túlzsúfolt villamos lépcsőjére, pedig a következő kocsi üres. De nincs ideje fél percig várni.

p. l.

Ragozás

ÉN

okos vagyok, bölcs és megfontolt, az álláspontom helyes, nagylelkű, bátor és jóképű fiú vagyok.

TE

már egy árnyalattal kevésbé.

Ő

egy ló, marhaságokat beszél, kicsinyes, gyáva, csúnya és gusztustalan, megmondom neked őszintén.

MI

tudjuk, hogy mit csinálunk.

TI

is, nem mondom, ámbár...

ŐK

olyanok, hogy... különben hagyjuk, mert még visszamondod, pedig

ÉN

igazán nem vagyok az, aki rosszat mond valakiről, de

TE ...és így tovább.

Ádám és Éva

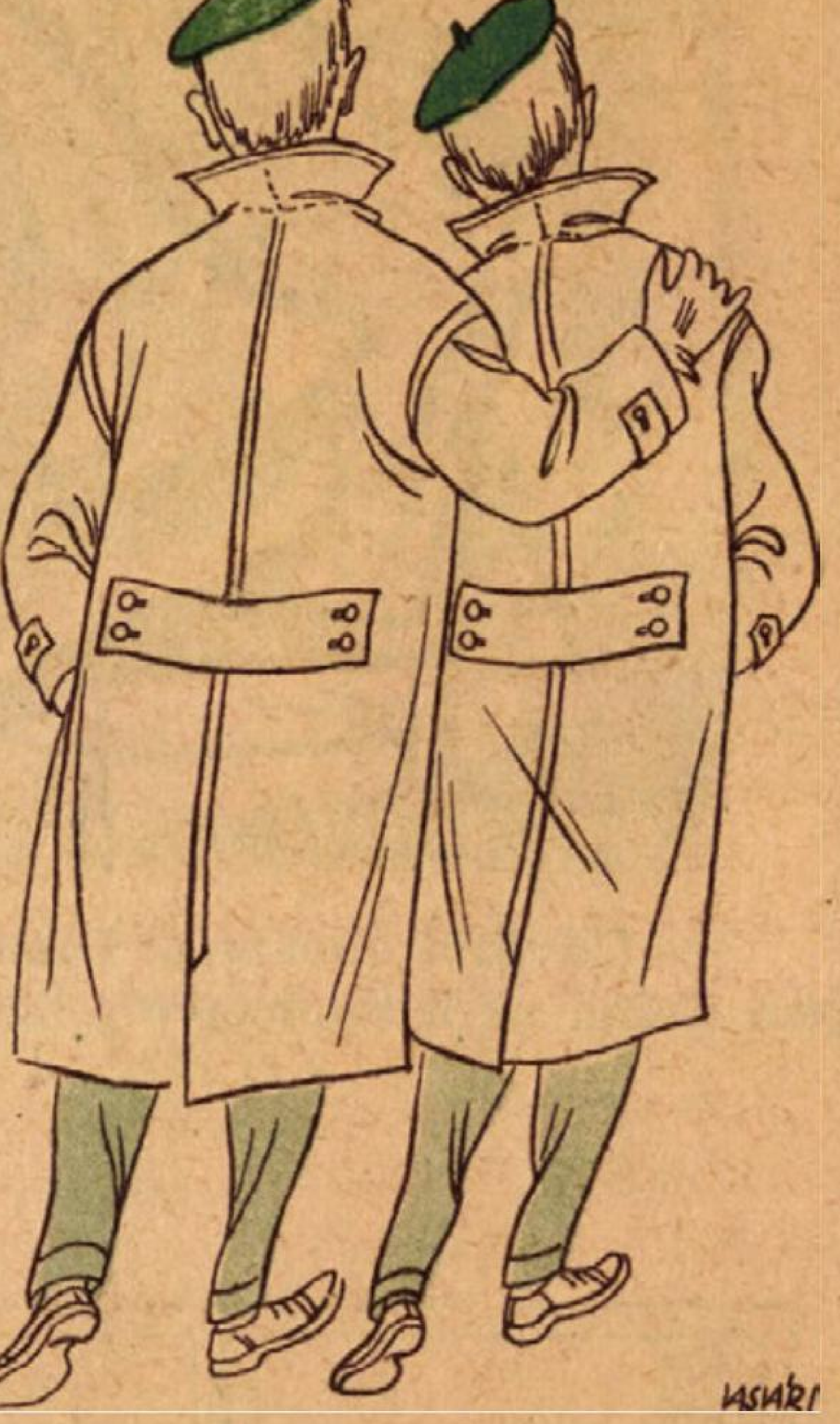

Textilüzletben

Schwott Lajos rajza

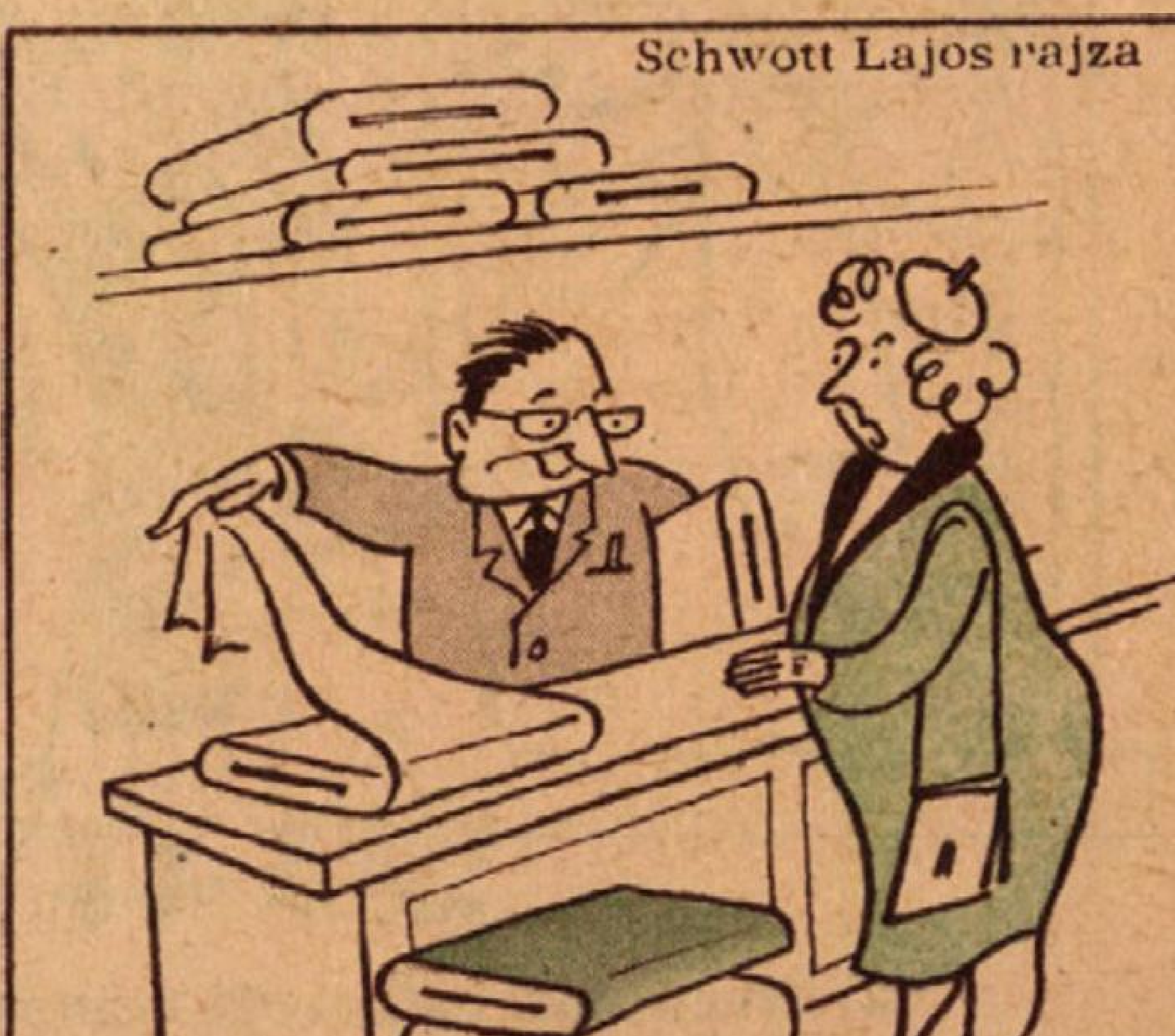

— Ezt tessék választani, ez a legfinomabb gyapjú, ebben van a legtöbb molyrágás...

A ZSERBÓBAN

Sándor Károly rajza

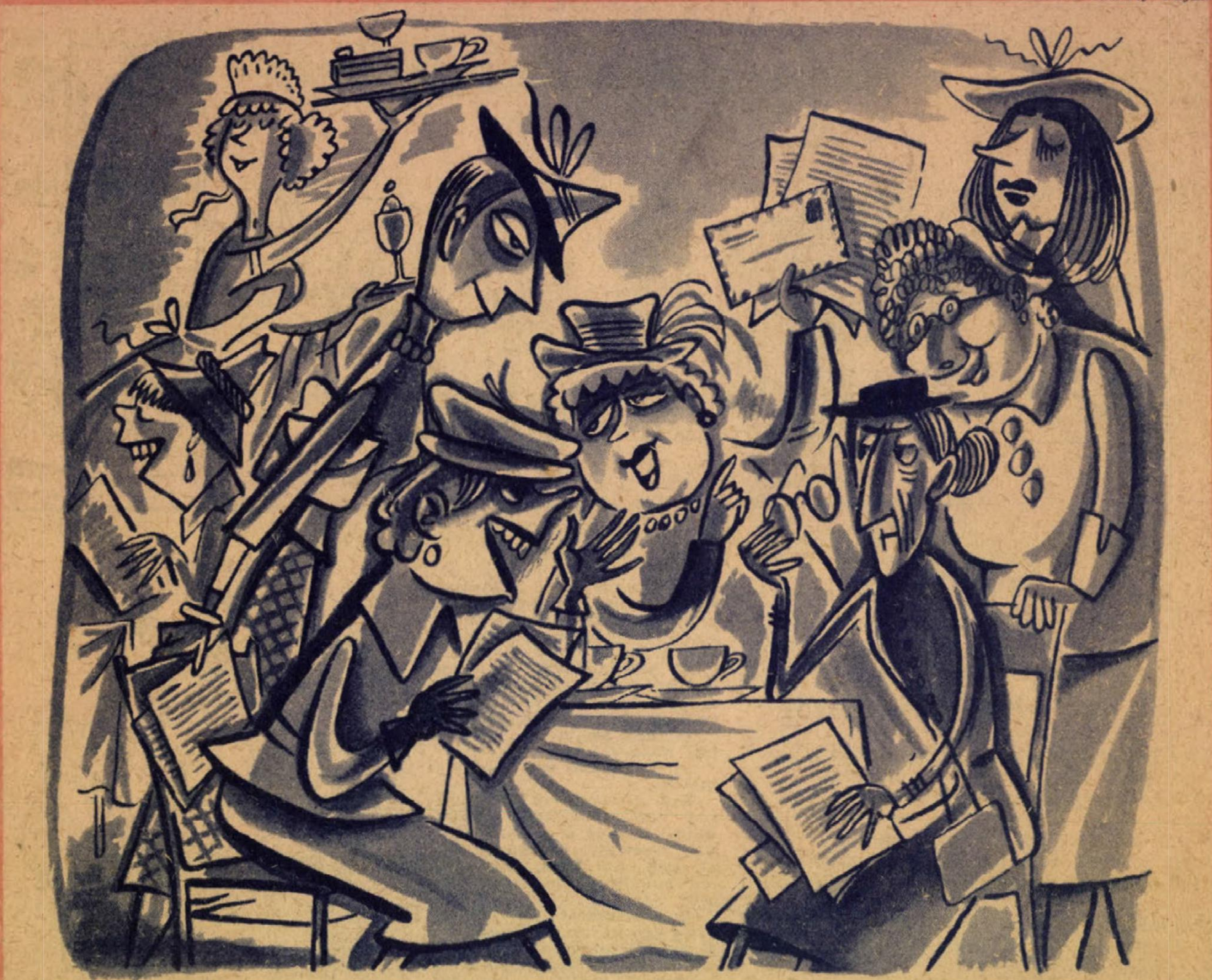

— Üdvözöl titeket a Tomi Sidneyből, egyébként már háza, villája, autója van és kéri, hogy küldjem utána az itthonhagyott három ingét...

Megnyílt a régi filmek mozija

Szegő Gizi rajza

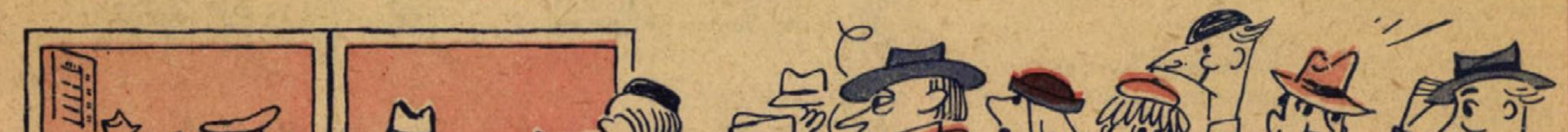

— Bocsánat, ez a régi filmek mozija?
— Nem! Itt új filmet adnak, de csak álljon be a sorba, mire jegyet kapunk, ez is régi lesz...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjesztik: Budapesten a Budapesti Postaigazgatóság Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál, Budapest, V., József nádor tér 1. Tel.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 12 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.
Példányszám: 300.000.